SAS

BLONDA DIN PRETORIA

GERARD DE VILLIERS

TinéFama

Gérard de Villiers

SAS

Blonda din Pretoria
SAS 077

În românește de Cristian Andrei

EDITURA Tinerama

TINERAMA, 2002

V.1.0

La blonde de Pretoria

Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Maxbanush” SRL

Capitolul I

Orologiul de deasupra Nedbank arăta ora 4:10. Church Street, una dintre arterele rectilinii care făceau să semene Pretoria cu un mic oraș american, începea să prindă viață. Numeroși angajați, albi și negri, care terminau programul abia la 4:30, se eschivau discret, adunându-se în stația de autobuz. Un automobil Mitsubishi Galant, opri lângă trotuar, chiar în fața galeriei comerciale, la baza enormei clădiri din beton și sticlă, care adăpostea Cartierul General al Armatei Sud-Africane a Aerului, deasupra Nedbank.

Unul dintre cei doi negri care se găseau în mașină coborî, introduse câteva monede în automatul de parcare, apoi urcă la loc, sub privirile indiferente ale celor două santinele din fața Cartierului general.

Câteva momente mai târziu, o Toyota bleu, o culoare foarte răspândită în Africa de Sud, opri cu două mașini în spatele Galant-ului. La bordul acesteia se găseau trei bărbați albi. Circulația se intensifica pe Church Street și mulțimea de angajați invada trotuarele. Totuși, peste o oră când toți aceștia vor ajunge la casele lor de la periferia orașului, centrul orașului va rămâne absolut gol. După ora 18:00 va fi atâta liniște în Pretoria, încât se vor auzi mușteleburând.

Niciunul dintre trecători nu acorda nici cea mai mică atenție celor doi negri pentru că de multă vreme exista o clasă de mijloc de culoare în Africa de Sud, și puteau fi văzute aproape tot atâtea BMW-uri conduse de negri, ca și de albi.

Singurii care erau interesați de ocupanții Galant-ului erau cei trei oameni din Toyota. Pasagerul din față se întoarse către conducător și spuse:

— Ce facem Ferdi?

Cel căruia i se adresase era un tip la patruzeci de ani. Solid puțin îmbrăcat, aproape chel dar cu trăsăturile feței îndulcite de bărbia dublă. Ochii săi căprui foarte expresivi,

erau tot timpul în mișcare; una dintre metodele ofițerilor de contraspionaj sud-african. Biroul său se găsea chiar în față, la etajul 32 al unei clădiri discrete, puțin retrasă față de Church Street. Spuse cu vocea sa domoală, într-o engleză aproximativă:

— Așteptăm, este singurul lucru pe care îl putem face.

— Nu este puțin riscant? întrebă cel așezat în spate.

Acesta avea accent american, părul negru ondulat și ochelari puternici de vedere. Steve Orbach, tânăr funcționar al CIA, fusese recrutat când terminase Harvard-ul. Era primul său post în străinătate și era foarte emoționat de când era amestecat într-o problemă importantă ca aceasta. Nu înceta să-și șteargă mâinile transpirate pe batistă, și, mai ales, nu scăpa din ochi Galant-ul. Numărul acestuia era gravat în mintea sa cu litere de foc: JDL 821 T. Îl urmărea încă de la Mamelodi, unul dintre cartierele de negri de la periferia Pretoriei, capitala Republicii Sud-Africane.

— Atât timp cât tipii nu se mișcă, nu riscăm absolut nimic, spuse vecinul lui Ferdi.

Cu barba sa mare și răsfirată, puteai să-l iei drept un african autentic, dar accentul său de New-York îl trăda. Burt Gluckenhaus, în ciuda tuturor misiunilor efectuate în străinătate pentru Companie (CIA), nu cunoscuse niciodată înfrângerea. Pretoria fusese ultimul său post, înaintea retragerii în Catskill, la nord de New York, unde își cumpărase o căsuță a unui tăietor de lemne.

Din cauza lui cei trei oameni se găseau acolo. Șeful rezidenței din Pretoria își alertase omologii sud-africani asupra unei operațiuni cu numele de cod IRA, desfășurată de ANC (Congresul Național African), gruparea teroristă cea mai virulentă din Africa de Sud. Un traficant de arme american, urmărit de FBI, reușise să expedieze în Africa de Sud un transport de explozibil, care fusese furat de la o fabrică de armament din Connecticut. Acesta era deservit de detonatoare sofisticate, ceea ce îl făcea extrem de periculos. Cum afacerea depășise teritoriul american, FBI-ul o pasase CIA. La sfârșitul unor transferuri complicate, o parte din

explozibil ajunsese într-un garaj dintr-o suburbie a Pretoriei, locuită de negri, cunoscută poliției ca o aglomerare de simpatizanți ai ANC.

Mai curând decât se așteptau deținătorii, poliția sud-africană se decisese în ultimul moment să intervină, înainte ca teroriștii să se întărească. Explozibilul, stocat în două valize albastre, se găsea acum în portbagajul Galantul-ului parcat în fața Cartierului General al Armatei Aerului. După spusele lui Gluckenhaus, expert în explozibili, cam cincizeci de kilograme de C-4. De două ori mai puternic decât TNT-ul.

După slaba intervenție a șefului rezidenței CIA, liniștea se lăsă din nou. Cu toate acestea, privirile lor nu părăseau portbagajul Galant-ului. Cei doi negri, cărora nu le distingeau decât spatele, erau la fel de nemișcați ca și ei. Șoferul destul de sărăcăcios îmbrăcat, purta o bască înfundată până la urechi, celălalt avea un costum maro și cravată, iar părul său era creț și pleoștit. Fuma fără întrerupere și se vedeau rotocoalele de fum ieșind prin geamul deschis al mașinii.

Un autobuz trecu pe lângă Toyota. Trotuarul era negru de atâta lume. Autobuze mari galbene se succedau într-un ritm accelerat înghițind secretare, vânzătoare, muncitorii aliniați cuminți în stații. Burt Gluckenhaus se uită la ceas: 4:17.

— Vor aștepta probabil să se golească toată clădirea pentru a-și instala porcăriile într-un colț al galeriei comerciale, sugeră el.

— Cel puțin nu se așteaptă nici-unul, replică Ferdi. Curios este faptul că au ales să rămână aici cu chestiile astea în portbagaj.

— Sunteți siguri că nu vor exploda? întrebă cu teamă Steve Orbach.

Ferdi avu un surâs liniștitor.

— Ticăloșii ăștia nu au chef să se sinucidă! Știm deja cum procedează pentru că au mai avut și alte atentate. Sunt întotdeauna foarte prudenți. Depun bomba undeva cu cronometrul reglat în general la 30 de minute, pentru a avea timp suficient să ajungă departe.

— Echipa voastră de intervenție este pregătită? întrebă Gluckenhaus.

— Bineînțeles, spuse ofițerul sud african. Așteaptă în garajul de dedesubtul biroului meu, chiar în fața noastră. Avem noroc că ticăloșii au venit aici. În două minute băieții mei vor fi acolo. Pentru a neutraliza explozibilul, va fi suficient să se evacueze Kerkstraat și apoi să se blocheze strada în ambele sensuri.

Spusese Kerkstraat în loc de Church Street, folosind mașinal limba sa maternă.

Un val de oameni ieșeau din galeria comercială de la Nedbank, ca de la o gură de metrou, răspândindu-se apoi către diferitele stații de autobuz.

Ferdi scoase brusc un murmur de îngrijorare: ultimul vehicul care îi separa de mașina urmărită tocmai pleca de lângă trotuar. Cei pe care îi urmărea puteau acum să îi repereze printr-o simplă privire aruncată în oglinda retrovizoare. Riscau ca celor doi teroriști să li se facă frică. Dacă aceștia ar fi sărit din mașină și s-ar fi amestecat în mulțime, Ferdi și cei doi americani riscau să-i piardă și acțiunea ar fi eșuat. Fără să vorbim de pericolul pe care îl reprezenta explozibilul.

Ferdi se întoarse către Burt Gluckenhaus.

— Nu mai putem aștepta, spuse el încet. Dau o fugă până la birou și aduc echipa de intervenție și pe cea de dezamorsare.

Americanul nu avea competența de a interveni și nu ținea neapărat ca lumea să afle de colaborarea sa cu Serviciile Speciale sud-africane. Steve Orbach se agita nervos pe bancheta din spate.

Ferdi deschise portiera:

— Imediat. Voi fi acolo în cinci minute.

O legătură radio ar fi fost mai practică, dar pentru a nu atrage atenția teroriștilor, folosiseră pentru filaj o simplă mașină fără echipament radio.

Ofițerul sud-african traversă repede trotuarul până la intersecția cu Schubart Street și așteptă ca lumina

semaforului să se facă verde pentru a putea trece. Americanii îl văzură dispărând în galeria comercială, de cealaltă parte a străzii. Clădirea care adăpostea biroul său era puțin mai în spate și Burt Glukenhaus își îndreptă din nou atenția asupra celor doi teroriști nemișcați din mașina din față. Americanul băgă o mână sub geaca de piele și scoase un pistol Browning automat cu 14 cartușe. Cu un gest sigur îl încărcă și apoi puse pistolul pe scaunul de lângă el.

— Pentru ca netrebnicii să nu fugă tocmai acum, suspină Steve Orbach.

Batista nu mai era decât o sferă mototolită între mâinile sale transpirate. Ar fi vrut să se afle în altă parte.

*

* *

Ceasul de la Nedbank arăta 16.27. La fiecare zece secunde Steve Orbach examina trotuarul sperând să zărească silueta îndesată a lui Ferdi. Puțin mai devreme, unul dintre cei doi negri coborâse să-și dezmorțească picioarele, se îndreptase către o vitrină, iar pulsul lui Steve ajunsese imediat la 130. Din fericire teroristul urcase foarte repede înapoi în mașină.

Nu mai erau decât trei mașini parcate de-a lungul trotuarului: Mitsubishi-ul teroriștilor, Toyota și încă o mașină, goală.

— La naiba! Ce tot face? murmură Gluckenhaus.

Americanul începea să arate o vagă neliniște care îi dădea dureri de stomac. Dacă cei doi teroriști ar fi tentați să se salveze, atunci ar fi obligat să intervină. El, un american. Cine știe cum ar putea să se termine totul, pentru că teroriștii erau cu siguranță înarmați. Lui Steve Orbach nu putea să-i ceară să intervină în forță, nefiind nici înarmat, nici antrenat. Se întoarse către adjunctul său:

— Stevie! Du-te și caută-l și spune-i că teroriștii au devenit agitați.

Nu era prima oară când remarca lentoarea sud-africanului. Steve Orbach deschise portiera, bucuros că face mișcare, și se opri brusc, reținut de centura de siguranță. În

Africa de Sud nu se glumea cu Codul rutier. O deblocă nervos, apoi ieși pe șosea. Trebui să aștepte pentru a putea traversa, atins ușor de un val de autovehicule care făceau să tremure asfaltul. Tocmai când se pregătea să traverseze îl zări pe Ferdi de cealaltă parte a străzii, însoțit de doi oameni.

— E în ordine, se întoarce! exclamă Gluckenhaus care îl văzuse și el pe ofițerul sud-african.

Steve Orbach se mai relaxă. Ferdi nu mai părea încordat. Acesta nu profită de faptul că strada se eliberase și apoi mașinile începură din nou să circule. Totuși, prezența omologului lor îi liniștea întrucâtva pe cei doi americani: cu siguranță că aveau situația sub control. În câteva minute totul se va termina și teroriștii nu vor mai fi în stare să facă rău.

Ferdi se îndreptă spre semaforul din colțul Schubart Street pentru a traversa. Ceasul de la Nedbank arăta 4.29.

*

* *

Ferdi observa mașinal oamenii care așteptau în colțul străzii pentru a putea traversa. Puțin câte puțin, în cartier se schimba atmosfera. Magazinele începeau să închidă, ferestrele se închideau în impozantele clădiri comerciale care mărgineau Church Street, toate asemănătoare și reci cu fațade albicioase. Acest cartier era construit recent și nu exista în urmă cu cincisprezece ani, când Pretoria nu era decât un orășel liniștit, capitala Africii de Sud. Acum era de dimensiunile unui oraș mare. Dar guvernul stătea șase luni pe an la Capetown, la 2000 de km de aici, cu scopul de a nu crea divergențe gratuite între aceste orașe.

Inima ofițerului sud-african bătea mai tare decât de obicei. Era pentru prima oară când exista o tentativă de asasinat în orașul Pretoria. El, care trăia în acest oraș de când se născuse, simțea o indignare de necrezut. Un negru îl lovi în mers și se scuză cu un surâs. Își privi ceasul: era ora 4 și 30 de minute, încă patru minute și echipa sa de geniști va fi gata de acțiune. Trebuiau să intervină în cel mai scurt timp

după arestarea celor doi teroriști. Zeci de oameni erau gata de a evacua galeriile comerciale și străzile învecinate cu scopul de a înconjura perimetrul periculos.

O liniște relativă se lăsă pe Church Street. Semaforul se făcu în sfârșit verde pentru pietoni. Un puhoi de oameni se năpusti în stradă. Ferdi mătură strada cu privirea și remarcă dintr-odată o femeie care, ca și el, nu părea prea grăbită să traverseze, lăsându-se busculată de pietoni. Curând, ea rămase singură pe trotuar.

O femeie albă, în jur de 30 de ani, blondă și zveltă. Părul său era drept, aproape rigid, îi cădea pe umeri făcând-o să aibă un aer prietenos. Avea bluza de un verde strălucitor în acea lumină a după-amiezii, fusta maro asortată cu cizmele și o geantă purtată de-a curmezișul pieptului. Ferdi își spuse că era doar o femeie drăguță, și conștientizarea acestui lucru nu îi trezi prea mult interesul. Era un soț extrem de fidel și când se afla singur în misiune, la anumite dineuri mai vesele, i se întâmpla să țină un toast în lipsa soției sale, fapt care stârnea câteodată replici sarcastice. Privirea sa alunecă dincolo de femeie, traversă strada și se fixă asupra unui grup de negri zgomotoși. Apoi reveni la blondă.

Nu se mișcase. Nici asta nu reprezenta nimic ciudat. Probabil aștepta pe cineva.

Ferdi urmări direcția privirii ei și avu impresia recepționării unei lovituri în plin. Tânăra femeie fixa mașina celor doi teroriști cu o privire precisă, insistentă, concentrată. Ferdi își simți sângele alergându-i prin vene, însă rămase imobil. Necunoscuta părea fascinată de vehiculul banal parcat câțiva metri mai jos, de cealaltă parte a străzii.

Brusc, ofițerul sud-african avu certitudinea că ea cunoștea conținutul sinistru al mașinii. În timpul unui stagiu în Israel, instructorii săi îl învățaseră cum să recunoască teroriștii într-un aeroport, doar din privirile pe care aceștia le schimbă între ei. În Europa, făcuseră odată o probă, și testul se dovedise pozitiv.

Unul dintre adjuncții săi se apropie și-i spuse, aproape

fără să-și miște buzele:

— Gata, domnule Colonel, toată lumea este la posturi.

Ferdi tresări. Nu se mai gândea la geniști.

— Așteptați! spuse el.

Ca un automat se îndreptă către blondă, pipăind tocul pistoletului din buzunarul cămășii. Ajuns la câțiva metri de tânăra femeie care nu mișca, îi distinse culoarea ochilor: un albastru rece, mineral. Privirea trecea dincolo de el, calmă și indiferentă… În momentul în care se pregătea să o abordeze, ea se mișcă în sfârșit, îndepărtându-se în direcția străzii Schubart cu un pas liniștit. Bănuielile lui Ferdi ar fi dispărut în acel moment, dacă necunoscuta nu ar fi băgat mâna în geantă.

Ofițerul se așteptă să scoată ceva de acolo, dar nu se întâmplă nimic. Ea continua să meargă cu un pas care i se păru mai rigid, întorcându-i spatele cu mâna afundată în geantă.

Într-o clipă Ferdi înțelese ce se petrece. Avea foarte puțin timp pentru a lua o decizie. Dintr-odată, se întoarse și începu să alerge cât de repede putea, mai întâi pe trotuar, apoi traversând strada în diagonală. Cei doi adjuncți ai săi îl văzură în fața lor, alergând către Toyota americanilor.

Nedumeriți, îl priveau fără a înțelege nimic. El se întoarse și strigă:

— Blonda, acolo jos, cu cămașă verde, prindeți-o!

Disciplinați se precipitară spre intersecție. Necunoscuta blondă dispăruse după colțul străzii Schubart.

Burt Gluckenhaus urmărise manevrele lui Ferdi spunându-și că probabil sud-africanul așteaptă ceva anume. Blonda era prea departe pentru a o vedea. În momentul în care îl văzu pe colonel îndreptându-se către el în fugă, era deja în alertă. Își întoarse capul în direcția mașinii teroriștilor. Aceștia nu se mișcaseră.

Privirea sa se întoarse din nou către Ferdi în clipa când acesta începuse să alerge ca un nebun pe mijlocul străzii, gesticulând în direcția sa, chiar cu riscul de a-i alerta pe

teroriști.

Negrul așezat pe locul de lângă șofer se întoarse. Americanul îi surprinse privirea înnebunită brusc. Teroristul încerca să deschidă portiera. În același moment, Burt își luă repede pistolul de pe banchetă și deschise ușa cu o lovitură de umăr. Timpul curgea foarte repede: negrul îi zări în momentul în care punea piciorul jos și se opri. Ferdi dispăruse, acoperit de un autobuz care îi tăiase calea.

Ceasul de la Nedbank arăta ora 16.32.

*

* *

Cei care se găseau în Church Square, o piață liniștită mărginită de Palatul de Justiție și de mai multe bănci, la o distanță de șase blocuri depărtare de acolo, au auzit o explozie înfricoșătoare și, curând după aceea, un val de aer sub presiune făcu să tremure toate geamurile. Unii martori oculari au declarat chiar că au văzut tremurând statuia de bronz așezată în mijlocul pieței și aparținând lui Paul Kruger – întemeietorul Africii de Sud.

Toți trecătorii se întoarseră și se opriră stupefiați și înfricoșați: Church Street era blocată de un nor dens de fum negru, amestecat cu flăcări roșii care urcau până la etajul X al clădirilor. Apoi zgomotul exploziei îi asurzi și o dogoare puternică îi împrăștie.

*

* *

Ferdi se găsea în mijlocul străzii când explodase bomba. Nu avu nici măcar timp să se adăpostească, pentru că un autobuz îl împiedicase să vadă ce se întâmplase. Geamurile acestuia se spărseseră, împroșcând trecătorii cu bucăți de sticlă și pasagerii începuseră să țipe. Chiar lângă el, un bărbat dusese mâna la urechea dreaptă care era plină de sânge. Începuse să urle, întorcându-se către el ca înspre un preot. Colonelul sud-african era impresionat de faptul că asfaltul se ridica deasupra picioarelor sale și căzu în genunchi. Apoi o rafală de aer fierbinte îl trânti la pământ, în timp ce, de cealaltă parte a străzii, enorma firmă de la

Nedbank părea să zboare prin aer, pierzându-și literele una câte una.

După un timp care i se păruse o veșnicie, ofițerul se ridică în picioare cu senzația că trăiește o scenă dintr-un coșmar. Vitrinele se spărgeau împrejurul său într-o liniște absolută, împroșcând ca în timpul unui bombardament, mașinile parcate lângă trotuar. Îi trebuiră mai multe secunde pentru a-și da seama că explozia îl asurzise. Tușea din cauza fumului înecăcios și negru, își simțea sângele care curgea dintr-o rană adâncă și ocoli autobuzul. Se împiedică de ceva în mijlocul străzii: corpul tânărului negru, contorsionat într-o poziție grotescă, cu genunchii zdrobiți. În acel moment avu o priveliște îngrozitoare. Toyota celor doi americani ardea. Zări o siluetă chircită în interior. Era Steve Orbach.

Dar era ceva și mai îngrozitor: Burt Gluckenhaus era în același loc, în picioare lângă mașină, dar ardea! Barba, părul, hainele. O torță vie. Încercă să facă câțiva pași, apoi căzu în față, continuând să ardă lungit pe burtă în stradă.

Ferdi se repezi către el. Oamenii alergau în toate părțile. Avu timp să vadă că imobilul Nedbank se prăbușise până la etajul al IV-lea.

Din mașina celor doi teroriști nu mai rămăsese decât un cadru în flăcări care scotea un fum dens și negru.

Strada era plină de mormane de dărâmături, de bucăți de sticlă căzute din clădirile din jur. Erau cadavre întinse peste tot, răniți care gemeau puternic începuseră să se ridice din toate direcțiile. Oamenii se îndreptau înnebuniți către partea de stradă care fusese protejată de explozie. Soldați în uniformă începuseră să blocheze strada. Involuntar, Ferdi își spuse că singurele care nu păreau a fi afectate de explozie erau automatele de parcare. Prima sirenă a unei ambulanțe se auzi în momentul în care îngenunchea lângă Burt Gluckenhaus. Cu bluza sa, Ferdi încerca să stingă flăcările, chiar dacă acestea îl ardeau la mâini: Unul dintre adjuncții săi, cu pistolul în mână, un gest stupid în condițiile date, privea către o femeie căreia îi lipsea jumătate din față, avea fusta ridicată până la stomac, dar avea încă poșeta în mâna

dreaptă. Un om de culoare se târa pe trotuar, fără a-și da seama că îi lipsește piciorul drept. Un altul, cu părul tuns foarte scurt, cu cămașa albă murdară de sânge, fixa flăcările nemișcat.

Bărbia lui Ferdi începu să tremure. Zărise geniștii care veneau alergând și murmură doar pentru sine:

— Dumnezeule! Dumnezeule!

*

* *

Sirenele sunau fără întrerupere. Mașinile de pompieri staționau în capătul Church Street, ambulanțele veneau și plecau continuu. O mașină mare ce aparținea Brigăzii Mobile de Control era oprită în mijlocul străzii. Trei oameni trecură în fugă pe lângă Ferdi, purtând un corp învelit într-un cearșaf alb.

Năuciți, trecătorii priveau, neștiind cum să se facă folositori. Membri ai Serviciilor speciale, în civil, cu stații de emisie-recepție în mână, coborâseră din birourile aflate la etajul 32, încercând să facă puțină ordine. Incendiile fuseseră stinse, dar mirosul înțepător al fumului continua să se simtă în aer, ca și cum acesta s-ar fi solidificat. Singure, flăcările continuau să răvășească rămășițele mașinilor. Răni dintre cele mai grave erau îngrijite chiar acolo, pe stradă, într-un talmeș-balmeș de doctori și infirmiere. Ferdi se aplecă asupra lui Burt Gluckenhaus, al cărei chip căpătase o culoare roșu-aprins:

— Te simți bine?

Americanul era lungit pe stradă pe un cearșaf alb. Îi fuseseră înlăturate hainele și acum nu se mai vedea decât pielea înroșită în totalitate. Datorită morfinei nu părea să sufere. Acul unei perfuzii ținută de un infirmier, îi era fixat pe mâna stângă. Se aștepta o ambulanță specială pentru a-l putea transporta de acolo. Church Street era prea îngustă pentru a permite unui elicopter să aterizeze. Ferdi văzuse că Burt Gluckenhaus era ars pe aproape toată suprafața corpului, dar, cu toate acestea, era perfect conștient. Ochii săi cu sprâncenele arse îl fixau pe sud-african:

— Steve e în regulă?

Ferdi lăsă capul în jos.

— L-au luat de aici, spuse el cu jumătate de gură.

Din Steve Orbach nu mai rămăsese decât o mumie negricioasă, de un metru lungime, care nici măcar nu mai putea fi scoasă dintre rămășițele Toyotei. Cu o lovitură de picior, Ferdi îndepărtă o tobă de eșapament care încă mai ardea în apropierea americanului. În apropierea sa, pompierii dărâmaseră cu un zgomot infernal, resturile unei structuri metalice. Dor civili treceau ducând o femeie dezorientată, cu pantalonii pătați de sânge.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gluckenhaus. Unde sunt cei doi tipi?

— Ticăloșii ăia au murit, murmură colonelul. Mai exista și altcineva în afara lor. O femeie care a declanșat explozibilul prin telecomandă. Am văzut-o eu.

Ferdi se opri. Toată viața de acum înainte va regreta decizia pe care a luat-o mai devreme. Poate că, dacă ar fi sărit asupra femeii blonde, aceasta nu ar fi avut timp să acționeze. Nu va ști niciodată. Primul său gând în acele momente, fusese să-și salveze colegii. Dacă terorista ar fi așteptat câteva secunde în plus, cei doi americani nu ar fi murit…

Un negru pe jumătate dezbrăcat începu să urle, când un doctor încercă să-i astupe găurile din piept. Pantalonii sfâșiați lăsau să se vadă pulpele arse până la os. Avea zeci de răni ușoare datorate cioburilor de sticlă ce fuseseră proiectate în toate direcțiile.

— Ești sigur? întrebă Gluckenhaus.

— Aproape, spuse Ferdi.

Din cauza instinctului său, ar fi putut spune sută la sută sigur.

— Ai putea să o recunoști? Era neagră?

— Era albă, spuse trist colonelul. Și o să-mi amintesc chipul ei și pe patul de moarte.

O nouă ambulanță opri în apropierea lor și mai mulți infirmieri se apropiară cu o targă. În sfârșit îi venise rândul.

— Ai anunțat și la mine acasă? întrebă americanul.

— Stai liniștit, tocmai asta fac acum, îl asigură Ferdi. Soția va veni să te vadă la spital.

— Nu imediat. Nu sunt chiar atât de prezentabil…

Un medic ridicase cearceaful și îl examina. Îi făcu o nouă injecție, și cu foarte mare grijă, îl sui pe targă. Puțin mai departe, tocmai era operată o femeie pe o tejghea, a cărui vitrină nu mai exista. Un ofițer de pompieri se apropie de Ferdi pe care îl recunoscuse.

— Știți cumva care sunt pagubele? întrebă acesta din urmă.

— Am ridicat deja optsprezece cadavre. Cei mai mulți sunt negri, îi spuse funcționarul. Și zeci și sute de răniți. Unii dintre ei foarte grav.

Vorbea încet, impresionat. Ferdi se întâlni din nou cu ambulanța în care se găsea Burt, oprită lângă un Peugeot 504, care parcă fusese mitraliat. Îl trase pe medic lângă el și îi arătă acreditarea militară.

— Acest om lucrează pentru noi, spuse el, este un oficial al ambasadei Statelor Unite ale Americii. Ce credeți, se va face bine?

Medicul se uită lung la el, înainte de a răspunde:

— Este pierdut. Pielea este arsă pe 80% din suprafața corpului. Putem să-l mai ținem în viață câteva ore, dar va suferi mult. Dacă inima îi rezistă…

— Unde îl duceți?

— La spitalul militar. Este locul cel mai bun unde se pot îngriji arsuri de genul ăsta.

— Vin cu dumneavoastră.

Se urcă în ambulanță, care demară imediat, trecând prin cordoanele poliției. Sirena avea un sunet sinistru. Două motociclete o așteptau pentru a-i deschide drumul. Burt Gluckenhaus era conștient tot timpul. Ferdi se aplecă asupra lui.

— Va fi bine, spuse el cu vocea strangulată. Va fi bine.

Americanul schiță un surâs vag. Era prea șocat pentru a-i recunoaște emoția din glas. Ferdi nu putea să creadă că va

muri. Părea atât de calm, atât de puțin afectat.

Burt Gluckenhaus îl fixa intens și în cele din urmă îi spuse:

— Femeia aceea, trebuie să o regăsești.

— Mă vei ajuta, făcu Ferdi. Imediat ce te vei pune pe picioare.

Medicul îl îndepărtă, punând un stetoscop pe pieptul rănitului, și tăcerea se lăsă din nou. Tulburată doar de sunetul sirenei, ambulanța mergea către nord, cu 130 km/h, traversând orașul deja golit. Ferdi închise ochii și începu să se roage. Era întotdeauna foarte pios. Urmară viraje, din nou viraje, încetiniră, apoi medicul săltă capul și privirea sa se întâlni cu cea a lui Ferdi. Burt Gluckenhaus părea doar cu puțin mai liniștit decât înainte.

Capitolul II

Mașina viră pe Schubart Street, intră într-un pasaj strâmt dintre două clădiri și se opri în fața unei rampe de ciment ce semăna cu o intrare. Malko zări la baza rampei doi soldați în kaki. Avea un pistol-mitralieră Uzi pus pe umăr, peisaj destul de insolit în acest cartier comercial din centrul Pretoriei: Ofițerul care venise să-l caute la aeroport întindea o hartă, și imediat, unul dintre soldați desfășură un cadru metalic. Alți soldați așteptau în parcarea rezervată etajului 32, unde se afla sediul contraspionajului sud-african. Restul imobilului avea ocupanți banali: bănci și societăți private. La etajul 32, un grilaj enorm interzicea accesul în incintă.

Însoțitorul său introduse cartela magnetică în fanta din perete și ușa se deschise fără zgomot. Câteva afișe în engleză și în africană îndemnau la prudență, într-un stil mai degrabă naiv. O santinelă îi duse într-o sală mare, unde erau instalate un ecran și un proiector de diapozitive. Doi oameni se găseau deja acolo.

Malko îl identifică imediat pe unul dintre ei: John Barter, noul șef al rezidenței CIA la Pretoria. Americanul îi strânse mâna și îl întrebă pe un ton amical:

— A fost plăcută călătoria?

— Perfectă, spuse Malko.

Venise cu Liniile Aeriene Sud-Africane, și pe drum regretase puțin Air France și mâncărurile deosebite oferite: acolo, mâncarea și vinurile erau întotdeauna la înălțimea reputației companiei franceze.

Malko se îndreptă către celălalt bărbat din încăpere. Un bărbat lat în spate, cu ochi căprui și o pată roșiatică în bărbie.

— Colonelul Ferdinand Koster, îi spuse John Barter, unul dintre omologi noștri. Este cunoscut mai ales sub numele de Ferdi… El a condus operațiunea care v-a adus aici…

Ferdi strânse mâna lui Malko și scutură din cap, către o

santinelă care se apropia cu ceaiul. Ușa se deschise, lăsând să intre o femeie tânără, cu părul scurt, nasul cârn, și cu un dres gri întins perfect pe picioarele lungi. Puloverul de cașmir îi sublinia pieptul, care ar fi putut figura la loc de cinste în Playboy. Totuși, din cauza ochelarilor și a mocasinilor, lăsa o impresie de seriozitate și chiar severitate. Ferdi încercă un surâs și anunță:

— Domnișoara Johanna Pieterdorf este cea mai bună colaboratoare a mea, ea urmărește toate dosarele celor de la ANC.

Johanna Pieterdorf se așeză și își încrucișă picioarele, studiindu-l pe Malko cu aerul rece al unui entomolog. Ferdi se întoarse către acesta:

— Aveți fotografiile?

— Bineînțeles, iată-le!

Scosese din borsetă mai multe diapozitive pe care colonelul sud-african le întinse imediat colaboratoarei sale care aprindea proiectorul. Fotografia unei tinere femei văzută din față, chiar drăguță în această ipostază, apăru și se lăsă o liniște absolută care se prelungi foarte multă vreme. În sfârșit, Ferdi spuse cu vocea întretăiată:

— Nu este ea!

— Cu atât mai bine, spuse Malko, pentru că această femeie este în acest moment în închisoare la Roma.

Ecranul redeveni alb. O altă fotografie. De această dată făcută de la distanță mai mare. La televizor. Ferdi se apropie, o studie din toate unghiurile și, în cele din urmă scutură din cap.

— Nu cred că e ea. Dar nu sunt foarte sigur.

— Ar trebui să fii, spuse Malko, pentru că a fost omorâtă în urmă cu două luni. Într-o operațiune palestiniană din sudul Libanului. S-o vedem pe următoarea.

Din nou ecranul deveni alb. Din nou click-ul aparatului; fotografia de aproape a unei femei foarte frumoase, cu părul lung roșcat căzându-i pe umeri, ocupa tot ecranul.

De această dată, Ferdi reacționă imediat, strigând:

— Ea este! Ea este!

Se apropie de ecran, acoperi părul femeii cu mâinile, și repetă:

— Ea este!

— Ești sigur? întrebă Malko, doar pentru a obține confirmarea.

— Absolut! Îmi voi aminti chipul ticăloasei ăsteia, atât cât voi trăi, spuse Fereli cu accentul sud-african parcă mai accentuat decât de obicei.

— Numele ei adevărat este Gudrun Tindorf. Este nemțoaică, lesbiană și a aparținut Mișcării din 2 Iunie, un grup terorist care s-a desființat în 1968, datorită serviciilor secrete germane. Gudrun a urmat un curs militar de pregătire într-una din bazele din Cehia, și este considerată de către germani unul dintre cei mai periculoși teroriști. De altfel, este singura care a scăpat de urmărire.

— Și acum cu ce se ocupă?

Johanna aprinse lumina. Ferdi rămăsese ațintit asupra buzelor lui Malko.

— Omoară, spuse acesta din urmă. Pentru toți cei care o plătesc bine. În ultimii zece ani a lucrat pentru mai multe grupuri teroriste din Europa și America de Sud. Activitatea sa din cadrul Mișcării de la 2 Iunie, i-a permis să-și formeze numeroase legături în rândul teroriștilor, și a reușit să le câștige încrederea. Dar acum acționează pe cont propriu. Este o mercenară, nu lucrează decât pentru bani. Și poate, pentru satisfacerea orgoliului feminin. Este o profesionistă extraordinară. Am avut mult de furcă, până să o identificăm cu ajutorul portretului robot pe care ni l-ați pus la dispoziție…

Calculatoarele CIA dădeau rateuri; fără a mai vorbi de nenumărații informatori pe care i-am consultat. Femeia care a declanșat explozia de pe Church Street acționează în forță în mediul terorist, stăpânirea de sine pe care o dovedește, arătând că este veche în meserie. Pornind de la aceste informații de bază și comunicând semnalmentele sumare diferitelor servicii de informații europene, am obținut zeci de nume. Fără a ține seama de coafură sau de culoarea ochilor,

pentru că, cu ajutorul lentilelor de contact culoarea acestora poate fi schimbată foarte ușor. Apoi am pornit o anchetă minuțioasă pentru a izola numele cele mai posibile. Gudrun Tindorf rămăsese ultima. Ultimul element, pentru care fusese luată în seamă, era faptul că vorbea olandeză. Ca și în cei din Africa de Sud.

— Nu aveți nimic în plus despre ea? întrebă Ferdi.

— Absolut nimic. Utilizează foarte multe nume false și are acces la acte false de mare calitate.

— Am mers până acolo încât am verificat chiar și la Imigrări, spuse Ferdi.

— După părerea mea, sugeră Malko, a trebuit să înceapă cu mult timp în urmă. Nu pare genul care să-și asume riscuri gratuite.

— De la atentat am supravegheat toate punctele de ieșire din țară.

— Există totuși rețele clandestine de ocolire a punctelor de frontieră…

Colonelul sud-african păstră liniștea câteva momente, ca și cum ezita să-i spună ceva lui Malko. În cele din urmă, scoase o hârtie din portofel și i-o întinse:

— Am primit asta în urmă cu două zile. Poate că Gudrun Tindorf se mai află totuși în țară.

Malko citi hârtia pe care se aflau câteva rânduri în engleză, scrise la mașină:

Dacă Nelson Mandela și Walter Sisilu nu vor fi eliberați până la sfârșitul săptămânii, vor mai exploda și alte bombe. Umkhonto We Sizwec.

— Ce semnifică de fapt semnătura și cine sunt acești oameni? întrebă Malko.

— Doi militanți ai ANC, explică Ferdi, închiși pentru douăzeci de ani pentru atentate teroriste. Semnătura înseamnă în limba zulu „Sabia Națiunii”. Este brațul armat al ANC. Ai auzit vreodată de Joseph Grodno?

— Niciodată.

— Păcat. Joseph, sau dacă preferi, Joe Grodno este cel mai dur dușman al nostru. Un lituanian, unul dintre fondatorii

partidului comunist sud-african, în prezent animator al ANC. Este refugiat în Zambia și dirijează de acolo toate operațiunile teroriste împotriva noastră. Este un fost Kominternist, un om redutabil. Ne urăște.

Malko auzise vorbindu-se de Joe Grodno, dar prefera să facă pe neștiutorul. Sud-africanul ratase întotdeauna, dar soția sa murise în circumstanțe ciudate în explozia unei scrisori capcană. Incident de care serviciile speciale sud-africane nu erau chiar străine.

Malko îi înapoie scrisoarea omologului său:

— Luați această amenințare în serios?

— Foarte, răspunse Ferdi. Joe Grodno ne prevenise că în curând vor exploda niște mașini capcană. A fost cea de pe Church Street. Ne aflăm în fața unui complot de anvergură menit a crea presiuni asupra guvernului nostru. Dacă se vor produce și alte explozii, opinia publică va cere eliberarea celor doi teroriști.

— Nu aveți niciun mijloc de a o găsi pe Gudrun Tindorf?

Colonelul Koster scutură din cap.

— Nu. Am răspândit un portret-robot, am scotocit hotelurile, aeroporturile, am dat semnalmentele presei. Nimeni nu a mai văzut-o de atunci.

— Trebuie că s-a adăpostit la unul dintre preoții ăștia netrebnici, spuse Johanna cu o voce acidă.

Privirea sa se încrucișă cu cea a lui Malko și se îmblânzi imediat.

— Sper că nu v-am șocat…

Biserica era împotriva Apartheid-ului și Consiliul Ecumenic ajuta aproape toate mișcările teroriste din lume. Cu toate acestea Malko nu vedea cu ochi buni legătura între Gudrun Tindorf și un preot. Americanii știau că serviciile secrete sud-africane, puțin obișnuite cu terorismul urban, nu se descurcau deloc în afacerea Church Street. Un lucru era bun: Malko se găsea în Africa de Sud.

CIA fusese indignată de moartea atroce a celor doi agenți, ce intervenise tocmai în timpul executării unei misiuni fără riscuri, chiar și în plan teoretic. Directorul de operații

turbase de furie când i s-a adus la cunoștință vestea masacrului, aruncând asupra sud-africanilor responsabilitatea morții lui Burt Gluckenhaus și a lui Steve Orbach. Bineînțeles, trebuiau răzbunați. Dar pentru asta trebuia să colaboreze cu Serviciile speciale sud-africane. O dilemă dureroasă, rezolvată prin trimiterea lui Malko în Africa de Sud, cu scopul de a efectua ancheta într-un mod nu foarte bătător la ochi. Malko nu aparținea CIA, nimeni nu putea bănui CIA de colaborare cu diavolii din Pretoria, blestemați de ONU.

Tăcerea se lăsase în cameră.

— Unde se pot afla ticăloșii ăștia? murmură Ferdi mai mult pentru sine. Mi-ar plăcea să le smulg capetele…

— Nu aveți nicio pistă? întrebă Malko. Mașina celor doi teroriști?

— Fusese furată din împrejurimile Jo'Burg-ului, cu o săptămână mai devreme, spuse Ferdi. Era a unui alb. E clar, am verificat totul.

— Unde au ascuns-o autorii atentatului?

— În garajul unde au adus explozibilul. Deținut de către cămășile negre. Fură mașini și le dau în schimbul hașișului. Niște traficanți mărunți. Acționează pentru bani și în același timp din ură rasială.

— Și despre ei? Nu se știe nimic?

Ferdi avu un zâmbet amar.

— Șefii lor se găseau în Mitsubishi-ul care a explodat… Din rămășițele lor abia s-a umplut o cutie de pantofi. Singurii care știau despre adevăratele contacte. Din cele spuse complicilor, aceștia fuseseră trimiși de ANC. Erau liniștiți. Li se spusese că trebuie să abandoneze mașina la cinci fără un sfert. Nu li se vorbise de ticăloasa care trebuia să-i arunce în aer cu tot cu mașină.

— Știți din ce cauză?

— Responsabilii operațiunii voiau să scape de ei. Pentru a nu lăsa martori. Asta nu i-a împiedicat niciodată să găsească amatori puțin nebuni pentru a-și risca viața pentru câteva mii de riali… Chiar și după explozia asta. Pretind că a fost

vorba de o manevră neprevăzută…

— Și explozibilul?

— Prietenii voștri sunt cei care ne-au condus pe pista asta. Venea din Zambia, prin Botswana. Cel care l-a adus a dispărut fără urmă. Un negru. L-am lăsat să scape din filaj pentru a nu stârni suspiciuni. Chiar eu am luat decizia.

Din nou liniște. Malko își spuse că dacă amenințările din cadrul mesajului erau reale, atunci sud-africanii stăteau foarte rău.

Șeful rezidenței CIA își contempla unghiile cu un aer gânditor. Se servea cu ceai rece.

— Și, aveți vreo idee? întrebă Ferdi.

— Pentru moment nu, făcu Malko. În afară de a mă întoarce la hotel pentru a mă odihni puțin.

Fusese cazat la Holliday Inn și i se pusese la dispoziție de către serviciile sud-africane un Ford Sierra bleu-pastel nou, închiriat de Serviciul financiar. Nu prea discret pentru el.

Șeful rezidenței propuse imediat:

— Voi fi încântat să vă conduc.

— În acest caz, totul e perfect.

Reuniunea se terminase.

Ferdi păstră fotografia care o arăta pe Gudrun Tindorf. Deschise ușa cu ajutorul cartelei magnetice și ieși în stradă. Acolo, John Barter se întoarse către el și-i spuse:

— Mă tot întreb ce anume veți face aici. Sper că aveți măcar un punct de plecare pentru anchetă. Credeți că femeia mai este încă în țară, în ciuda riscurilor pe care și le asumă?

— Având în vedere campania teroristă care se pregătește, este foarte probabil, spuse Malko. Este o profesionistă a traiului în clandestinitate, nu trebuie uitat asta.

Mergeau pe strada Schoeman, aproape goală. Noaptea se apropia.

— Îmi poți face un serviciu? întrebă Malko.

— Bineînțeles.

— Împrumută-mi mașina ta.

Americanul rămase surprins.

— Dar… aveți deja una!

— Exact. Dar nu vreau să merg la Holliday Inn, pentru a nu fi urmărit.

Tocmai opreau la semafor și americanul se întoarse intrigat către Malko.

— Urmărit? Dar unde vreți să mergeți?

— Nu le-am spus totul prietenilor noștri sud-africani, mărturisi Malko. Ne este teamă ca dorința lor de revanșă să nu le afecteze judecata.

— Aveți informații despre această Gudrun Tindorf?

— Da.

— Știți unde se găsește?

— Poate, dacă a fost imprudentă sau leneșă.

— Bine. Și ce veți face? întrebă șeful rezidenței plin de nerăbdare. Nu aveți de gând să…

Își imaginase din totdeauna că oamenii Diviziei Acțiune sunt pregătiți pentru a ucide pe toată lumea.

— Nu îi voi face nimic, spuse Malko. O voi urmări și cu siguranță că voi afla ceva interesant. Și apoi, îi voi pune pe africani pe urmele ei. Acum sunt atât de traumatizați de ceea ce s-a întâmplat, încât dacă le spun unde se ascunde, ar fi în stare să o aresteze imediat. Și mai e ceva: nu este nimic sigur și nu vreau să mă fac de râs dacă informația pe care o dețin este falsă.

— Unde se află în acest moment?

Malko surâse.

— Nu sunt autorizat să-ți pot spune asta. Poți opri aici?

John Barter opri la colțul unui complex ce cuprindea șapte cinematografe.

— Cred că n-ar fi rău să iei un taxi, spuse Malko. Îți poți recupera mașina mâine dimineață.

Americanul înghiți în sec. Asta era regula jocului.

— Sunteți înarmat?

— Nu

— Femeia este periculoasă.

— Știu.

Trecu pe locul șoferului și acționă maneta de viteză.

Buick-ul demară încet și silueta lui John Barter, rămas imobil pe trotuar, se pierdu în întuneric.

*

* *

Buick-ul rula cu toată viteza pe autostrada nr. 1, care lega Pretoria de Jo'Burg. Farurile luminară un indicator pe care scria Soweto. De o săptămână, cartierele periferice locuite de negri erau în clocot. Bande de negri jefuiau, incendiau și omorau, fără ca poliția să izbutească să le oprească.

Patruzeci de minute mai târziu, Jo'Burg-ul apăru în partea stângă a autostrăzii. Avea impresia că se află în America, cu excepția faptului că rula pe partea stângă a șoselei. Malko își privi kilometrajul: 155 km/h. Asta i-ar fi făcut să înnebunească pe polițiștii sud-africani călare, care erau foarte stricți în ceea ce privea regulamentul de circulație. Se întrebă dacă Ferdi ghicise adevărata sa misiune. William Casey, șeful CIA, turbase de furie imediat după moartea celor doi agenți ai săi. Palmaresul teroristei germane, reconstituit după arhivele Companiei, era elocvent: o duzină de agenți americani, israelieni și germani, executați cu sânge rece, plus alte câteva nimicuri. Nemțoaica nu părea motivată politic, deși lucra numai pentru formațiuni de dreapta. Unele grupuri o utilizau pentru misiuni periculoase, dar întotdeauna lucra numai pentru bani.

Gudrun era de o viclenie diabolică. Recent, scăpase printre degetele agenților olandezi, asta după ce omorâse unul dintre ei cu un glonț în inimă. Olandezii erau cei care informaseră CIA. Datorită unei informații proaspete, aceștia găsiseră o ascunzătoare a lui Gudrun, în Olanda, în apropiere de Utrecht. O vizitaseră discret, pentru că acolo locuia singură o femeie, una din iubitele sale ocazionale. În cutia de scrisori se găsea o trimitere poștală adresată celei care trăia acolo: era scrisă de Gudrun pe o foaie de hârtie ce purta antetul hotelului Carlton din Johannesburg!

O informație de mare importanță.

Olandezii nu voiau să colaboreze singuri cu sud-africanii. Păstraseră informația sub cheie, până în momentul în care i-

au dat-o curierului din Haye care a trimis-o imediat la Langley…

De aici rezultase călătoria lui Malko în Africa de Sud, cu o misiune precisă: lichidarea fizică a lui Gudrun Tindorf.

Malko nu prea aprecia acest gen de misiune. Intenția sa era de a le da africanilor totul pe tavă, pentru a termina ei treaba. Atentatul de pe Church Street făcuse 18 de morți și 280 de răniți.

Zări pe autostradă un indicator pe care scria „CENTRU”, și se îndreptă într-acolo. Câteva momente mai târziu era în centrul orașului de-a lungul străzii comerciale. Aceasta semăna foarte bine cu New York-ul: cea mai modestă clădire avea 15 etaje. Viră la dreapta și dădu cheile mașinii portarului de la hotelul Carlton, cel mai mare hotel al orașului.

Nu-i mai rămânea decât să verifice dacă informația olandezilor mai era de actualitate. Sau dacă aceasta nu era decât o momeală.

*

* *

Holul hotelului gemea de lume. Malko se opri la recepție și privi în jur. De două ore inspecta restaurantele, barurile și culoarele hotelului. Nu prea credea că o va găsi pe Gudrun Tindorf. Pentru asta îi trebuia un miracol. Cu siguranță că o simplă privire a lui Ferdi i-ar fi ușurat cercetările. Doar că, în starea de excitabilitate în care se afla, colonelul sud-african ar fi fost în stare să vină cu tancurile… Dacă eșua, Malko avea timp destul să apeleze la omologul său.

Ușa rotativă care dădea în stradă se deschise brusc, lăsând să se vadă o imagine care îi uscă gâtul lui Malko. O negresă de peste 1.80 m, îmbrăcată în totalitate în roșu: pantofii, fusta mini de piele, bluza, și peste toate o pălărie imensă care îi acoperea în parte chipul. Se îndrepta cu un pas apăsat către ascensor, unduindu-și șoldurile care l-ar fi făcut să păcătuiască și pe cel mai fanatic susținător protestant al Apartheid-ului. Automat, Malko traversă și el holul, curios să știe mai multe despre această făptură

absurdă. O ajunse în fața liftului și i se alătură în așteptare. De aproape era și mai impresionantă. Niște sâni incredibili care străpungeau țesătura bluzei, un chip senzual cu o gură enormă și ochi mari cu o privire intenționat tulburată.

Intrară împreună în cabină și ea apăsa la etajul 22. Întreg ascensorul mirosea a iasomie. Cu privirea ascunsă în spatele borurilor pălăriei, era absorbită în a-și contempla unghiile date cu ojă, bineînțeles roșie, fără a-i da nici cea mai mică atenție lui Malko. Coborâră împreună la etajul 22 și ea porni pe coridor, balansându-și ironic șoldurile în fața lui Malko. Picioarele parcă nu se mai terminau.

Ceva mai departe, ea se opri și bătu la o ușă. Malko o depăși, simțindu-se dintr-odată un idiot. Era chiar în spatele ei atunci când ușa se deschise. Se opri, nevenindu-i a-și crede ochilor: chiar și fără ochelari, Johanna – colaboratoarea lui Ferdi era inconfundabilă. Privirile li se încrucișară și tânăra femeie deveni într-o fracțiune de secundă roșie că focul.

Capitolul III

Mirarea lui Malko era atât de mare, încât îi trebui ceva vreme până să-și regăsească cuvintele. Între timp negresa intrase în cameră, dispărând din raza sa vizuală. Johanna înghiți în sec și murmură:

— Nu mă așteptam… Ce… Ce surpriză!

— Pentru mine este una agreabilă, spuse Malko revenindu-și din uimire. Sper că-mi vei permite să-ți ofer ceva de băut.

Johanna lăsă capul în jos, emoționată și încercată de o dilemă foarte grea: dacă accepta invitația, atunci Malko ar afla probabil lucruri interesante despre ea, dar dacă nu accepta, el și-ar fi putut imagina orice. În final, ea deschise ușa puțin mai mult și spuse:

— Atunci aici. Va fi mai bine…

Evident, ca și colaboratoare a unui serviciu secret unde nu găseai decât africani solizi în compania negreselor, nu-și putea permite să dea naștere la bârfe.

Malko intră în cameră, și imediat Johanna îi arătă sala de baie. Intrară în încăpere și tânăra închise ușa. Părea că își regăsise stăpânirea de sine.

— Parcă vă dusese-ți la culcare!

— Teoretic, zise Malko, dar nu am mai ajuns să dorm. Am luat mașina și am mers la întâmplare. Așa am ajuns la Carlton. Acolo am văzut-o pe prietena dumneavoastră și am urmărit-o. Arată extraordinar.

— Este una dintre cele mai bune informatoare ale mele. Spuse sec Johanna. Trebuie să o văd cu discreție maximă. Bineînțeles, ea ignoră tot ceea ce i-am spus privitor la asta.

— Bineînțeles, aprobă Malko.

Cele două istorii erau una mai incredibilă decât cealaltă. El fu îndeajuns de delicat și nu o întrebă ce acoperire folosea față de negresă. Derularea ulterioară a evenimentelor îl va lămuri probabil.

— Să ieșim de aici, spuse el, ea se va gândi la cine știe ce cu privire la noi.

Negresa aștepta afundată într-un fotoliu imens, cu picioarele încrucișate. Avea un aer îmbufnat animalic și încăpățânat. Își pusese pălăria pe pat și privea prin fereastra cu vitralii la clădirea ce se înălța lângă Carlton. Îi aruncă lui Malko o privire lipsită de orice amabilitate.

— Shona, spuse Johanna, ți-l prezint pe Malko – un prieten de-al meu. Te-a remarcat pe hol și te găsește foarte frumoasă.

Shona avu un surâs care arăta că nu îi pasă prea mult de ceea ce crede Malko. Cu scopul de a destinde atmosfera, acesta merse la bar și scoase o sticlă de vin bun și pahare. Zgomotul dopului o făcu să tresară pe Shona, care drept răspuns, își goli paharul dintr-o singură înghițitură. Așezată pe pat, Johanna se întreba cum să scape din această încurcătură. Malko continua să umple paharele. Încercând să întrețină o discuție ternă, Johanna nu răspundea decât monosilabic, iar Shona admira priveliștea, de altfel superbă, a clădirilor iluminate din centrul Johannesburg-ului. Cele două femei îl intrigau. Fără ochelari, Johanna părea mult mai puțin severă. Cât despre Shona, era un animal sexual cum rar întâlnise până atunci: carnală și veninoasă. Izolată din păcate într-o tăcere aproape totală. Erau de-abia la sfârșitul celei de-a doua sticle de vin, când ea căscă, descoperindu-și gura care lui Malko îi evoca sexul, și spuse:

— Mi-e foame. Jo, mergem să mâncăm ceva?

Era prima frază completă pe care o spunea, și Malko profită de ocazie.

— Cred că la etajul unu se află un restaurant grozav. Dați-mi voie să vă invit.

Johanna ezită, apoi își spuse că era cu siguranță cel mai bun mijloc de a-l face să iasă din cameră.

— Foarte bine, spuse ea, dar repede, pentru că am foarte multe de discutat cu Shona…

Aceasta se ridică îmbufnată și se întinse sub ochii lui Malko. Oferindu-i întreaga priveliște a sânilor. Ieși prima și

Johanna profită pentru a-i strecura lui Malko:

— Ferdi nu știe despre acest contact. Serviciile noastre sunt foarte compartimentate.

— Bineînțeles, spuse Malko.

Ea nu îi susținu privirea și el își spuse că, acum se lămurise în ceea ce o privea.

*

* *

Plătit probabil cu un comision din ceea ce se consuma, șeful de sală alb și îmbrăcat în uniforma hotelului, umplea de zor cele trei pahare. Se bea un vin de Cap alb, ușor, care se bea la fel de ușor ca și apa, dar avea efecte mai puternice. De la un timp Malko nu se mai gândea la Gudrun Tindorf, ci la modul în care ar fi putut să o aducă pe apetisanta Shona în patul lui. Divorțată, cu un copil, manechin, născută într-un sătuc din Transvaal, proastă fără șanse de vindecare și plină de ea însăși. Total incultă și preocupată de un singur lucru: propria persoană. Dacă nu avea o oglindă la îndemână, atunci își contempla chipul în lama cuțitului... Totuși, vinul o mai dezgheța: vorbea și se mișca!

Johanna, cu obrajii roșii și ochii strălucitori, profitase și ea cam mult de vinul de Cap. De fiecare dată când privirea lui Malko cădea asupra ei, ea lăsa ochii în jos, jenată. Dar nu mai părea la fel de decisă să scape de el. După ce el plăti nota, totul păru foarte natural atunci când le luă de braț și se îndreptară împreună spre lift, urmăriți de privirile admirative și pofticioase ale tuturor bărbaților din restaurant. În lift nu se schimbă nici-un cuvânt. Malko simțea pe un braț greutatea unui sân al Shonei, și pe un șold pe cei ai Johannei.

De-abia intrară în cameră că Shona se și îndreptă către radio și îi schimbă frecvența până când găsi muzică pop. Cu un gest rapid își aruncă pantofii roșii și spuse:

— Am chef de dans.

Apoi se produse o transformare bruscă. Toată răceala sa dispăru odată cu primele unduiri. Dansa ca și o cobră: cu o grație de felină, strânsă și apoi destinsă brusc, cu brațele

ridicate, răsucindu-se, totul fără a ține seama de Malko și Johanna. Ei o priveau, așezați fiecare pe câte un fotoliu. Un spectacol ieșit din comun, extraordinar de senzual. Johanna avea ochii ficși, și își tot încrucișa picioarele, foarte nervoasă, aruncând câteodată o privire neliniștită către Malko. Acesta din urmă deschidea la bar ultima sticlă de vin de Moet și puse în pahare. Johanna începu să bea.

Fără a înceta dansul, Shona își goli paharul, apoi îl aruncă pe podea. Expresia sa se schimbase radical. Privirea se oprea fără încetare la Johanna căreia îi zâmbea cu subînțeles, câteodată chiar și lui Malko.

Muzica se opri. Shona se lăsă în genunchi pe covor, râzând nervos. Apoi, cu un gest natural, își scoase cămașa pe cap, lăsând să se vadă pieptul impresionant. Pielea îi era acoperită de picături de transpirație. Se întoarse încet către Johanna și spuse cu o voce de fetiță:

— Șterge-mă!

Ca un zombi, Johanna se ridică, intră în baie și reveni de acolo cu un prosop pe care îl puse pe bustul Shonei. Aceasta se balansa cu ochii întredeschiși ca a unei cobre adormită de un îmblânzitor de șerpi. Se ridică brusc în picioare, deschise fermoarul fustei și o lăsă să cadă, dezvăluindu-și intimitatea, care din cauza părului era puțin mai închisă decât culoarea pielii. Bine înțepenită, cu picioarele desfăcute, o invită pe Johanna să continue.

Aceasta nu se mișca, țintuită de privirea lui Malko. Fără a pierde timpul, el înșfăcă prosopul și începu să o șteargă încet pe coapse. Aveau consistența marmurei. Continuă, cu sângele alergând nebun prin vene, prin stomac și prin sex. Shona îl îndepărtă sec:

— Nu-mi place să fiu atinsă acolo.

Malko nu insistă, întârziind puțin asupra picioarelor. Shona, cu mâinile în șolduri, nu mai zise nimic. Apoi, cu un gest îl îndepărtă pe Malko și se adresă Johannei, fără a-și schimba poziția:

— Acum vino tu!

Privirea ei părea să o hipnotizeze pe Johanna, care-și plecă

privirea ca și cum ar fi luptat contra propriei persoane. În ciuda alcoolului, nu uitase de prezența lui Malko.

Văzând că nu se mișcă, Shona spuse cu subînțeles:

— Preferi să fie el care face asta?

De această dată, Johanna se decise. Spre stupefacția lui Malko, aceasta se lăsă să alunece din fotoliu direct pe covor, și apoi în patru labe se îndreptă spre Shona. Capul i se găsea exact sub coapsele negresei. Încet, Johanna se ridică, până ce gura atinse blănița întunecată, care se înfioră. Shona fremătă scurt și mâinile i se lăsară pe umerii sud-africanei.

Puțin câte puțin, aceasta se animă și mâinile i se crispară pe splendidele fese de abanos ale negresei. Nu se mai auzea decât respirațiile lor sacadate, scurte, întrerupte câteodată de câte un geamăt. Malko avea impresia că va exploda dar nu îndrăznea să întrerupă această scenă magică. Dintr-odată Shona scoase un răget animalic, genunchii i se înmuiară, gura îi rămase deschisă și se lăsă încet în jos, reținând totuși afundat între picioare capul Johannei. Cele două femei rămaseră trăsnite. Izolate în plăcerea lor. Până ce Shona deschise ochii. Ea îl privi pe Malko cu o privire atât de încărcată de erotism, încât acesta avu impresia că hainele cad de la sine de pe el.

Îngenunche aproape de fața Shonei. Negresa întinse încet mâna și îi simți sexul apropiindu-se de gura sa. Era atât de excitat că aproape urlă când ea îl înghiți cu blândețe. Johanna ridicase capul și observa întreaga scenă cu un amestec de stupefacție și dezgust. Shona se întrerupse și trase aproape capul partenerei sale pentru a-i șopti ceva la ureche. Apoi reîncepu felația. Aproape imediat Malko simți gura Johannei sărutându-i pieptul și oprindu-se asupra sfârcurilor cu o abilitate pe care nu ar fi avut-o fără experiență. În scurt timp, fără o vorbă, cele două femei îl duseră la limita extremă a plăcerii. Pentru Shona, nu părea decât un joc. Însă Johanna părea un pic mai retrasă. Cu toate astea gurile lor se regăsiră de mai multe ori în jurul sexului lui. Nu mai putea. Johanna era cea mai apropiată, dar când se apropie de ea, îl respinse cu blândețe.

— Nu eu, murmură ea.

Shona se lăsase deja pe spate. El o cuceri fără nicio dificultate, și, imediat, picioarele ei se ridicară pentru a se încrucișa pe spatele lui. Aparent, ea nu era sensibilă decât la mângâierile prietenei sale.

— Încetișor, spuse ea.

Malko se controlă. Așezată în genunchi lângă ei, Johanna îi mângâia spatele, coapsele, o îmbrățișa pe Shona. Aceasta începuse să se miște sub Malko din ce în ce mai repede. El simți o mână strecurându-se între ei și negresa tresări. Nu se mai putea abține. Shona se cambră și, dintr-odată începu să urle. Gura o căuta pe a lui. El crezu că pentru a-l săruta, dar când dinții întâlniră buza inferioară, îl mușcă până la sânge!

Asta îi îndepărtă brusc orgasmul.

Se smulse de lângă ea, rostogolindu-se pe mochetă. Imediat, Johanna îi luă locul, frecându-se de negresă ca o pisică în călduri. Cele două femei nu se mai ocupau de el. Le văzu rostogolindu-se, amestecându-se în zbateri bicolore, oferindu-și reciproc plăcere în liniște. Nu mai putea, și puțin câte puțin chiar ațipi, pe covor.

Când se trezi, Johanna dispăruse. Shona era tot pe covor, cu fața pe o pernă, cu coapsele cambrate și picioarele larg desfăcute. Instantaneu. Malko fu victima unei erecții formidabile. Încetișor, i se alătură. Abia fremătă când o penetră. Era arzătoare, plină de blândețe. Dură mult până să reușească să aibă orgasm. Ea se cambră, apoi se întoarse către el, cu chipul desfigurat de plăcere:

— Vei dormi acum, nu?

— Unde este Johanna?

Ea făcu un gest vag.

— A plecat. Nu rămâne niciodată.

Cu gesturi împleticite, ea se urcă în pat și se lăsă să cadă. Malko o contemplă îndelung, nereușind să-și găsească somnul. Ce întâlnire ciudată. Johanna era lesbiană și îndrăgostită de o negresă. Fără ancheta sa legată de Gudrun Tindorf, n-ar fi ghicit niciodată. După un timp adormi și el.

*

* *

Soarele își trimitea razele în cameră. Shona apăru din sala de baie cu bustul gol, îmbrăcată cu fusta și cu pantofii săi roșii, îngerească. Veni să se așeze pe pat:

— Ai dormit bine?

Ca și cum se cunoșteau din totdeauna. El întinse mâna ca să-i mângâie pieptul, dar ea se feri cu un surâs stânjenit.

— S-a terminat. Ai avut norocul că o cunoști pe Johanna. Eu nu fac niciodată asta, doar așa pentru distracție.

— A bine, zise Malko puțin descumpănit. Și dacă am vreodată chef să te revăd?

— O întrebi pe ea. Sau vii aici seara. Mă găsești adesea. Dacă ai prieteni pe care îi interesează asta…

Malko se gândi dintr-odată la ceva. Se ridică și luă din vestă fotografia lui Gudrun Tindorf.

— O cunoști?

Shona examină distrată fotografia și apoi scutură din cap:

— Cred că da!

În acel moment Malko crezu că i se va opri inima.

— Unde ai văzut-o?

Chipul femeii se încruntă dintr-odată.

— Dar de ce te interesează?

— Este o prietenă.

— Da. Da, sunt convinsă de asta. O curvă poate! Tot timpul o găsești la barul hotelului. Și acum gata, că trebuie să plec. Nu ai o sută de dolari ca să pot lua un taxi?

Cu banii ăștia ar fi putut face lejer turul Transvaal-ului. Malko îi întinse două sute, și brusc, ea redeveni tandră, oferindu-i buzele.

— Atunci, poate ne revedem zilele astea, nu?

Își luă pălăria, bluza, și dispăru. Încântarea lui Malko nu scăzuse deloc. Deci informația serviciilor secrete olandeze era bună. Iar el era cu siguranță pe urmele lui Gudrun Tindorf.

*

* *

Reuniunea se terminase. Pe Malko îl durea capul din cauza urmăririi atâtor fotografii selecționate de poliția sud-africană, reprezentând tot atâtea femei care ar fi putut fi Gudrun Tindorf. Ferdi își golise arhiva degeaba. Johanna îi strânsese mâna cu răceală, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea se întoarse către șeful său și întrebă:

— Domnule colonel, pot să-l însoțesc pe domnul Linge până în garaj?

— Bineînțeles, spuse Ferdi. Am o altă întâlnire peste cinci minute. Sper că până la urmă va ieși ceva.

— Și eu sper, spuse Malko.

Grilaj, cartelă magnetică, ascensor. Ajunseseră în garaj când Johanna întrebă calm:

— Ce făceai aseară la Carlton?

— Ți-am spus…

— Lasă-mă cu astea, făcu ea cu o voce totuși agreabilă. Acum îmi cunoști micile mele secrete. Vreau să le cunosc și eu pe ale tale. Știi ceva ce nu ai mai spus nimănui, nu-i așa?

— Da.

Ea scutură din cap.

— Bine. Pune-mă la curent.

— De ce?

— Pentru Shona. Ți-am spus deja despre ea. Asta îmi va permite să o văd în mod oficial.

Cel puțin era sinceră.

— Promit că o să-ți spun.

Ea mâzgăli un număr de telefon pe care i-l întinse.

— E numărul meu de acasă. Să nu spui prea multe, sunt sigur că e ascultat. Dacă îmi spui că ai chef să bem ceva împreună, voi înțelege. Te întorci acolo?

— Da. Să nu mă urmărești.

— Nu. Dar nu uita.

*

* *

Malko inspectă cu privirea restaurantul argentinian, împânzit de fumători care trăgeau din țigări cu marijuana în văzul tuturor, și se îndreptă către barul de la etajul întâi,

unde cinase în ajun cu Johanna și Shona. O hostesă se îndreptă către el.

— Sunteți singur domnule?

— Da, spuse Malko.

Ea avu un surâs cu care voia să se scuze.

— Spuneți-mi numele dumneavoastră și reveniți peste aproximativ douăzeci de minute. Pentru moment toate mesele sunt ocupate.

— Dar eu caut pe cineva…

Surâsul se accentuă. Inflexibil. În spatele ei, Malko zări mese, lumini aprinse, și un pian mare cu coadă. Pianistul executa un program romantic.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot lăsa să intrați. Dați-mi numele dumneavoastră. Pe curând.

Trăsese deja draperia de catifea roșie care separa sala de mese de intrare. Nu era momentul să facă scandal.. Malko își întinse gâtul, dar nu văzu nimic. Nebun de furie, se așeză pe una din banchetele din hol, de unde putea să supravegheze intrarea în bar. Cele douăzeci de minute trecuseră. Reveni, și de această dată, hostesa îl întâmpină cu un surâs larg:

— Imediat vă găsesc un loc, domnule!

O urmă printre mese, până la un scaun gol, așezat în fața pianului.

— Un pahar de votcă, spuse Malko.

Câteva persoane, bărbați și femei, erau deja instalate împrejurul pianului, unde cânta un bărbat blond. Malko parcurse lent sala cu privirea și din nou avu senzația că inima i se oprește. Ultima persoană din fața pianistului era o femeie. Vesta de piele neagră era pusă pe genunchi și poșeta, în apropiere, pe pian. Purta o bluză roșie, avea părul negru, buze cărnoase și trăsături regulate. Ea întoarse capul pentru a-și aprinde țigara, și el îi văzu ochii. Erau albaștri, superbi…

O fracțiune de secundă mai târziu, necunoscuta se întorsese deja. Totuși, Malko se lămurise cine era.

Lângă el se găsea Gudrun Tindorf. Teroristă responsabilă

de explozia de pe Church Street.

Capitolul IV

Malko își afundă nasul în paharul cu votcă, încercând din toate puterile să nu privească la Gudrun Tindorf, și nici măcar să se gândească prea intens la ea. Avea cunoștință despre al șaselea simț al acestor oameni care trăiau în clandestinitate, și care erau capabili să detecteze chiar și cel mai mic pericol. Pianistul blond cu mustață bine îngrijită, cânta Al treilea bărbat, și Malko uitându-se la mâinile lui, încerca să câștige timp pentru a se liniști. A lăsa în libertate un asemenea specimen, însemna nebunie curată. Gudrun Tindorf pregătea foarte probabil un nou atentat.

Își ridică privirea, și în oglinda de la bar el putu să o observe în liniște pe nemțoaică

Avea într-adevăr un chip frumos, cu gura bine rujată și un nas drept și fin. Părul foarte negru, ridicat în coc, și lăsând ceafa descoperită, îi dădea un aer distins. Un pachet de Marlboro era pus în apropiere, împreună cu o brichetă din aur masiv. Fuma, dar nu era nici nervoasă, nici ostentativă. Vecinul său, un domn foarte elegant, avea în jur de patruzeci de ani și începuse o conversație cu ea. Probabil pe teme umoristice, pentru că râdeau amândoi cu poftă.

Probabil că nemțoaica avea un tupeu fantastic, dacă îndrăznise să se instaleze la cel mai mare hotel din Johannesburg cu toată poliția pe urme…

Ultimele note din Al treilea bărbat tocmai se stingeau atunci când Malko se hotărî. Gata cu ruleta rusească: trebuia să-l anunțe pe Ferdi.

Doar paharul său mai rămăsese plin și el nu voia să facă absolut nimic care ar fi putut să trezească suspiciuni. Își luă un aer plictisit și bău paharul cu înghițituri mici. Imediat ce îl termină, barmanul se apropie și întrebă:

— Încă o votcă, domnule?

Pentru a-i răspunde, Malko întoarse capul, ceea ce făcu ca privirea sa să se întâlnească cu cea a lui Gudrun Tindorf:

Avu impresia că s-a atins de o linie de înaltă tensiune. Nemțoaica tocmai îl fixa, mai degrabă îl studia, iar pe Malko îl trecură toate furourile în timp ce încerca să nu-și schimbe expresia, forțându-se să o privească în ochi, așa cum ar fi făcut-o orice om în locul lui.

— Nu. Mulțumesc, nota vă rog, spuse el barmanului.

Gudrun Tindorf își reluase conversația cu vecinul. Lua restul când ea se ridică, își luă geanta de pe pian și se îndepărtă însoțită de vecinul său. Malko era sigur că nu se cunoșteau dinainte.

Așteptă până se îndepărtară și părăsi barul la rândul său, cu o singură idee în minte: să nu-i piardă. Nemțoaica și cavalerul ei coborau scările care dădeau în hol. Malko se opri în fața recepției ca și cum aștepta pe cineva. Gudrun și compania sa pălăvrăgeau tandru în fața vitrinei de la bijuteria Stern. Dintr-odată, nemțoaica îl sărută discret pe gură, înainte de a-l însoți în lift. Cucerirea sa avu o mimică foarte expresivă arătându-i între două degete cheia camerei sale... Gudrun surâse și dădu din cap afirmativ. Bărbatul dispăru în lift și surâsul de pe chipul nemțoaicei se șterse brusc, și ea se îndreptă cu pași mari către ușă. Înainte de a ieși, ea aruncă o privire de jur-împrejur, fără a-l zări însă pe Malko, ascuns în spatele unei coloane. Acesta din urmă ieși la rândul său pe ușa care dădea în Quartz Street. Nemțoaica tocmai se urca în mașină, un VW Golf galben, apoi demară imediat. Slavă Domnului că semaforul era roșu, și Malko avu timp să alerge până la mașina sa și să se ia după Golf. Gudrun conducea foarte încet: tot timpul cu semnalul pus atunci când vira, oprea la culoarea galbenă a semaforului și la galben-verde. Deși ar fi putut să treacă. Malko nu cunoștea îndeajuns Jo'Burg-ul pentru a ști încotro se îndreaptă.

Zări o inscripție la nivelul trotuarului: Wilson Street. Sud-africanii aveau mania de a grava numele străzilor la marginea trotuarelor, dar asta nu fluidiza deloc circulația.

Gudrun opri, după obiceiul său, pentru că semaforul tocmai se schimba din verde în galben. Malko o imită și opri

în spatele unei alte mașini. Dar, brusc, în momentul în care se punea culoarea roșie, Golful țâșni asemenea unui Ferrari, depăși semaforul și viră la dreaptă pe Jan Smuts Avenue.

Înjurând ca un birjar, Malko dădu înapoi pentru a putea trece de mașina din față, apoi se năpusti la rândul său pe stradă, urmărit de claxonul iritat al vecinului. Aproape se izbi cu un autobuz și zări în depărtare luminile unei mașini care se îndepărta. Din fericire, Fordul de care dispunea avea un motor puternic. Coborî ca un nebun pe bulevardul Doctor Malan și traversă nebun de furie Fairland-ul – centrul Jo'Burg-ului. Gudrun îl păcălise cu reprezentația sa de conducătoare prudentă… Acum înțelegea de ce scăpase de toți urmăritorii săi de până atunci…

Cu accelerația la podea, Malko nu scăpa din ochi luminile roșii ale Golfului care urca rampa care dădea în autostrada numărul 1, cea către nord. Malko se liniști: Fordul său părea să meargă destul de bine. Nu prea era circulație și nu părea prea dificil să mențină contactul. Manevra nemțoaicei dovedea că este conștientă că este urmărită. Ceea ce nu ușura deloc desfășurarea ulterioară a evenimentelor. Era ca și cum ai fi încercat să prinzi o cobră cu mâinile goale.

Nu îi mai despărțeau decât două sute de metri. Ieșirile de pe autostradă treceau una câte una. În acest moment se întreba, încotro se îndreaptă Gudrun.

*

* *

Indicatorul de pe autostradă arăta „Pretoria". Gudrun o luă într-acolo în ultima clipă, și, din această cauză, Malko jenat de un camion, fu aproape să rateze ieșirea. Cauciucurile Fordului scrâșniră și apoi mașina o luă pe o stradă mărginită de clădirile uriașe ale Universității. Golful își menținea avansul. Gudrun viră la dreapta și Malko zări o stradă lungă și dreaptă, pavoazată cu numeroase semafoare. La ora asta era pustie și Gudrun continua să conducă în viteză. Aproape ajunseseră la capătul Potgieter Street, când Golful viră la stânga și dispăru. Când Malko ajunse la intersecție, văzu semnul roșu de interzis. Era sens unic. O

luă totuși pe acolo și se pomeni în ochi cu două faruri puternice și mari! Pe trotuar era imposibil să treacă pentru că strada era prea îngustă. Văzu capul rotund și furios al unui negru ieșind pe fereastra mașinii și înjurându-l. Pentru a nu mai pierde timp, dădu înapoi. Când putu în sfârșit să intre pe stradă, Golful dispăruse de când lumea. Dădu într-o altă stradă cu sens unic către stânga. Un cartier de negri, străjuit de case din lemn cu verande unde oamenii stăteau la aer. Parcă ar fi fost într-unul din cartierele sărace din Houston. Douăzeci de metri mai departe, la lumina farurilor se zărea Golful galben, parcat la marginea trotuarului.

Gol. Bineînțeles!

Malko opri în spatele lui și coborî. În ciuda orei destul de târzii, cartierul era încă foarte animat. Însă nu erau decât negri aici. Nimeni nu părea a-l vedea pe Malko, ca și cum ar fi fost transparent. Privi către bazarul care îi apăruse în față. O inscripție enormă era afișată în vitrină. NET BLANKIE. Interzis albilor. Una dintre bucuriile Apartheid-ului: Oamenii începuseră să-l privească, dar privirile lor erau mai degrabă ostile. Se uită împrejur și zări o cabină telefonică. Nesperat.

În cabină nu găsi decât un fir smuls și inscripții injurioase referitoare la virilitatea Primului Ministru – Peter Botha. În plus părea că servește ca toaletă publică. Malko bătu în retragere și se lovi de mai mulți tineri cu berete negre trase până deasupra ochilor, cu tricouri găurite și cu adidași zdrențuiți. Deloc surâzători. Unul dintre ei avu totuși un surâs amenințător și mormăi un cuvânt pe care Malko nu îl înțelese. Abia după ce acesta îl repetă de mai multe ori, Malko reuși să înțeleagă ce spune: Dagga.

Era soiul de hașiș pe care îl fumau toți negrii din Africa de Sud.

Pentru ei traficul de droguri părea a fi singurul motiv posibil pentru prezența unui alb în cartierul lor, la această oră. Surâzând, Malko scutură din cap negativ, dar negrii nu se mișcară, înconjurându-l de o manieră aproape amenințătoare. Dintr-odată, pe Malko îl străfulgeră o idee. Adresându-se celui care părea cel mai puțin ametit, cu un

păr lins și nasul turtit, îl întrebă în engleză:

— Vreți să câștigați ceva bani?

Se foiră, dar niciunul nu răspunse. Fie nu înțelegeau engleza, fie nu le păsa. Malko nu voia să scoată banii în fața lor, pentru a nu risca să se aleagă cu un cuțit în stomac. Între timp, se apropiaseră și alți tineri negri, formând un cerc ostil. Toate poveștile cu asasini însetați de sânge îi reveniră în minte. Așa cum erau lichelele astea negre, care omorau albi, doar așa, pentru distracție. Strada se golise. Rarii trecători, toți negri, grăbeau pasul după ce vedeau grupul.

Repetă întrebarea, și de această dată, negrul cu părul lins zise:

— Și cum vom face asta?

Vorbind foarte rar, Malko explică:

— Caut o femeie albă. Care se afla în mașina de acolo de jos. Aș vrea să știu unde se află…

Liniște, apoi șoapte între doi tineri, într-un limbaj cu totul necunoscut pentru Malko. Negrul întrebă:

— Și de ce o cauți? E rea?

— Da. Da. E foarte rea!

Celălalt întinse mâna:

— Dă-mi banii!

— După.

Din nou șoapte. În sfârșit, unul dintre negri se îndepărtă în întuneric, lăsându-l pe Malko în fața celorlalți. Atmosfera se mai destinsese puțin. Cam la treizeci de metri, firma unui magazin se vedea ca și un colac de salvare. Centimetru cu centimetru, Malko începu să se deplaseze, făcându-i și pe ceilalți să se miște odată cu el.

Fețele erau încă întunecate, dar îl lăsară să-și aplice strategia de refugiere. Puțin câte puțin, ieșea din umbră, ajungând într-o zonă ceva mai luminată. Ce căuta Gudrun Tindorf în acest cartier sărac unde albii oricum nu erau prea iubiți?

Negrul plecat în căutarea lui Gudrun Tindorf reapăru, impasibil. Întinse mâna către Malko.

— Banii!

— Ai găsit-o?

— Da. Pe străduță, a treia casă pe dreapta.

Malko se căută prin buzunare și scoase o bancnotă pe care negrul o înhăță cu aviditate. O băgă în buzunar, și imediat ceilalți se împrăștiară în liniște. Malko se îndreptă spre magazinul încă deschis. Exista acolo un telefon pe tejghea. Intră, ridică receptorul sub privirile surprinse ale clienților, și formă numărul lui Ferdi. Ocupat. Fără să insiste, îl formă pe cel al Johannei.

Sună o dată, de două ori, de trei, de patru ori… Apoi se auzi vocea tinerei. Malko nu îi lăsă timp să pună întrebări.

— Am regăsit-o, spuse el. Sunt la Pretoria, în apropiere de Potgieter Street.

Îi explică repede unde se află și închise. Merse către strada arătată de negri: o străduță dezgustătoare. Câteva bordeie de lemn și magazii. Nici țipenie de om. A treia casă era înconjurată de o lumină gălbuie, celelalte erau scufundate în întuneric. Tocmai se gândea la modul în care să acționeze, când văzu două siluete ieșind din casa vecină. Nu-i trebuiră decât două secunde pentru a realiza că cei doi oameni se îndreptau către el, nelăsându-i ca scăpare decât străduța insalubră unde se presupunea a fi Gudrun Tindorf.

*

* *

Mermaid era un african uriaș, feroce cu o forță herculeană. Avea numele unei mărci de lapte condensat foarte cunoscut în Africa de Sud. Pentru că în copilărie nu înceta să lingă vasele murdare de mâncare, angajații părinților săi fermieri îl porecliseră astfel. Și așa îi rămăsese numele.

Muncitor agricol, căutase în toată provincia ceva de lucru. Viața îi fusese dată peste cap când, într-o zi, beat fiind, omorâse în bătaie un alb pe care îl întâlnise întâmplător pe dealurile de lângă Capetown. Moartea acestuia nu-i adusese decât ceva mărunțiș și un ceas, dar descoperise ceva: plăcerea de a omorî albi.

Printr-o altă întâmplare, a ajuns în preajma lui Lyle, un metis mic, îndesat și descurcăreț, militant politic al ANC. La acea vreme, Mermaid omorâse deja șase albi. Oameni pe care îi omora din impuls, atunci când circumstanțele erau favorabile, pentru plăcerea proprie, dar și pentru a-i jefui. Lyle se ascunsese o vreme, și tocmai venise de la Capetown la Johannesburg. Născut în Soweto, Lyle nu se simțea bine decât în aglomerație. După ce l-a cunoscut, Mermaid învățase să ucidă cu scop, adică să dea un sens politic actelor sale de sălbăticie. Analfabet, îl adula pe Lyle care știa să scrie, să citească și avea chiar și permis de conducere! De ceva vreme se ascundeau amândoi în Pretoria, dar Mermaid știa deja că asta nu o să dureze. Misiunea pe care o îndeplineau era ultima înainte să înceapă o viață nouă. Nu puteau scăpa la infinit de poliția sud-africană, renumită prin eficacitatea sa. Erau prea mulți turnători, chiar și printre negri. Totul depindea de ceea ce urmau să facă în minutele următoare.

Când ieșeau în stradă, Lyle se întoarse către însoțitorul său.

— Vezi albul de acolo? El este.

Mermaid răspunse cu un mormăit. Nu-i plăcuseră niciodată armele de foc, cărora nu le înțelegea modul de funcționare, preferând să se mândrească cu forța sa. Cu mâinile sale noduroase și cu ajutorul bastonului uriaș, putea omorî în bătaie pe oricine. Odată, cu un topor, dintr-o singură lovitură despicase craniul unui om până la nivelul gurii…

— Fii atent că fuge!

Lyle grăbi pasul. Viitoarea lor victimă tocmai se îndrepta chiar spre locul unde voiau ei să-l ducă.

*

* *

Malko privi către capătul străzii: nimeni. De-abia de zece minute Johanna putuse să alerteze oamenii de intervenție. Deci, nu trebuia să conteze decât pe el însuși. Cei doi negri erau prea aproape, iar cel mare era un adevărat gigant. Fără

armă, Malko nu ar fi putut face față.

Se îndreptă cu pas rapid către străduță. Dacă reușea să o surprindă pe Gudrun Tindorf și să-i ia arma, ar fi avut o șansă.

Merse câțiva metri și se uită în urmă: uriașul venea către el, silențios ca o pisică, îndoit de la jumătate, urmat îndeaproape de acolitul său.

În față, Malko zări zidul înalt al unui depozit: de netrecut. La dreapta – la fel. Nu mai rămânea decât stânga unde ar fi putut încerca să se salveze. Zări în întuneric casa indicată de negri. O baracă din lemn situată în mijlocul unei grădini. O lumină gălbuie se revărsa prin geamurile murdare.

Malko în grădină și din doi pași ajunse la verandă. Urcă treptele de lemn și deschise ușa. Un bec atârna din tavan, luminând o cameră mobilată sărăcăcios, având în mijloc o masă mare rotundă. Șase negri jucau cărți. Când Malko intră le aruncară din cauza uimirii. Apoi cel mai în vârstă se ridică răsturnându-și brutal scaunul și-i strigă:

— Valea!

Malko nu înțelegea limba, dar sensul era foarte clar. Un altul se ridică și adăugă:

— Lepădătură!

Ar fi putut să taie cu cuțitul ura pe care o răspândeau. Malko se întoarse. Urmăritorii săi urcau fără grabă treptele verandei. Zări o ușă de partea cealaltă a camerei. Fără un cuvânt o încercă. Ușa era închisă. O lovi cu piciorul în dreptul încuietorii și ușa se deschise imediat. Malko se năpusti într-o curte întunecoasă și văzu o a doua clădire de unde se ghicea o lumină slabă. În timp ce o traversa, auzi o sirenă în depărtare. Măcar de-ar fi Ferdi. Ușa hangarului era întredeschisă. O deschise și se opri: era luminată de două becuri gălbui.

Un negru îl privea prăvălit pe un scaun. Un proiectil de calibru mic îi făcuse un al treilea ochi în mijlocul frunții. Era mort. Privirea lui Malko scrută încăperea și văzu încă trei corpuri întinse ceva mai departe, parcă făcând reclamă morții. Erau așezați în poziții diferite: unul întins pe spate,

altul răsucit având brațul în fața chipului, al treilea băgat într-un cufăr și ținând încă în mână un ciocan. Fuseseră uciși cu sânge rece toți patru: o execuție fără alte ascunzișuri. Se apropie de primul: sângele îi mai curgea încă pe frunte. Mirosul acru de praf de pușcă plutea peste tot în încăpere. De ce nu auzise oare împușcăturile? Trebuie că autorul fusese Gudrun Tindorf. În momentul în care se pregătea să o deschidă, avu sentimentul unei prezențe în stânga sa, și întoarse capul. Era o debara pe care nu o văzuse de prima dată. O siluetă era lipită de ușă. Văzu un braț ridicându-se, apoi se întinse în direcția sa. Văzu arma. Auzi un paf imperceptibil, și unul dintre becuri, aflat la câțiva centimetri de capul său, se sparse cu zgomot.

Capitolul V

Malko rămase nemișcat o fracțiune de secundă, apoi se retrase până într-un colț întunecat! Avea impresia că bătăile inimii i se auzeau de la kilometri distanță. Liniștea se lăsase din nou în hangar, unde mirosul de dulceag de sânge proaspăt se amesteca cu cel înțepător al prafului de pușcă. Malko nu îndrăznea să se miște nici măcar un centimetru. Arma cu care se trăsese asupra lui era echipată cu amortizor, la fel ca cele ale Mossad-ului. Gudrun Tindorf folosea întotdeauna una asemănătoare. În aceste momente Malko regreta că nu este înarmat.

Trecuse mai puțin de un minut de la focul de armă. Malko se mișcă imperceptibil. Încercând să se uite în tot hangarul. Îi era imposibil să verifice dacă Gudrun Tindorf era încă acolo. Nu contează cine altcineva ar fi putut fi, pentru că, probabil, cu nervii săi de fier, nemțoaica îl pândea, așteptându-l să se miște pentru a-l putea doborî.

Cu infinite precauțiuni Malko întinse brațul, pipăind în jurul lui. Degetele i se strânseră în jurul gâtului unei sticle. Nu era o armă prea competitivă comparativ cu un pistol, dar era mult mai bine decât nimic. Continuându-și explorarea dădu și de alte sticle. I se păru că aude un zgomot în apropierea raftului: Gudrun Tindorf era încă acolo și, agasată de lipsa de reacție a lui Malko, se decisese să înceapă să-l caute.

Apoi, din nou liniște. Pentru a se liniști, Malko apucă o sticlă și o aruncă în direcția ușii prin care intrase.

Paf, paf. Cele două împușcături în surdină, fuseseră atât de rapide, încât parcă fusese decât una. Sticla se spărsese înainte de a atinge peretele. Nici nu se punea problema de a încerca o ieșire rapidă, având în spate o asemenea trăgătoare. Ar fi putut să se aleagă cu două gloanțe în cap. Gudrun Tindorf lucra după metoda israeliană: trăgea întotdeauna două focuri pentru a fi sigură că nimerește

ținta… Ce femeie! Nu-i trebuise prea mult timp pentru a-și abandona ascunzătoarea de la Carlton, și să vină să-și lichideze complicii. Toate astea din cauza unei simple priviri. Malko începea să înțeleagă din ce în ce mai bine de ce Gudrun Tindorf mai era în viață după atâția ani de activitate.

Un nou zgomot. De data asta Gudrun trecea la atac. Malko riscă o privire printre două cutii și o zări. O siluetă zveltă. Cu brațul drept întins, se deplasa încet, fără să facă niciun fel de zgomot.

Încercă să asculte ce se petrecea afară. Ce făcea Ferdi? Niciun zgomot nu se auzea din exterior. Gudrun Tindorf nu-și asuma niciodată vreun risc pe termen lung și se decisese să-l suprime pe cel care ar fi putut să o recunoască: Malko. Acesta privi în jur: din poziția în care era, nemțoaica supraveghea cele două uși. Și el avea de străbătut un spațiu deschis destul de mare pentru a putea ieși. Era clar: nicio diversiune nu mergea cu o femeie de asemenea clasă…

Se retrase puțin și se ascunse repede în spatele peretelui, în acel moment, afară se auzi zgomot de pași. Pistolul pivotă. Două siluete se desprinseră din cadrul ușii, dintre care una era enormă: Gudrun vociferă ceva și acestea se opriră. În ciuda semi-întunericului, Malko avu timp să recunoască cele două canalii care îl urmăriseră. În aparență, cei doi lucrau împreună cu nemțoaica, pentru că unul dintre ei îi răspunse tinerei, cu o voce răgușită. Acum, era prins între cei trei adversari… Nu avu timp să-și sondeze starea sufletească: cei doi negri se îndreptau încet către el, sub protecția pistolului lui Gudrun Tindorf. Dacă nu va reacționa, cei doi îl vor omorî cu siguranță. Gigantul agita o măciuca asemănătoare celor din epoca de piatră. Celălalt ținea în mâna dreaptă ceva care semăna cu un cerc de metal plin de asperități. Întunericul îl împiedica să vadă mai mult.

Negrii înaintau încet către el. Se deplasau încet datorită încălțămintei sport. Nu îl reperaseră încă în harababura care domnea în hangar.

Se ridică ținându-și respirația și strângând în mână gâtul unei sticle. Era lipit de perete și avea cămașa lipită de piele

din cauza transpirației.

Gigantul apăru atât de rapid înaintea sa, încât Malko fu aproape să-l rateze. Văzu un ciomag țintuit enorm, o față zdrobită cu un nas borcănat și o frunte teșită. Cu toată forța sa, sparse sticla de mâna care ținea ciomagul. Lovitura sparse osul pumnului și uriașul începu să urle de durere. Malko aruncă ciotul și puse mână pe o altă sticlă în momentul în care africanul se întorsese către el și năpustindu-se ca un mistreț cu mâna stângă înainte.

Din nou, Malko aruncă sticla, vizând de această dată fruntea. Sticla zbură prin aer. Sângele țâșni și în secunda următoare degete noduroase se strângeau deja în jurul gâtului său. Căzură amândoi. Negrul probabil că avea cu cel puțin douăzeci de kilograme mai mult decât el! Kilograme de mușchi tari ca oțelul, care emanau un puternic miros de mosc. Malko nu lăsase încă din mână sticla spartă. Pe dibuite, puse ciobul la gâtul africanului și începu să apese și să răsucească… De multă vreme nu se mai bătuse cu atâta sălbăticie… Adversarul său grohăi și trebui să se retragă pentru a nu fi masacrat. Malko văzu în planul secund silueta nemțoaicei și se ascunse în spatele corpului uriașului. Paf, paf. Trăsese din nou, și ratase. Afară se auzi un fluierat și nemțoaica dispăru imediat în penumbră.

Malko nu avu timp să se bucure: ceva rece se încolăcea în jurul gâtului și mai multe puncte ascuțite i se afundau în gât. Într-o clipă înțelese că era vorba de o sârmă din fier zimțat. Utilizată ca și un șiret după metoda lui Elko Krisantem, administratorul hotelului său – gardă de corp. Unul dintre capete, înfipt adânc în gât, îi smulse un strigăt. Cu o puternică lovitură de picior în spate, micul metis îl făcu să cadă în față, după un maldăr de saci. Lipit de el, începuse să strângă firul de fier, zdrobindu-i laringele, zgâriindu-i pielea, sufocându-l puțin câte puțin. Uriașul, prins sub greutatea celor doi, răcni din nou și, cu mâna stângă, apucă picioarele lui Malko, împiedicându-l să se miște. Un văl roșu trecea prin fața ochilor lui Malko, redus la neputință, încercând în zadar să introducă un deget între gât și firul de metal.

Sângele îi pulsa în urechi și simțea că puterile îl părăsesc. Ocupați să-l omoare, agresorii săi nu mai ziceau nimic.

O detunătură se auzi dintr-odată foarte aproape. Urmată de mai multe fluierături. Cei doi negri schimbară câteva cuvinte cu voce scăzută. Malko, făcând pe mortul, simți cum uriașul încerca să iasă de sub el.

Metisul mai strânse o perioadă, apoi Malko simți ghimpii cum îi sfâșie pielea, în timp ce criminalul își recupera arma. Un zgomot de pași: cei doi negri tocmai ieșeau afară, alergând în adidașii lor, ca niște fantome.

Malko se ridică, încă alarmat, masându-și continuu gâtul dureros și plin de sânge. Își regăsi puțin câte puțin respirația, deși mai vedea încă luminițe în fața ochilor. Avea impresia că respiră foc lichid.

Se auzi o rafală de armă, apoi strigăte și chemări. Închise ochii, cuprins de o amețeală bruscă, scârbit de mirosul de sânge din jurul său. Siluetă apăru în cadrul ușii și strigă:

— Nu mișca! Acolo, în spate! Ieși cu mâinile sus!

*

* *

Căpitanul Kritzinger mergea în liniște de-a lungul unei vechi barăci, înconjurând hangarul controlat de poliție. Era atent, dar încrezător, știind că negrii, chiar și cei mai ticăloși, ezitau să tragă asupra celor din Forțele Speciale. Văzu o siluetă ascunsă după colțul peretelui, în fața sa, siluetă care se pierdu imediat în întuneric. Scoțându-și pistolul Herstall din toc, ofițerul înaintă cu și mai multe precauții până la colț, apoi se opri să asculte. De partea cealaltă, un foc de armă și apoi fluierături.

Și el și adversarul său se hotărâră în același timp să avanseze și aproape se ciocniră. Nu avu decât timp să vadă o siluetă zveltă și arma cu care era amenințat:

— Aruncă arma! strigă aceasta.

Instinctiv simți pistolul îndreptat spre fața sa și încercă să-l îndepărteze, al doilea lucru care îi parveni fu un paf surd și apoi totul deveni negru. Nu mai simți cel de-al doilea proiectil care îi pătrunse în cap pe sub nas, făcând să-i sune

craniul și afundându-se adânc în creier. Era deja mort: dar degetele sale nu lăsau țeava armei care tocmai îl omorâse. Căzu cu totul.

Gudrun Tindorf, pentru a nu cădea și ea, își lăsă arma și începu să fugă. Oricum avea un al doilea pistol în geantă. Traversă două grădini, sări un gard și intră într-un alt hangar de la care avea cheia. Într-un colț se găsea o trapă. Nemțoaica o deschise, descoperind o scară pe care o coborî pentru a ajunge în subsol. O intrare secretă se deschise într-unul din pereți. Trecu pe sub o stradă, ieși pe partea cealaltă într-o casă unde nu locuia nimeni. Proprietarul se afla în Zambia și vecinii o credeau de vânzare. Nemișcată în întuneric, Gudrun Tindorf își regăsi suflul, trecând în același timp erorile pe care le comisese. Norocul său era instinctul, care nu o înșelase nici de data asta. Bărbatul pe care îl văzuse la barul de la Carlton era cu siguranță adversar.

*

* *

Sprijinit de peretele hangarului, Malko având gâtul înconjurat de un bandaj, contempla cu un aer absent masacrul din jurul lui. Corpurile celor patru victime ale lui Gudrun Tindorf erau alineate direct pe sol, fiind păzite de un soldat din Forțele Speciale. Ceilalți scotoceau cartierul, în căutarea teroristei și a complicilor ei.

În acest cartier, albii erau dușmanii. Ușa hangarului se deschise. Ferdi îi arătă un metis de talie mică, pe a cărui față nu mai era decât o urmă de sânge. Îl încadrau doi soldați. Metisul avea mâinile prinse la spate cu cătușe. Ferdi îl aduse sub becul gălbui, în fața lui Malko.

— Ăsta e ticălosul care a încercat să te omoare?

Cum metisul lăsa capul în jos, sud-africanul își înfipse mâna în părul lui, ridicându-i capul cu forța. Malko își reprimă dezgustul. Chipul metisului arăta de parcă l-ar fi lovit un ciocan: nasul zdrobit, un ochi complet închis, buzele sparte, pometii învinețiți.

— A încercat să-i smulgă testiculele unuia dintre oamenii noștri, explică Ferdi. Atunci, a trebuit să-l aranjăm puțin cu

patul pistolului. Dar o să fac un raport, pentru că e lovit cam tare. Deci, el este?

Malko îi privi singurul ochi valid. În ciuda loviturilor, era încă posibil de recunoscut.

— El este, spuse el. Și celălalt, cel mare?

— Ne-a scăpat printre degete, mărturisi ofițerul. E dificil să-i prinzi în cartierul acesta. În timp ce noi intrăm într-o casă, se strâng 200 în spate, gata pregătiți să ne linșeze. Dar ăsta va vorbi. Hei! Cum te cheamă!

— Lyle, mormăi metisul.

Părintește, Ferdi îi puse mâna pe umăr.

— Ei bine, Lyle știi ce te așteaptă dacă îți place să strângi oamenii de gât, nu? O cravată de frânghie… Mai ales că bănuiesc că ai și alte lucruri să-ți reproșezi…

Lyle nu răspunse, încăpățânat, cu capul înfundat între umeri, trăgându-și sângele care îi curgea pe nas și pe gură. La un semn al lui Ferdi, cei doi soldați îl scoaseră afară. Ofițerul strigă după ei:

— Duceți-l la noi! Mă voi ocupa personal de el!

Imediat ce ieși, Ferdi scoase din buzunarul cămășii un pistol cu țeavă lungă pe care îl ținea de trăgaci, și i-l întinse lui Malko.

— Privește asta! Fii atent la amprente.

Malko examină arma. Era un pistol de calibrul 227, un Viking englezesc cu amortizor încorporat care avea aproximativ 20 centimetri. O armă care, în afara amortizorului, semăna destul de bine cu pistolul său extraplat. Încărcătorul putea conține până la 20 de cartușe și, deși era de calibru mic, precizia și silențiozitatea îl făceau o armă foarte periculoasă.

— Unde a fost găsit? întrebă Malko. Cu siguranță este arma lui Gudrun Tindorf.

— În mâna unuia dintre subordonații mei, spuse cu seriozitate Ferdi. A fost omorât cu ea. Două gloanțe în cap, trase de aproape. Nu i-a dat drumul când a căzut și ea a fost obligată să îl lase. Probabil avea și o altă armă.

— Nu a-ți mai găsit-o?

— Nu. Am răscolit tot cartierul. Dar dacă mergem prea departe, putem declanșa foarte ușor o răzmeriță.

Malko îi înapoie pistolul.

Polițiștii din trupele speciale îl înlocuiseră pe soldatul de până atunci și începuseră să ia la puricat hangarul, căutând amprente și arme ascunse. Afară, alții le asigurau securitatea. Ferdi înfășură pistolul într-o pânză.

— Vrei să te conduc la spital?

Malko avea impresia că are tot gâtul scufundat în acid, dar scutură din cap.

— Nu te mai deranja, nu este prea adânc, și apoi prefer să mă întorc la hotel.

— Lasă mașina aici, spuse Ferdi. O vom lua noi.

Afară începuse să picure. Mașini cu girofar albastru blocau strada care ducea la bazarul rezervat negrilor. Sub un stâlp, Malko zări un soldat care avea în mână o pușcă de asalt. Acum, cartierul părea și mai sinistru. Intră în mașina lui Ferdi. Doi soldați păzeau Golful lui Gudrun Tindorf. Malko predă cheile de la Fordul său și apoi plecară către centrul Pretoriei. Cercul său parcă era strâns într-un cerc de foc. Pentru a uita de durere, îl interogă pe Ferdi:

— Ai idee de ceea ce s-a întâmplat? Cine sunt negrii asasinați? Ce lucrau împreună cu Gudrun Tindorf?

Ferdi opri la semafor.

— Pentru moment suntem în ceață. Vom ști mai multe când îi vom identifica.

Liniștea se lăsă din nou până ajunseră la hotel. Lui Malko îi era din ce în ce mai greu să-și miște gâtul care îl ardea cumplit. Ferdi se opri sub terasa hotelului. Malko nu-i vedea decât chipul trist, cu bărbie dublă. Se aștepta de mai multă vreme la întrebarea pe care africanul i-o puse abia acum:

— Cum ai găsit-o pe Gudrun Tindorf?

Malko întoarse capul către el cu o grimasă de durere. Era un moment foarte delicat.

— Ferdi, mărturisi el. Am comis exact aceeași greșeală ca și tine. Avea o informație pe care Centrala mi-a cerut să o exploatez eu însumi, fără să vorbesc cu nimeni despre asta.

Dacă nu aș fi ascultat, Gudrun Tindorf era acum arestată și căpitanul vostru încă mai trăia… Îmi pare foarte rău.

Pe scurt, Malko relatase ceea ce se întâmplase cu adevărat, fără a o menționa pe Johanna. Când termină, colonelul sud-african scutură din cap cu gravitate.

— Nu te mai gândi la asta. Nu avem o meserie ușoară și nu știi întotdeauna cum e cel mai bine să acționezi… Totuși, nu voi spune nimic superiorilor mei, pentru că asta ar compromite total colaborarea noastră. Le voi explica faptul că am avut o informație care nu a fost exploatată corespunzător.

— Mulțumesc, spuse Malko emoționat.

Începuse să facă febră și trebuia să se odihnească.

— Încă ceva, spuse Ferdi. Data viitoare nu mai avem voie să o pierdem.

— Vom încerca.

Chemă liftul, luă cheia de la camera sa și apoi apăsă la etajul șase. Dar nu putea accede acolo decât cu o cheie specială pentru lift. Își simțea pulsul dureros în carotide. Era ora 1.30 noaptea. Fusese o zi lungă. Fără a se dezbrăca, se aruncă pe pat și câteva momente mai târziu căzu într-un somn adânc.

*

* *

Știreangul se strângea împrejurul gâtului și mulțimea vocifera, înconjurând spânzurătoarea improvizată în curtea castelului din Liezen. Malko o recunoscu în primul rând pe Alexandra care îl fixa cu niște ochi triști. Ea avu un gest deplasat pentru un asemenea moment, ridicându-și încet fusta lungă de velură neagră, pentru ca el să poată vedea pentru ultima dată, jartiera gri ce îi înconjura piciorul alb.

Apoi călăul îl împinse puternic, picioarele sale nu mai găsiră nimic pe care să se sprijine, și știreangul se strânse brusc, sufocându-l.

Se trezi urlând, cu inima bătându-i cu putere. Îi trebuiră mai multe secunde pentru a-și putea da seama unde se află. Camera sa de la Holliday Inn era liniștită și curată. Dar

durerea de la gât era mai puternică decât oricând. Se spălă și se uită în oglindă după ce își scoase pansamentul. Gâtul îi era plin de bășici cu lichid. Într-o ordine sinistră. Pielea roșie și întinsă părea gata să explodeze. Îl durea chiar și când își înghițea saliva… Se duse la duș și ieși imediat țipând de durere. Contactul cu apa era insuportabil… Trebui să se mulțumească cu o baie făcută în viteză. Ferdi îl aștepta pentru o întâlnire importantă la ora 11. Își improviză un pansament și coborî.

Ziarul Rand Dailly Mail amintea în patru rânduri la rubrica fapt divers, despre ceea ce se petrecuse în ajun.

Atunci când se întâlni cu Ferdi pe Church Street, acesta aruncă o privire îngrijorată către gâtul său.

— Cred că te doare îngrozitor. Trebuie să te duci la un doctor înainte ca rana să se infecteze.

Întâlnirea avea loc în aceeași încăpere ca și precedenta. Johanna îl primi pe Malko cu un zâmbet forțat, dar în aparență la fel de severă ca și înainte. Trei alți ofițeri sud-africani bărboși așteptau în liniște. Ferdi deschise discuțiile, arătând pe ecran fotografiile celor patru negri ce fuseseră găsiți în hangar.

— Am mai înaintat, anunță el. Hangarul servea ca depozit pentru o bandă de netrebnici care jefuiau magazine și furau mașini. Doi dintre cei omorâți erau hoți arestați de mai multe ori, de fiecare dată fără activitate politică. Ceilalți doi nu sunt cunoscuți.

— Ați descoperit ceva interesant? întrebă Malko.

— Da, îi răspunse Ferdi. O ascunzătoare în pământ, disimulată sub niște piese de mașină. Trei pistoale și, mai ales niște explozibil de același fel cu cel folosit la explozia de pe Church Street. Deservit de detonatoare care nu ar fi putut fi fabricate aici…

— Și Gudrun Tindorf?

— Nimic. Am arătat fotografia ei în tot cartierul, dar nimeni nu pare să o cunoască. Dar echipa pe care am trimis-o la Carlton a aflat lucruri interesante…

— Adică? întrebă Malko.

Ferdi făcu un semn unuia dintre ofițerii bărboși, care merse la ușă, o deschise și introduse în încăpere un bărbat blond, cu mustață arogantă, palid și cu privirea alunecoasă. Se prăbuși efectiv pe un scaun, stând cu capul plecat sub privirile reprobatoare ale ofițerilor prezenți. Johanna îi adresă câteva cuvinte în africană și el binevoi a-și ridica privirea.

— Omul ăsta este Johan Botha – unul dintre portarii de la hotelul Carlton, explică colonelul sud-african. L-am adus aici pentru că are să vă spună ceva foarte interesant.

Se întoarse către el:

— Haide, dă-i drumul domnule Botha.

Omul începu într-o engleză ezitantă, aproape neinteligibilă.

— Am cunoscut-o pe doamna Tindorf acum aproximativ trei săptămâni. Ea a cerut să-mi vorbească… Am băut un pahar împreună într-unul din barurile din galeria subterană. Își spunea pe atunci Greta Manstein. Mi-a spus că venise din Germania împreună cu protectorul său, un industriaș bogat. După ce se certaseră, s-a trezit în Johannesburg fără niciun ban și fără a avea posibilitatea să-și plătească biletul de întoarcere în Europa. Mi-a mai spus că are nevoie să câștige niște bani foarte repede și că ar fi dispusă să facă orice pentru asta.

Ferdi îl întrerupse cu o voce fără niciun fel de intonație:

— Mai făcuseși rost înainte de prostituate pentru clienții hotelului?

Blondul lăsă capul în jos și spuse un Da din fundul sufletului. În gând Malko își spunea că Gudrun Tindorf era la curent cu ce se ocupa portarul și mersese la sigur. Cu siguranță că ea era foarte pricepută în ceea ce făcea.

După ce blondul înghiți de câteva ori în sec, reîncepu să povestească:

— Mai întâi am refuzat…

Ferdi surâse discret. După aceea Botha continuă:

— A doua zi m-a chemat în camera ei pentru a-mi arăta niște bijuterii pe care le-ar fi putut vinde… Am mers acolo

și…

— Și?

— Și… nu avea niciun fel de bijuterii, mărturisi portarul. Dar m-a primit într-o ținută foarte…

— Și te-ai culcat cu ea…

Liniște. Portarul își înghițea saliva și apoi continuă pe un ton rece:

— După aceea am făcut un pact. Eu o lăsam să stea în cameră și îi găseam clienți. Există întotdeauna oameni care cer astfel de lucruri într-un mare hotel. E suficient să vadă o femeie drăguță ceva mai disponibilă. Uneori, nici nu avea nevoie de mine. Pentru că întâlnea tot felul de oameni prin restaurantele hotelului. Dar era întotdeauna foarte corectă și îmi dădea partea mea.

— Cât? întrebă Ferdi.

— Jumătate, mărturisi celălalt plecând privirea.

— Era înregistrată sub numele de Greta Manstein?

— Nu, mi-era frică de poliție. Închiriam în fiecare seară camera pe un nume imaginar. Pentru că era plătită cu bani lichizi, nimeni nu a bănuit asta. Această… tânără nu primea corespondență sau telefoane, deci nici măcar telefonistele nu puteau remarca nimic.

Ferdi se întoarse către Malko.

— I-am cercetat camera, dar nu am găsit decât mărunțișuri. Avea cu siguranță prevăzută o variantă de retragere pentru cazul în care ar fi fost obligată să părăsească hotelul în grabă. Studiul telefoanelor date nu ne-a oferit nimic în plus. Nu dăduse decât telefoane locale.

Malko își pipăi gâtul uscat și dureros. Gudrun Tindorf era un geniu. În acest fel, femeia s-ar fi putut ascunde în Johannesburg la nesfârșit, fără ca poliția să bănuiască măcar unde s-ar putea afla… Ceea ce părea un tupeu fantastic, era în realitate o organizare fantastică. Protejată de portar, era la adăpost de orice fel de investigație. Asta nu ar fi împiedicat-o în nici-un fel să-și primească eventualii clienți.

Era o formă de autofinanțare… Încruntat, Ferdi spuse către portar:

— Ați avut noroc că am obligat-o să fugă, altfel v-ar fi omorât ca și pe ceilalți complici.

Portarul își ștergea transpirația care îi curgea pe frunte. Cei trei ofițeri îl priveau ca pe o muscă ce tocmai le ieșise din supă.

— Asta-i tot? întrebă Ferdi. Nu ne-ați ascuns nimic?

— Nimic, vă jur, bolborosi portarul. Nu voi mai face asta niciodată, vă jur! Vă jur!

Era deja în picioare, pregătit să plece.

— Minte, spuse deodată Malko cu o voce calmă.

Ferdi se întoarse către el:

— De ce?

— Gudrun Tindorf nu i s-a adresat lui la întâmplare. Este o femeie mult prea prudentă. Ar fi putut să dea peste un informator sau peste un cetățean corect. Există cu siguranță o legătură între ei. Interogați-l.

Portarul se așezase din nou, învins. Ferdi se apropie de el cu trăsăturile crispate de furie. Explodă brusc și începu să țipe în africană, înjurând probabil, mormăind cuvinte neinteligibile pentru Malko. Când se opri, portarul se chircise pe scaunul lui. Ferdi îl anunță pe Malko:

— Tocmai i-am explicat că poate fi băgat la închisoare pentru cinci ani, dacă se consideră că știa cine este Gudrun Tindorf.

În aparență, amenințarea își făcuse efectul. Încet, portarul scoase din buzunar un carnețel roșu, îl răsfoi și apoi scrise pe o foaie un nume și un număr de telefon. Ferdi o luă imediat și citi: „Catherine Sideroord. 8372616”. Cine era?

— O… call-girl, bolborosi portarul. Ea este cea care mi-a trimis-o pe cealaltă. Dar vă jur că…

Din întâmplare, privirea lui Malko o întâlni pe cea a Johannei. Tânăra era palidă, tot sângele i se retrăsese de pe chip. Cu mâinile încleștate pe carnețel, își plecă privirea.

Capitolul VI

Ferdi îi întinse Johannei bucata de hârtie pe care era scris numărul de telefon.

— Găsește-mi adresa fetei ăsteia.

Johanna, în continuare la fel de palidă, luă hârtia și ieși imediat. Colonelul se întoarse către Malko:

— Îl vom pune o vreme la păstrare pe tipul asta. Mergem la Johannesburg să discutăm puțin cu fata. Vii cu noi?

— Bineînțeles, spuse Malko.

Ofițerul bărbos îl conduse pe portar afară din cameră.

— Am o idee, spuse dintr-odată Malko. Ce-ar fi dacă aș merge să o văd pe fată eu însumi?

Ferdi se uită la el cu un aer mirat:

— De ce?

— Nu poate fi prea ușor cu astfel de persoane. Dacă o luăm tare de la început și ea refuză să spună ceea ce știe, ne-am blocat. Din contră, eu pot încerca să aflu cu blândețe informațiile pe care le știe. Dacă eșuez, oricum puteți interveni oricând.

Ferdi îl asculta mângâindu-și bărbia. Malko va avea grijă probabil să nu fie prea insistent. Ofițerul dădu afirmativ din cap.

— Ai dreptate. Poate fi o idee bună. Dar vreau să-ți dau pe cineva să-ți asigure spatele, pentru a nu mai păți ca aseară. Nu se știe niciodată.

— Bineînțeles, spuse Malko.

Liniștit, colonelul sud-african își puse o ceașcă de ceai, imitat imediat de Malko. Gâtul începea din nou să-l doară îngrozitor. Abia își terminase ceaiul și ușa se deschise și intră Johanna la fel de albă ca un cearșaf.

— Am găsit adresa domnule colonel, spuse ea. Fata locuiește în Hillbrown, unul dintre cartierele Johannesburg-ului.

— Perfect, aprobă Ferdi. Ne-am schimbat între timp

planurile. Prietenul nostru Linge va merge singur să o vadă. Îi poți găsi o mașină și patru oameni de-ai noștri care să-i asigure spatele?

Malko avu impresia că brusc văzuse apărând lacrimi în ochii Johannei. Trecu ceva vreme înainte ca tânăra să răspundă cu vocea aproape normală:

— Bineînțeles, domnule colonel.

— Apropo, adăugă Ferdi, însoțește-l pe dl Linge la infirmerie pentru a-i face o injecție. Am impresia că suferă destul de tare.

— Veniți, spuse Johanna cu un zâmbet strălucitor.

Malko o urmă de-a lungul câtorva culoare verzui, trecură prin niște uși blindate și ajunseră la o cămăruță unde lucra o infirmieră neagră. Aceasta îndepărtă pansamentul lui Malko și avu o grimasă:

— Nu arată prea bine, este pe punctul de a se infecta.

Când infirmiera începu să-i curețe rănile, Malko crezu că i se va face rău. Johanna își acoperi ochii. În sfârșit chinul se termină, îl pansă din nou, dar mai trebui să suporte încă o injecție antibiotică. Infirmiera îl avertiză:

— Mai trebuie făcută una deseară.

— I-o voi face eu la hotelul unde locuiește, propuse vioi Johanna. Am pregătire de specialitate. Dați-mi tot ceea ce trebuie.

Malko se regăsi singur în fața ascensorului. Cu siguranță că Johanna ar veni să-i facă injecția. Doar înainte vreme o convinsese pe Shona să nu facă valuri…

*

* *

Erau căsuțe foarte asemănătoare, toate având fațade strălucitoare. Era un cartier de negri ceva mai evoluat, construit pentru cei care nu voiau să locuiască în township-uri, ghetourile negrilor. Malko își opri mașina în fața numărului 6. O casă cu etaj. În spatele lui, Rover-ul serviciilor secrete sud-africane, în care se aflau patru gorile în civil, se opri la rândul său. Nu se vedea niciun trecător. Malko intră într-un culoar în care se simțea miros de varză

acră și cel dulceag de dagga.

Catherine Suideroord. La parter.

Așa era scris cu cerneală neagră pe o bucată de carton. Malko bătu la ușă. Înăuntru se auzi mișcare și o voce puțin amabilă se auzi prin ușă. Malko bătu din nou și adăugă:

— Vin din partea Johannei.

De această dată ușa se întredeschise. Zbârlită, cu părul ciufulit, îmbrăcată cu un capot gri cu galben, senzuala Shona era de nerecunoscut. Avu un gest de retragere atunci când îl văzu pe Malko și vru să închidă ușa. Din fericire el pusese deja piciorul în ușă.

— Lasă-mă să intru, spuse el. Este foarte important. Dacă nu, afară sunt patru polițiști care vor prelua ștafeta.

Negresa își dădu ochii peste cap și deschise ușa. Cămăruța era un capernaum impresionant. Malko zări într-un colț o pălărie elegantă roșie, care stătea în echilibru pe un baston. Shona se așeză pe pat și-i arătă lui Malko un fotoliu vechi plin de haine.

— Ce vrei? Și ce e cu toată povestea asta?

Își reluase expresia îmbufnată, chipul ferm cu un aer disprețuitor.

— Fata pe care ai văzut-o în fotografie, spuse Malko, cât de bine o cunoști?

Shona afișă o mină plictisită.

— Și ce-mi poți face? Ești cumva polițist?

— Nu sunt polițist, îi spuse Malko, dar efectuez o anchetă.

În câteva cuvinte îi explică Shonei situația. Cum ea nu părea dornică să asculte, insistă pe faptul că Gudrun Tindorf era o teroristă periculoasă.

— Cine ți-a trimis-o pe Gudrun Tindorf? încheie Malko. Dacă nu-mi vei răspunde la această întrebare, polițiștii vor fi foarte dornici să te întrebe ei înșiși. Tu și prietena ta Johanna riscați să aveți multe neplăceri…

Shona rămase tăcută câteva momente. În momentul în care Malko se întreba dacă a înțeles, spuse cu o voce înceată:

— O prietenă.

— Cum o cheamă?

— Wanda.

— Și unde o pot găsi? Aici în Johannesburg?

— Nu. La Gaborone.

— Unde este asta? întrebă Malko surprins.

— La Gaborone, în Botswana, spuse Shona enervată. Lucrează la Gaborone Sun. Este un hotel.

Malko auzise vorbindu-se de Botswana. Micul stat vecin cu Africa de Sud. Dar nu auzise niciodată de capitala sa – Gaborone.

— Cum ai cunoscut-o pe Gudrun Tindorf?

Shona oftă din fundul sufletului:

— Wanda mi-a telefonat și mi-a spus că are o prietenă care vrea să lucreze la Johannesburg Este albă. Dar e OK. Și în plus e străină. Asta-i tot. Ea a venit și eu am ajutat-o.

— Și Johan Botha?

De această dată, negresa reacționă furioasă.

— Asta de unde o știți?

— Știu multe lucruri, spuse Malko. A fost deja interogat de poliție. Dacă aș fi în locul tău nu m-aș mai duce o vreme în Carlton. Și zici că nu știi nimic altceva despre nemțoaică?

Shona se ridică brusc și el crezu că o să încerce să-l lovească.

— Nu știu nimic, țipă ea. Și mai lasă-mă în pace!

Malko se ridică la rândul său pentru că era sigur că spusese adevărul. Gudrun Tindorf nu era genul de femeie care să-și povestească viața. Ușa se încuie în urma lui și o auzi pe Shona urlând:

— Să vă ia naiba pe toți!

Cei patru polițiști făceau ture în stradă așteptându-l și Malko îi liniști.

— Spuneți-i colonelului Koster că totul va fi bine și că am obținut informația pe care o căutam. O să discutăm mâine dimineață la ședință.

Gâtul îl durea și se grăbi să se ducă să se odihnească. Se sui la volanul Fordului și se enervă puțin în încercarea de a găsi drumul înapoi spre centrul orașului.

Ce imprudență pentru o tânără în situația Johannei să aibă o relație amoroasă cu o femeie ca Shona. Cu siguranță, ființele umane erau foarte ciudate…

*

* *

Febra făcea să-și simtă sângele pulsându-i în tâmple și arsura de la gât devenea insuportabilă. Malko se foi în pat, îmbrăcat doar în slip, când auzi soneria de la camera sa. Cum etajul nu era accesibil vizitatorilor, nu putea fi decât femeia de serviciu. Se ridică și deschise.

Johanna se ivi înaintea lui.

— Am venit să-ți fac injecția, îl anunță ea.

— Dar cum ai reușit să intri?

— Mă cunosc toți aici, spuse cu un surâs.

Intră și Malko închise ușa în urma ei. Ea nu păruse a remarca faptul că el era aproape gol. Ea își lăsă geanta jos, își dezbrăcă vesta, arătând o bluză de mătase foarte întinsă din cauza sânilor mari. Privirea lui Malko coborî și aproape că nu-i veni a crede ceea ce văzu. Dedesubtul fustei strâmte gri, se vedeau clar marginile ciorapilor! Nu mai purta colanți. În schimb avea o pereche de pantofi foarte eleganți. Johanna se aplecă puțin asupra mesei cu scopul de a pregăti injecția, dar involuntar îi întoarse lui Malko spatele care îi putu admira în voie fundul. Apoi se întoarse cu seringa în mână.

— Întinde-te pe o parte.

Malko se supuse. Abia simți injecția. După aceea degetele Johannei începură să maseze cu delicatețe locul unde înfipsese acul. Ea se așezase pe marginea patului.

— Te-a durut?

Vocea femeii era blândă și avea o intonație ciudată.

Se întoarse și o văzu aplecată deasupra lui cu o expresie ambiguă, tandră și neliniștită.

— Nu, spuse el. Apropo, am văzut-o pe Shona. Mi-a dat informația pe care o căutam. Cred că din punctul ei de vedere totul se oprește aici.

Îi relată succint întrevederea cu fata. Johanna îl asculta cu

atenție. Apoi, spuse cu o voce emoționată:

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc… Mi-a fost atât de frică.

Se opri cu lacrimi în ochi. Malko uită de ganglionii dureroși ai gâtului său. Puse o mână pe genunchiul învelit în nailon și începu să-l mângâie, urcând în lungul coapsei.

— Porți des ciorapi?

Johanna scutură din cap.

— Nu, abia i-am cumpărat.

Această mărturisire avu efectul unei injecții tonice pentru Malko. Simți cum sexul său își mărește dintr-odată dimensiunile, întinzând materialul slipului. Cum și degetele Johannei simțiseră această evoluție, ea și le retrase foarte natural de pe șoldul lui și le așeză pe corp. O vreme nu spuse niciunul nimic. Malko cunoscuse bine corpul Johannei din seara surpriză, și acum îl încerca o plăcere violentă să o redescopere în acest mod. Degetele sale progresaseră de-a lungul ciorapilor; găsi pielea goală și simți un fior delicios pe coloana vertebrală. Apoi continuă să urce pe picior și simți ceva ud și fierbinte, o scurgere delicioasă. Era vizibil că Johanna nu făcea asta doar din datorie.

Brusc, el nu mai avu chef să flirteze. Cu blândețe, apăsă pe umerii ei, și ea îl ascultă întinzându-se pe pat. Fără o vorbă îi scoase hainele, dar se mulțumi să-i ridice fusta, descoperind vederii ceea ce îl interesa. Dintr-o singură mișcare o penetră cu o ușurință exersat și scoase un strigăt de durere. Uitând de rănile sale. Johanna își încrucișase mâinile pe ceafa sa.

— Of, scuză-mă!

El o lăsă, o prinse de șolduri și începu să se miște încet, simțind că după cum se unduia, începe să participe și ea puțin câte puțin. Ea gâfâia cu gura deschisă, cu ochii închiși și, dintr-odată începu să geamă din ce în ce mai repede, până ce totul se termină cu un strigăt puternic de plăcere. Malko termină și el și rămaseră o vreme înlănțuiți. Oglinda de deasupra biroului îi permitea să vadă imaginea Johannei. Cu fusta ridicată deasupra șoldurilor, cu coapsele goale

brăzdate de marginea jartierelor, cu bluza în dezordine și cu pantofii agățați în cuvertura patului. Era sublim.

— Cred că nu-ți plăceau decât femeile, spuse el cu blândețe.

Johanna încercă un surâs.

— Nu chiar. Am oscilat întotdeauna. Cu Shona, parcă înnebunisem, mă domina în totalitate… dar de multă vreme nu am mai făcut dragoste în felul ăsta. Ai fost fantastic…

— Bine, bine, făcu Malko.

Ea îi puse un deget pe buze:

— Acum trebuie să-ți explic ceea ce s-a întâmplat. Mă simțeam datoare față de tine că nu i-ai spus lui Ferdi. Înțelege, era în joc toată viața mea! Atunci, am avut așa… o poftă nebună să-ți mulțumesc, mă simțeam atât de atrasă de tine. Dar nu m-am gândit nicio clipă că poate fi atât de bine.

— Să sperăm că nu a fost ceva intermediar…

— Nici nu mai știu ce să spun.

Dar Malko avea chef ca ea să știe. Se afla încă înăuntrul ei, și începu să se miște încet. După câteva momente o făcu pe Johanna să se întoarcă pe burtă și o penetră din spate. Spre surprinderea lui, ea se ridică și se împinse cu putere, făcându-l să o penetreze și mai în profunzime. Apoi îi căută mâna și și-o puse pe coapsă, chiar la marginea dintre coapsă și piele.

— Strânge-mă de aici, murmură ea. Cu putere!

El făcu ce își dorea, frământându-i coapsele din toate puterile, în timp nu înceta să o penetreze.

Johanna scoase un geamăt strangulat și imediat fu scuturată de un orgasm violent care îl declanșă și pe cel al lui Malko.

Cu siguranță, fusese o conversie reușită.

*

* *

Era oare din cauza dragostei sau a injecției? În orice caz, Malko nu mai suferea atât de tare din cauza gâtului său rănit. Johanna aplecată deasupra lui, îl îngrijea cu blândețe. Jumătate erotism, jumătate tandrețe. Dintr-odată ea spuse:

— Știi, mi-ar plăcea să evadez câteva zile pe o insulă, la soare, împreună cu tine. Anul trecut, împreună cu un prieten, am făcut un tur al insulelor Seychelle și Mauritius. Cu avionul. Am avut toate avantajele unei călătorii organizate și ne-am bucurat și de independență.

— Da. Da. Bine! făcu Malko, ale cărui degete tocmai urmau curbura unui sân.

— Serios, continuă Johanna, în insulele Seychelle au un mini-hotel iar în Mauritius există o vilă care se află pe piloni, în mijlocul apei. Vom fi întâmpinați la sosire, totul va fi organizat. Iar, cu tine acolo va fi și mai bine.

— Ei bine, spuse Malko, după ce o băgăm la închisoare pe Gudrun Tindorf, ne suim în ce avion vrei tu!

Johanna se ridică, își lăsă fusta și spuse cu tristețe:

— Trebuie să plec, am o întâlnire la cină.

Se îndrepta către ușă, când se întoarse către el având ochii în lacrimi.

— Știi. Mi-e rușine pentru aseară. Am fost nebună.

Se îndepărtă pe culoar, și înainte de a dispărea după colț se întoarse pentru a-i trimite un ultim surâs. Malko închise ușa euforic. Dacă și misiunea va merge la fel de bine pe cât îi merge cu împlinirea fantasmelor, va primi cu siguranță Medalia de Onoare a Congresului.

*

* *

Ferdi molfăia nervos o țigară stinsă și înaintă către Malko, având în ochii căprui o umbră de neliniște.

— De ce n-ai sunat aseară?

— Am dormit, minți Malko. Nenorocita asta de rană m-a epuizat. Și prefer să văd persoana cu care vorbesc. Nu-mi place telefonul.

Ofițerul sud-african dădu afirmativ din cap. Era un lucru pe care îl înțelegea. Malko tocmai trecuse pe la infirmerie unde i se schimbase pansamentul și i se făcuse o injecție. Infecția părea a da înapoi și umflăturile de la gât începeau să se diminueze. Povesti rapid vizita sa la Shona. Se părea că Ferdi luase deja o hotărâre.

— Va fi dificil să o regăsim pe Gudrun Tindorf. Femeia asta își schimbă numele tot timpul.

— Voi n-ați mai aflat nimic?

— Am aflat cum a intrat în țară, spuse Ferdi. Sub numele de Manstein. Toate actele păreau în regulă. A dat și o adresă din Capetown. Falsă bineînțeles. Asta-i tot.

Se auziră bătăi în ușă. Era Johanna. Îi surâse politicos lui Malko și-i întinse o hârtie lui Ferdi. Își luase din nou pantofii fără toc, ochelarii mari și aerul auster. Colonelul parcurse hârtia din priviri și i-o întinse lui Malko fără o vorbă. Era un text în engleză, foarte scurt, bătut la mașină.

Dacă Nelson Mandela și Walter Sisilu nu sunt eliberați până la sfârșitul săptămânii, vom lovi din nou.

Semnat:

Umkhonto We Sizwec.

— A venit la Cartierul General al Poliției ieri seară, spuse Johanna. Au și identificat-o. A fost scrisă la aceeași mașină la care a fost scrisă cea care anunța atentatul din Church Street.

Ferdi, mângâindu-și bărbia, părea să fi căzut într-o meditație profundă. Cred că vom merge la Gaborone. Voi ajunge până în iad. Dar tot o voi găsi pe această ticăloasă.

Capitolul VII

Gaborone…

Malko reperă capitala Botwanei pe uriașa hartă de perete. Un punctuleț lipit de frontiera cu Africa de Sud, nu prea departe de imensul deșert Kalahari. Unul dintre locurile cele mai dezolante de pe glob. Practic, Botswana nu era decât un deșert, strâns între Zambia, Zimbabwe și Africa de Sud.

Reveni la masă și bău o gură de ceai fierbinte și amărui, în timp ce Ferdi consulta un dosar pe care tocmai i-l adusese un soldat. Ce vor descoperi la Gaborone; nimic sau o informație din lanțul care să-i ducă la Gudrun Tindorf și la teroriștii care pregăteau o campanie a terorii contra Africii de Sud? Încercă să se pună în locul nemțoaicei. Până acum se comportase cu o ferocitate fără greșeală. Se gândise cu siguranță la această posibilitate de a ajunge la ea. Deci, ori această Wanda nu știa nimic, ori fusese deja lichidată până acum. Totuși, nu trebuia neglijată nicio posibilitate.

— Să mergem la Gaborone, spuse el.

Ferdi nu mai citi, privindu-l cu un aer absent. Luă din nou documentul și spuse gânditor:

— Poate că avem altceva mai bun de făcut la Gaborone… Tocmai am citit procesul verbal al interogatoriului lui Lyle. A recunoscut că a servit drept curier pentru a aduce explozibilul la Pretoria. Că a mers în Botswana să-l caute. De altfel, a fost confirmat că la Gaborone a avut o serie de contacte cu membri ai ANC. Trebuia să se întoarcă acolo.

— V-a spus ceva despre Gudrun Tindorf?

— Pretinde că nu a văzut-o decât de două sau de trei ori. Unul dintre cei care au fost omorâți i-a spus că trebuie să asculte de ea. Altceva se jură că nu știe. Ceea ce este puțin credibil.

— Care este ideea ta? întrebă Malko.

— Îi propunem un târg. Dacă îl las pe seama justiției, în câteva luni va atârna în streang.

— Din ce motiv? întrebă Malko șocat de această declarație.

— Face parte din cei care au introdus în țară explozibilul utilizat în atentatul de pe Church Street, îi explică ofițerul. Va fi deci judecat pentru complicitate la crimă, condamnat la moarte și executat. În țara noastră, judecătorii nu prea îi au ia inimă pe indivizii de felul ăsta.

— Care este cealaltă alternativă? întrebă Malko.

— Lyle nu a fost încă inculpat oficial. Dacă îl vei recunoaște în fața unui magistrat, de-abia atunci va fi. Mai întâi pentru tentativă de asasinat. Dacă accepți și tu, îi pot propune să vină cu noi la Gaborone și să ne ducă la cei care i-au furnizat explozibilul. Asta ne-ar dubla șansele de reușită… După asta pot depune mărturie în fața tribunalului și se alege doar cu cinci ani. Pentru posesie de explozibil.

Malko îl privi uimit.

— Dar dacă odată ajuns în Botswana va fugi.

Colonelul avu un surâs malițios.

— Nu neapărat. Mai întâi îmi voi lua câteva precauțiuni. Și apoi, i-am promis o moarte foarte dezagreabilă dacă îmi trage clapa.

— Din partea mea, sunt de acord, spuse Malko. Dar…

— Bine. Atunci trimit să-l cheme.

*

* *

Doi soldați în ținută de luptă îl aduseră pe metis în cameră. Mâinile acestuia erau prinse la spate cu cătușe. Își mai regăsise câte ceva din trăsăturile umane de când fusese arestat, deși chipul mai era încă răvășit și ochiul drept nu-l putea încă deschide. Mai multe pansamente ascundeau cele mai dezagreabile răni ale sale. Aruncă o privire ascunsă și temătoare către cei care se aflau deja în cameră și se chirci după ce îl recunoscu pe Ferdi. Acesta se apropie de el și începu să-i vorbească pe un ton scăzut într-o limbă necunoscută.

— Este limba zoulou, îi șopti Johanna lui Malko.

Lyle se făcea din ce în ce mai mic. Când Ferdi termină,

ridică puțin capul și spuse câteva cuvinte tremurate.

Malko îi surprinse privirea unicului ochi și citi în el o inteligență neînțeleasă. Imediat metisul întoarse capul ca și cum analiza i se păruse prea profundă. Ferdi se întoarse.

— Acceptă, spuse el simplu. Dacă ești de acord vom pleca în această după-amiază cu mașina. Johanna vine cu noi, ne poate fi de folos.

Malko nu ar fi spus niciodată altceva.

*

* *

Autostrada ultramodernă care lega Pretoria de Johannesburg șerpuia printr-un peisaj pe jumătate deșertic. Aproape la fiecare kilometru era câte o ramificație. Ferdi ieși la cea care anunța Brits și Honda albastră în care se aflau se înscrise pe o șosea îngustă care mergea către est, traversând munții Transvaal. O regiune aproape exclusiv agricolă. Piețele improvizate la marginea șoselei ofereau spre vânzare fructe și legume. Era circulație puțină și peisajul era admirabil, având în fundal munții sălbatici. Câțiva negri cu beretele înfundate pe ochi traversau șoseaua, neintenționând nici măcar să încerce să se grăbească.

Parcă ar fi fost în sud-estul Statelor Unite, pentru că avea impresia că se găsește într-o țară imensă, abia populată. Nu trecuseră decât prin două sau trei sate fără nimic frumos în ele. După două sute de kilometri de la Pretoria, cerul poluat făcu brusc loc unui albastru imaculat. Când se opriră să alimenteze, căldura îl lovi pe Malko asemenea unui val de plumb.

Liniștea domnea în mașină. În spate stătea Lyle, îmbrăcat cu haine noi, aproape prezentabil, și Johanna. Fiecare stătea la câte un capăt al banchetei. Tânăra femeie fuma țigară de la țigară.

Depășiră un camion și Ferdi spuse:

— Vom ajunge în curând la Zeerust. Este ultimul oraș înainte de frontieră. Prietenul nostru Lyle ne va părăsi acolo.

Accentuase puternic cuvântul prieten. Metisul nu

răspunse. Malko nu știa detaliile planului lui Ferdi și se întrebă ce semnifica această accentuare. Peisajul se schimbase, culturile făcând loc tufișurilor, un fel de savană măruntă, care era traversată prin mijloc de șoseaua foarte dreaptă, ce abia avea câte o curbă la 30 de kilometri.

Dădură de un baraj, chiar la intrarea în Zeerust. Un polițist verifica toate mașinile, dar datorită legitimației lui Ferdi, pe ei îi lăsară în pace.

După o coborâre intrară în oraș. Dacă nu ai fi știut unde te afli, ai fi putut crede că ești în Vestul Sălbatic. Câteva străduțe ce se întretăiau în unghi drept, pietoni puțini, magazine rare, căsuțe curate. Nu erau decât la 300 de kilometri de Johannesburg și era deja o altă lume. Niciun taxi, niciodată nu vedeai străini Nu era o regiune turistică și dacă ar fi fost după cei câțiva fermieri, pe acolo nu ar fi călcat picior de turist. Ferdi o luă la dreapta, pe strada comercială și ajunseră în fața unei gări.

— Asta este linia care leagă Pretoria de Salisbury, în Zimbabwe, trecând prin Botswana, explică el. De aici există un tren către Gaborone, care va pleca peste un sfert de oră. Lyle îl va lua pe acela. Noi mergem cu mașina la Gaborone. Dar înainte de asta trebuie îndeplinite unele formalități.

Ferdi ieși din mașină și metisul îl imită. Îi făcu și lui Malko semn să-i urmeze și îi întinse un aparat de fotografiat:

— Vreau o mică amintire.

Se apropie de Lyle și îi puse amical mâna pe după umeri. Lyle schiță o grimasă care cu indulgență ar fi putut fi considerată zâmbet. Malko îi fotografie astfel. Satisfăcut, Ferdi recuperă aparatul și îi dădu o palmă prietenească metisului.

— Ne vedem mâine seară la opt în fața moscheii, și să nu uiți numărul mașinii.

În depărtare se auzi un fluierat. Ferdi se urcă din nou în mașină, urmat de Malko.

— Nu crezi, spuse Malko, că…

— În niciun caz. Aici în Zeerust, nu face nicio mișcare pentru că știe că poliția a fost prevenită de prezența lui.

Bineînțeles ar putea să fugă în Zambia. Dar apoi îi va fi greu să explice fotografia și dispariția sa. Știe că prietenii lui sunt mult mai răi decât noi. Îl vor omorî ca pe o vită. Deci, va încerca să profite de șansa sa. Cunosc africanii. Sunt totalmente idioți și sunt foarte buni teroriști.

Lyle dispăruse în gară. Traversară încet Zeerust-ul, regăsind imediat deșertul la ieșirea din oraș. Câteva minute mai târziu, Malko zări pe stânga un tren care mergea paralel cu șoseaua. Vagoane vechi renovate și redecorate cu sigla „Căile Ferate din Zimbabwe”. Lyle se găsea undeva într-unul dintre ele care pleca mai departe către Zimbabwe după ce oprea la Gaborone.

Drumul se bifurca și pierdură din vedere trenul. Linia dealurilor mărginea orizontul în partea stângă: era frontiera cu Botswana. Ca suprafață era egală cu Franța și Belgia la un loc, la o populație de numai 800.000 de locuitori. Punct de trecere obligatoriu între Zambia și Africa de Sud. Fermieri, turme de animale, diamante și deșert.

Ferdi apăsă pe pedala de accelerație și peisajul defilă din ce în ce mai repede…

— Sper ca nenorocitul ăla de african să nu ne tragă clapa! spuse Ferdi cuprins brusc de neliniște.

Nimeni nu-i răspunse. Johanna se sprijini de spătarul scaunului, impregnându-l cu mirosul parfumului său. Privirile li se întâlniră în oglinda retrovizoare și ea îi surâse. Un val de dorință îl invadă și Malko își dori să fi ajuns deja la Gaborone.

*

* *

— De această dată este aici, spuse Ferdi.

Un botswanez negru ca abanosul tocmai le ridica bariera vămii, după ce le verificase actele și le înmânase o vinietă pentru o sumă modică. Peisajul era identic cu o singură diferență: erau măgari în mijlocul șoselei și câteva carcase de mașini ruginite în tufișuri.

Zece minute mai târziu zăriră un panou: Gaborone. Un motel, câteva construcții în mijlocul deșertului, vile și

enormul bulevard periferic luminat feeric, de un modernism care nu se potrivea deloc într-un asemenea peisaj. Toate acestea înconjurau cabane din tablă ondulată. Soarele care apunea făcea să strălucească acoperișul unui minaret: cel al unei superbe moschei noi.

— Aici ne vom întâlni mâine dacă ticălosul de metis își va ține cuvântul, spuse Ferdi.

Ceva mai departe, pe Nyerere Drive, se găsea Gaborone Sun. Un motel așezat în lungul străzii. Zeci de statui de lemn se aliniau împrejurul parcării. La dreapta intrării, o firmă luminoasă uriașă anunța: Cazino. Interiorul era mai degrabă jalnic cu picturile sale fără gust și zugrăveala veche. Exista totuși o atmosferă ceva mai vie decât în Africa de Sud. În dreapta holului, jocurile electronice, cu sunetul lor binecunoscut. Înghițeau economiile câtorva negri săraci și a unor albi ceva mai înstăriți. În fiecare sfârșit de săptămână, zeci de sud-africani veneau aici să se distreze, fugind de morala riguroasă din țara lor…

Malko era singur în camera sa, la un kilometru de recepția motelului, având ca vecini pe Ferdi și Johanna. Se întreba ce se întâmplase cu Gudrun Tindorf.

Dacă ultimatumul primit nu era un bluf, terorista germană trebuie că pregătea atentatul. Singura lor șansă era să-i găsească urmele la Gaborone și apoi să se ia după ele.

— Mă duc să fac un tur, îl anunță Malko pe Ferdi cu ajutorul telefonului interior.

Turul său se încheie de fapt la ușa Johannei. Bătu și tânăra îi deschise. Era într-un halat de baie roșu și își desfăcea bagajele. Malko zări patul unui pistol automat ieșind dintre două costume. Johanna se îndreptă spre el.

— Bine ai venit la Gaborone, murmură ea.

Își apropie cu putere bazinul de al lui, fără niciun fel de inhibiție. Malko dădu la o parte materialul halatului și-i mângâie un sân. Johanna sări ca arsă, distanțându-se de el.

— Nu trebuie, spuse ea în șoaptă. Ferdi poate intra în orice clipă. Nu vreau să afle.

— Atunci, vino la mine.

— E același lucru. Vedem noi mai târziu.

Se așează, întorcându-i pur și simplu spatele.

*

* *

Aproape la fiecare masă a barului era așezată o damă neagră, care aștepta clienți. Una mai îndrăzneață, masivă și frumoasă, cățărată pe un scaun, examina noii veniți cu un zâmbet pervers, cu pieptul încorsetat într-un pulover de un roșu aprins și cu fesele strânse într-o pereche de blugi care păreau a fi pictați direct pe piele. Malko primi o ocheadă din partea ei și bătu în retragere. Zeci de albi erau aliniați la bar, savurând câte o bere și admirând fetele. Era încă prea devreme pentru astfel de lucruri. Un miros de bere plutea în aer, muzica se auzea din clubul de alături, unde un cuplu de comici încerca să destindă atmosfera, în condițiile în care spectatorilor nu le era gândul decât la pulpele exotice și goale ale fetelor de la bar… Era o atmosferă foarte tristă…

Ferdi și Johanna cinaseră pe marginea piscinei, locul cel mai agreabil de la Gaborone Sun. La câteva minute un taxi oprea și două-trei fete coborau și se instalau imediat, împânzind locurile, inclusiv holul. Paznicii negri vegheau ca ele să nu se răspândească pe culoare…

Malko traversă sala cu jocuri mecanice unde așteptau alte fete, așezate pe masa de ruletă și de 21. Unele dintre ele erau foarte tinere și apetisante.

Crupierele purtau toate fuste lungi roșii și cămăși din lână albastră, mulate pe sânii impresionanți. Erau desfăcuți și câțiva nasturi, pentru ca jucătorii fără noroc să aibă măcar o compensație. Privirea lui Malko fu atrasă de o fată îmbrăcată diferit care stătea în spatele crupierelor, supraveghindu-le cu un aer trufaș. Era una dintre angajatele cazinoului.

Arbora un coc elaborat, contrastând puternic cu o crupă cambrată, cu ciorapi negri ieșind de sub fusta neagră și dreaptă. Avea mult de lucru, pentru că deja crupierele se familiarizaseră cu jucătorii și privirile acestora atunci când câștigau erau foarte elocvente. Banii nu trebuiau să plece din cazinou…

Malko examină fetele: care dintre ele era Wanda?

Ferdi îl contactase discret pe ofițerul sud-african care avea în grijă postul din Gaborone. Malko trebuia să supravegheze curtea interioară.

După zgomotul automatelor de jocuri și mirosul de bere, grădina i se păru extraordinară. De când se așezaseră, piciorul Johannei îl atingea continuu pe al său. Acum erau la desert. Ferdi își ridică paharul și spuse pe un ton grav:

— În cinstea femeii mele, Lily.

Punct lovit. Johanna își apăsă și mai tare piciorul. Trecură două curve, braț la braț, în căutarea prăzii. Se făcuse frig, așa cum era totdeauna în deșert.

— Putem să întrebăm portarul dacă o cunoaște pe Wanda, sugeră Ferdi.

— Riscăm să atragem atenția, spuse Malko. Voi merge imediat să vorbesc puțin cu fetele. Câteodată întâmplarea face lucruri bune.

Johanna se aplecă pentru a-și lua geanta și își puse mâna pe coapsa lui Malko, ciupindu-l puternic. În aparență, nu-i prea plăcea concurența. Malko se întoarse către ea:

— Johanna, nu vrei să mă însoțești?

— Nu, făcu ea, singur te vei simți mai în largul tău.

*

* *

Barul era încă foarte plin și berea curgea în valuri. Într-un separeu, trei dintre crupiere erau adunate în jurul unuia dintre comici, în spatele unui munte de sticle de bere goale… O alta își săruta în ureche vecinul beat-mort, acesta frământându-i mașinal coapsa. Ultimele, negăsindu-și parteneri, stăteau la bar și începuseră să se îmbete serios. Una dintre ele veni direct spre Malko și îl întrebă cu o voce dulce:

— Nu vrei să mă duci acasă?

— Nu am timp, spuse Malko, pentru a scăpa de ea.

— Nu e departe, insistă ea, privindu-l fix în ochi. E de cealaltă parte a străzii. Dar mi-e frică să merg singură, sunt atâția nenorociți…

Dintr-odată, lui Malko îi veni o idee.

— Caut o fată pe care o cheamă Wanda, spuse el. Nu e aici în seara asta?

Curva se întristă și se întoarse pe scaunul ei. Cazino-ul tocmai se închidea și personalul feminin venea să ofere întăriri curvelor de la bar. Altele așteptau afară pentru a-și găsi companie.

Mirosul de bere din bar era insuportabil. O altă fată se avântă către Malko, care o evită.

O voce în spatele lui îi murmură:

— Ai reușit să faci o alegere?

Johanna îl privea cu o privire ironică. Malko fu surprins plăcut de ceea ce vedea: talia Johannei era strânsă de o centură din piele neagră, purta o cămașă roșie, mulată pe sânii superbi, și o fustă din piele neagră, despicată la spate. Toate astea îi făceau poftă să o pipăie cu amândouă mâinile.

Curvele o priveau cu un aer ostil. Probabil că ar fi linșat-o. Malko o luă de braț și o scoase pe culoar.

— Ești nebună? Ce faci aici?

— N-am putut să dorm. Deci, ai găsit-o pe Wanda?

— Nu.

— Probabil că a plecat de multă vreme de aici. Africanii nu sunt atât de idioți pe cât se crede…

— Și Lyle?

— Ferdi e prea naiv. Nu-l va mai vedea niciodată.

Singurul lucru pe care l-ar fi putut spune era că Johanna nu era prea optimistă. Curvele ieșiră toate în lobby: barul se închidea. Câțiva bețivi, cu sticlele de bere în mâini, o înconjurară pe Johanna uitându-se la fusta neagră. Johanna zâmbi fără țintă.

— S-ar spune că am avut succes.

Printr-o ușă deschisă, zăriră un bețiv care sforăia întins pe pat; râzând, Malko o împinsă pe Johanna în cameră.

— Ești nebun! șopti ea.

— Ferdi nu va veni să ne caute aici, spuse el.

Ea se lăsă îmbrățișată. Apoi, centimetru cu centimetru, Malko îi dădu jos fusta de piele, lăsând să se vadă ciorapii

negri și port-jartierul. Johanna nu mai purta nimic altceva. Malko o întoarse, o sprijini de perete, și o pătrunse în această poziție. Termină foarte repede, explodând înăuntrul coapselor ei primitoare. Bețivul nici măcar nu se mișcă.

Ieșiră din cameră și se despărțiră cu un sărut liniștit.

*

* *

Soarele dispăruse rapid, ascunzându-se în spatele deșertului Kalahari ca și cum ar fi fost înghițit de o trapă. Ferdi și Malko stăteau nemișcați în mașină, ascultând radio-ul în liniște. Ziua trecuse încet. Mai întâi la piscina hotelului, apoi în oraș unde Ferdi se întâlnise discret cu șeful rezidenței. Acesta nu aflase nimic nou. Autoritățile din Botswana nu prea erau de mare ajutor, nevoind să se amestece în treburile sud-africanilor, și nici să-și trădeze frații de rasă.

— E în întârziere deja, suspină Ferdi.

O jumătate de oră. Ofițerul sud-african își pusese revolverul pe genunchi. Era circulație puțină. Malko se îndoia că metisul va veni. Doar nu era nebun. Se scurse o oră. Ferdi tremura, mormăind ceva pentru sine. Nu erau decât ei, opriți pe marginea străzii.

Dintr-odată, se ivi o siluetă ce purta o beretă și Ferdi izbucni:

— Dumnezeule, el e!

Malko nu-și putea crede ochilor. Era chipul inexpresiv al lui Lyle. Metisul urcă în spate și își dădu bereta jos. Părea înfometat și obosit. Ferdi spuse cu severitate:

— Ai întârziat, Lyle.

— M-am înșelat în privința punctului de întâlnire, spuse negrul.

— Ți-ai regăsit prietenii?

— Unii dintre ei…

Ferdi porni. Era inutil să mai atragă atenția. Începură să meargă încet către deșertul care înconjura orașul. Lyle aprinse o țigară cu dagga și mirosul umplu rapid mașina. Metisul se aplecă înainte și spuse cu o voce strangulată:

— Domnule, am aflat ceva foarte interesant.

— Aha, spuse Ferdi cu o voce intenționat indiferentă. Nu sunt prostii?

— Nu, nu domnule. Veți fi foarte mulțumit.

— De ce? Fata se află aici?

— Nu domnule. Nu fata. Dar există un convoi care va sosi din nord, într-un sătuc din marginea deșertului. Mâine seară. Vine din Zambia și transportă explozibil și arme pentru a fi trecute de cealaltă parte a frontierei.

— O, Doamne! făcu sud-africanul. Ești sigur?

— Da domnule. Și e și un mare șef alb, care vine pentru a-i întâlni pe cei din țara ta.

— Un mare șef alb. Cine?

— Îl cheamă Joe. Și vine din Zambia.

— Joe?

Ferdi frână brusc și opri la marginea trotuarului, întorcând capul către metis:

— Joe Grodno?

Lyle schiță un zâmbet moale:

— Da domnule, ăsta este numele.

Capitolul VIII

Liniștea neîncrezătoare a lui Ferdi se prelungi mai multe secunde. Malko îl privea pe metis la lumina plafonierei. Lyle transpira cu picături mari. Întoarse repede privirea și se închise în sine. Ferdi întrebă:

— De ce vine Joe Grodno aici?

— Pentru a o căuta pe albă, cea care… bolborosi metisul.

— Va fi și ea acolo?

— Da, da.

— Cu ce va veni?

— Nu știu șefule, îți jur.

Părea paralizat de frică.

— Ce ai? îl întrebă Ferdi.

— Ceilalți șefule, spuse metisul. Dacă află că v-am spus asta, mă vor omorî imediat.

Ofițerul avu o grimasă reprobatoare.

— Trebuia să te gândești la asta înainte de a face porcării… Trebuia să stai în spatele gratiilor în acest moment. Așa că, poți să te consideri norocos. Explică-ne puțin cum este organizată întâlnirea.

— Ei sosesc mâine la Phuduhudu. Unii din Zambia. Ceilalți de la frontieră, traversând pe la Molopo. Acolo nu sunt militari, sunt liniștiți, știu că nu-i va vedea nimeni.

— Unde se află locul ăsta? îl întrebă Malko pe Ferdi.

— La aproximativ 300 de kilometri de Gaborone, îi explică Ferdi. La marginea deșertului Kalahari. Câteva bordeie din piatră la marginea șoselei. Niciun străin nu ajunge niciodată acolo. E la o zi de mers pe șosea de la Gaborone. Dar nici nu știu dacă este practicabilă acum, pentru că sezonul ploilor a început deja.

Se întoarse din nou către Lyle și îl întrebă cu o voce aspră:

— Cum de știi tu toate astea?

— Mi le-a spus cineva, bolborosi metisul.

— Cine?

— Un camarad de la ANC pe care îl cunosc. Pleca acolo cu o camionetă ca să caute arme și explozibil. Era foarte încântat că-l va întâlni pe marele șef.

— Joe Grodno?

— Da.

Brusc, Ferdi nu mai vorbi în engleză și continuă conversația în africană. Lyle devenea din ce în ce mai confuz… În cele din urmă tăcu și își aprinse o țigară. Ferdi nu mai părea așa de încordat.

— Merge, spuse el în engleză. După el, secătura asta bătrână de Joe Grodno, vine acolo ca să le dea arme și să le ridice moralul. Gudrun Tindorf probabil că tocmai ne scapă din nou printre degete și va pleca cu el, misiunea sa fiind îndeplinită.

— Dar amenințările?

— Dacă a format câțiva specialiști, atunci nici nu mai are nevoie să se afle acolo. Sau poate că a ajuns la concluzia că riscul este prea mare pentru a mai rămâne în Africa de Sud.

În spate, Lyle se agită și în cele din urmă spuse cu o voce rugătoare:

— Domnule, trebuie să-m asigurați protecția. Dacă ceilalți află, îmi vor face mult rău. Vreau să vin cu dumneavoastră la hotel…

Ferdi avu un tremur de indignare.

— Cred că ești nebun. Nu sunt oameni ca tine la Gaborone Sun.

— Atunci voi dormi în mașină…

Părea a fi într-adevăr panicat. Ferdi reflectă câteva secunde și spuse cu o voce mai blândă:

— E imposibil, dar te vom lua cu noi în țară mâine, după ce vom fi încheiat mica noastră călătorie. Trebuie să te ascunzi până atunci.

Lyle lăsă fruntea în jos și sfârși prin a spune:

— OK, domnule, dar…

Ferdi i-o tăie scurt:

— Mă vei regăsi la moschee mâine seară la aceeași oră. Dacă tot ce mi-ai spus tu acum este adevărat, atunci e mai

bine pentru tine să stai în închisoare…

— Mulțumesc domnule, bâigui Lyle.

Ferdi se întoarse și-i strecură o bancnotă în mână.

— Hai gata, du-te, spuse el aproape prietenește.

Lyle sări din mașină și se pierdu în întuneric. Malko întrebă imediat:

— Ai crezut ceva din toată povestea asta incredibilă?

— Da. Pare a fi o evadare a lui Gudrun Tindorf, combinată cu o livrare de arme. Pentru a trece frontiera cu Zambia, Gudrun Tindorf are nevoie de oameni precum Joe Grodno. Este deci logic că se vor întâlni la jumătatea drumului. În Botswana nu riscă mare lucru.

— Deci ai încredere în Lyle?

— Doar nu a inventat singur toate astea…

— Ar fi putut să o facă altcineva în locul lui.

Ferdi scutură din cap.

— Corect. Dar nu e prima dată când întoarcem un african. Cum crezi că ne recrutăm informatorii?

— Și dacă e o capcană?

— Nu e exclus, admise sud-africanul. Dar nu putem să riscăm… Trebuie să mergem.

— Cum?

— Cu avionul.

Malko observase că se îndreptau într-o direcție opusă hotelului.

— Unde mergem?

— La Piet Hertzog, șeful rezidenței noastre de aici.

*

* *

Un câine lup, arătându-și dinții, era încântat de ideea de a adăuga puțină carne proaspătă meniului său. Parcă era Câinele din Baskerville. Cușca sa se găsea dincolo de gard și aștepta momentul ca unul dintre vizitatori să ajungă la el pentru a-l putea mușca.

Cu toate acestea Malko întinse mâna către el, dar Ferdi îl opri:

— Așteaptă! Te va mânca dintr-o singură înghițitură. De

obicei preferă negrii, dar nu îi trebuie un motiv pentru a te mușca.

Sună la sonerie și un bărbat corpolent apăru, ducând la subsuoară o carabină. În același timp se aprinse și un reflector.

— Piet! Sunt Ferdi.

Proiectorul se stinse, câinele dispăru și grilajul se deschise. Piet Herzog era impresionant. Un gigant de aproape doi metri cu o burtă de băutor de bere. Un chip de profet și o barbă ce se întindea până aproape de stomac. Ferdi făcu prezentările. Piet vorbea engleza cu un accent de cuțitar. Îl urmară într-un living cu pereții decorați cu arme de toate felurile și cu trofee de vânătoare. Într-un colț, două magnetoscoape AKAI erau puse unul deasupra celuilalt, având deasupra un televizor. Singura distracție în Botswana, în afară de vânătoare.

Ferdi spuse ironic:

— Lui Piet îi place tare mult vânătoarea: antilopele și teroriștii africani…

Piet aduse autoritar cutii de bere și whisky J&B și Ferdi își începu povestirea. Celălalt colonel sud-african asculta gânditor și își mângâia barba. Apoi, luă în mână o cutie goală de bere, pe care începu să o strivească metodic.

— Nu e ușor să găsești un avion într-un timp atât de scurt. Dar voi încerca…

Se ridică și dispăru în biroul său cu un pas apăsat, adormit. Ferdi surâse către Malko, și bău puțin din paharul de whisky.

— Nu te încrede în aparențe. E foarte bun. Vorbește trei limbi africane: zulu, ovambo și tswana. E rău ca o maimuță și rezistent ca un elefant. Locuia la Namibia. Oamenii de la SWAPO (mișcarea marxistă de eliberare a Namibiei) i-au dinamitat ferma și i-au omorât femeia cu sabia. De atunci, nu-i mai iubește deloc.

Piet reveni; cutia de bere nu mai era decât un cocoloș de metal.

— Cred că am ceea ce vă trebuie. Am o prietenă, Helda.

Are un Comanche în stare aproape bună. Și mai ales a fost de acord să plecați mâine dimineață devreme.

— O femeie? se miră Malko.

— O rhodeziană, explică Ferdi. Soțul ei era fermier, dar a fost asasinat. Trăiește aici din curse charter făcute cu avionul. O utilizăm pentru misiuni de felul ăsta. Pilotează bine și știe să-și țină gura. În plus, nu prea știe de frică, dar știe să mânuiască o armă…

Piet Herzog își desfăcu o a doua bere. Bău puțin și apoi, spuse:

— Nenorocitul ăsta de metis va încerca probabil să ne păcălească…

— Vii cu noi? întrebă Malko.

Piet surâse pentru prima dată.

— Bineînțeles! spuse el cu vocea liniștită. Dacă aș putea să aduc capul lui Joe Grodno pentru a-l atârna de poarta fermei, aș fi cel mai fericit dintre oameni…

— Există o pistă de aterizare la Phuduhudu?

— O pistă.? Mai degrabă un izlaz, foarte rău. Aici.

Se ridică și puse degetul pe harta de perete.

— La Motowke. Treizeci de kilometri, avem acolo un coleg care deține o fermă și are o camionetă echipată cu stație radio. Îl vom chema când vom ajunge acolo, și el va veni să ne caute. Apoi ne va împrumuta un jeep și vom merge să vedem despre ce este vorba.

— Ai un plan? întrebă Malko.

Piet scutură din cap.

— Un plan! Nu. Vom vorbi cu oamenii. Acolo, în deșert, toată lumea știe ce se întâmplă… Vorbesc limba lor. Deci nu ar trebui să fie prea greu. Pentru ei, toți albii sunt la fel. Vor crede că suntem împreună cu ceilalți. Apoi…

Dădu vag din mână.

— La ce oră plecăm? întrebă Ferdi.

— La șase și jumătate. Ora pe care Helda o trece pe planul de zbor pentru o cursă până la parcul natural Gemsbok, adăugă cu un zâmbet colonelul. Apropo, ați mâncat?

— Nu.

— Veniți, am eu câte ceva…

O femeie ștearsă intră în cameră, salută printr-o aplecare a capului și anunță că cina este servită. Înainte de a se așeza la masă, Piet Herzog înclină capul și murmură o rugăciune. Ferdi închisese ochii. Malko se întreba ce fel de capcană le întinde Lyle. Nu crezuse nicio secundă în buna credință a metisului. Acesta ar fi avut o foarte bună metodă de a-și recâștiga încrederea prietenilor săi: le dădea pe mână doi colonei sud-africani și pe Malko.

Riscau să fie întâmpinați de un foc de mitralieră la Phuduhudu…

Se așezară. În câteva momente, barba lui Piet nu mai era așa prezentabilă ca la început; Ferdi schimbă o privire cu Malko și un surâs care îi readuse buna dispoziție.

— Sper ca mâine seară să bem șampanie, spuse el.

— Cu riscul de a-ți domoli entuziasmul eu sper, spuse Malko, ca mâine seară să nu fim întinși morți în deșert.

Piet Herzog râse. Se deschise la cămașă și-i arătă lui Malko o cicatrice enormă care se întindea de la piept și până la marginea de jos a bazinului.

— Asta, spuse el, mi-a făcut-o un cafru care a găsit de cuviință să-mi planteze cuțitul în burtă. I-am rupt gâtul înainte de a apuca să mă taie în două. A închis ochii, și-a înghițit limba și creierul începuse să-i curgă.

Se așeză și își puse un pahar de J&B pe care îl bău pur.

*

* *

Un miros fad plutea în cazinoul micuț: cel de dagga. Toate fetele fumau în așteptarea clienților. Ferdi părea mai vioi decât de obicei și ochii i se opreau ceva mai mult asupra fetelor. Berea. Se apropie de un aparat, introduse o piesă și trase de manetă.

Dring-dring-dring…

O ploaie de monede! Fericit ca un copil, colonelul încercă la mașina următoare, apoi la următoarea, și tot așa… În sfârșit schimbă un pumn de monede, și reveni triumfător, împrăștiind bezele.

— Am câștigat ceva! Mergem la ruletă.

Malko schimbă o sută de dolari. Le fu greu să găsească un loc la masa de ruletă. O negresă bătrână, juca foarte economicos, câte o singură monedă. Malko și Ferdi începură să joace, mizând pe tot ceea ce le trecea prin cap: data nașterii, ziua lunii… Și chiar mergea! Teancuri de jetoane începură să se strângă în fața lor.

Tânăra crupieră care era de serviciu la masă le adresă o privire languroasă, sperând să profite de norocul care le surâdea. Din fericire Johanna dormea. Ar fi fost scandalizată să-și vadă șeful atât de aprins.

Masa lor era din ce în ce mai animată. Brusc, Malko o zări pe fata din ajun, care își croia drum către ei. Era superbă. Crupa insolentă, aceeași fustă dreaptă de unde ieșeau două picioare cu ciorapi negri. Avea un piept care le făcea să pălească pe toate cele din jur. Ochii mari negri și căprui o făceau să semene cu o antilopă.

Îi adresă lui Malko un surâs care ar fi putut face să se topească și o banchiză polară.

— Ești foarte norocos! remarcă ea.

Puțin aplecată, îi privea pe cei doi cu o privire tulburată, îndreptând către ei cele două obuze din dotare…

Își consultă ceasul și adăugă:

— Ultimul joc!

Cazinoul se închidea. Ferdi puse 20 de monede pe numărul șapte și chiar șapte ieși. Urlete de bucurie! Toți cei de la masă îl imitaseră. Crupiera plăti cu un surâs încurcat și Ferdi își ridică jetoanele. Avusese ceva noroc.

— Aș vrea să cumpăr o haină de blană pentru soția mea, spuse el.

Fata le tăie calea, chiar în momentul în care plecau și întrebă cu o voce languroasă:

— Cu toți acești bani, ar trebui să-mi oferiți ceva de băut. Ziua mea de lucru s-a terminat.

Se adresase lui Ferdi. Acesta îl întrebă din priviri pe Malko, care răspunse amuzat:

— De ce nu?

Mirosul în bar era insuportabil, iar scaunele de la bar erau ocupate. Se instalară într-un separeu și fata își încrucișă picioarele lungi. Era sclipitor de sofisticată pentru o africană. În locul berii invariabile, ea ceru un coniac Gaston de Lagrange, pe care îl savură încet, ca o cunoscătoare. Ferdi părea fascinat de sânii ei în formă de pară. Vorbiră despre toate, despre joc, despre cazinou. Când îi întrebă cu ce se ocupă, apoi care le este numele, ei își schimbară prenumele.

— Pe mine mă cheamă Louisa, spuse metisa.

Cu berea golită, Ferdi își privea nervos ceasul.

— Plecăm la un safari mâine dimineață foarte devreme. Cred că voi merge la culcare.

— Și eu, spuse Malko.

— Oh, dar asta e minunat, spuse fata. Unde mergeți?

— În parcul Gemsbok, răspunse rapid Ferdi.

— Sper că veți vedea multe animale.

Ferdi era deja în picioare, după ce plătise. Fata îi imită.

— Apropo, întrebă Malko. Cunoști o fată pe nume Wanda care lucrează aici?

— Wanda? Nu, nu o cunosc, dar sunt atâtea fete aici… Voi întreba.

Se îndreptă către lobby, lăsând în urmă o dâră de parfum… Malko își promise că dacă misiunea decurgea bine o va aduce pe fata ăsta superbă în patul lui.

Soarele abia răsărea dar Ferdi se bărbierise deja. Johanna îl privea supărată. Ea nu participa la călătorie.

— Fiți atenți, spuse ea, nu-mi place această poveste.

— Cu Piet nu ni se poate întâmpla nimic, spuse Ferdi râzând. Vorbește cu Dumnezeu în fiecare zi…

Își terminară micul dejun și ieșiră. Se îndreptară direct către casa lui Piet. Ziua, vila sa era mai cochetă, fiind înconjurată de flori. Îi aștepta în grădină, având asupra lui doi saci pe care îi puse în portbagajul mașinii.

— Provizii pentru drum! anunță el.

Ferdi deschise unul din saci și Malko zări trei pistoale mitralieră de un model necunoscut, foarte scurte împreună

cu o grămadă de încărcătoare.

— În celălalt sac sunt grenade și câteva lucruri mai serioase, anunță Piet Herzog. Un MG 34 pe care l-am reparat eu.

O mitralieră ușoară!

Le trebuiră doar cinci minute pentru a ajunge la micul aeroport gol și intrară. În hangar, pilotul, cu părul tăiat scurt, cu silueta îndesată, părea a fi bărbat, dar o dădea de gol pieptul impresionant. Roșeața din obraji arăta cel mai bine cum își petrecea nopțile…

— Totul este în ordine, spuse ea. Putem pleca.

Luară sacii cu arme și traversară aerogara micuță pentru a putea ajunge la avionul bimotor parcat în fața turnului de control. Nu existau decât câteva avioane particulare și, în depărtare, trei aparate ale Forțelor Aeriene din Botswana, vopsite în culori de camuflaj. Un negru tocmai termina de făcut plinul avionului. Încărcară sacii și Piet Herzog începu o inspecție completă a aparatului învârtind elicele, examinând rezervoarele, verificând în toate locurile unde s-ar fi putut ascunde câte ceva, întârziind asupra șuruburilor pentru a vedea dacă nu cumva au fost atinse de curând. Liniștit, le făcu semn lui Malko și Ferdi să se așeze pe bancheta din spate. El abia încăpu în față. Părea foarte calm. Malko se întoarse către Ferdi:

— Nu crezi că plecarea noastră a fost observată?

— Nu cred. Helda duce adesea oameni în Game Park. Piet călătorește mult. E un mare vânător. Aici, îndeplinește adesea sarcini administrative…

Cu pistolul-mitralieră de 9 mm…

— Dacă ne vor aștepta, spuse Malko, îi vom omorî pe toți.

Chipul strâmb al lui Lyle nu prea îi inspira încredere, dar, dacă cei doi sud-africani părea atât de siguri pe faptele lor…

Un motor porni, apoi amândouă, și cockpit-ul se închise. Aparatul zburase foarte mult, și asta se vedea. Malko aruncă o privire pe planul de zbor. Pilotul îi zâmbi, urmărindu-i privirea.

— Voi contacta turnul de control în ultimul moment pentru

a transmite că avem probleme cu instrumentele și că ne vom îndrepta către Motowke. Asta se va întâmpla în curând.

Și ea părea foarte calmă. Malko își puse centura și căzu într-o euforie de moment. Avionul începea să ruleze din ce în ce mai repede.

— Spui că fata era foarte simpatică! strigă sud-africanul. Dacă nu aș fi însurat… N-am avut niciodată o negresă…

Aparatul viră în aer, trecu pe deasupra orașului Gaborone, luând-o apoi către est. Jos se vedea imensitatea tufișurilor și câteva dealuri golașe ce păreau a fi așezate cu mâna pe solul gălbui. În depărtare, se vedeau munții estompați de ceață.

Ferdi își deschise centura. În spatele lor, Gaborone nu mai era un punct maroniu, abia văzut în imensitatea deșertului Kalahari. În față era deșertul, apoi urma Zambia. Pilotul se întoarse:

— Aterizarea nu va fi ușoară, pista este roasă de secetă. Sper că nu ne vom pierde roțile.

Piet Herzog își mângâie barba și scoase o cutie de bere. Urcau constant și se găseau deja la 1000 de metri. Malko se destinse. Îl revedea pe sud-african inspectând avionul în cele mai ascunse colțuri. În cele mai mici locuri unde s-ar fi putut ascunde, mașinării infernale. Din punctul ăsta de vedere era liniștit.

Brusc, i se păru că motorul stâng scotea un zgomot ciudat… Își ascuți auzul: zumzetul nu mai era armonios ci sacadat. Auzi o înjurătură în față și văzu pilotul verificând robinetul de benzină și ceasul arătând compoziția amestecului. Câteva momente mai târziu motorul stâng se opri. Pilotul strigă:

— Trebuie să ne întoarcem!

Începu un viraj larg. Nu îl terminase încă în momentul în care, motorul drept tuși, reporni și apoi se opri definitiv. O liniște sinistră se lăsă în cabină, tulburată doar de șuieratul vântului. Malko își simți stomacul strângându-se. Avionul cobora către tufișuri, în zbor planat cu o viteză de 250 km/h.

Pilotul se întoarse palid:

— Nu știu ce se întâmplă! Nu înțeleg. Nu ne putem

întoarce la Gaborone!

— Încearcă măcar să rămâi pe traiectorie! strigă Ferdi. Malko zări tufișurile care ieșeau din solul pietros. Nimic nu-i mai putea împiedica să se prăbușească.

Capitolul IX

Pilotul mai încercă o dată demaroarele. Bâzâiră. Dar motoarele nu porneau. Totuși, ambele manete de amestec erau împinse către maxim. Malko privi altimetrul. Acul mergea rapid către stânga: avionul cu ambele elice oprite, se îndrepta către pământ cu 250 km/h. Nu mai erau decât 600 de metri. În mod normal putea plana pe o distanță egală cu de zece ori înălțimea la care se aflau. Erau deci obligați să aterizeze în tufișuri. Dacă de sus totul părea plat, Malko nu știa dacă solul nu era cumva prea accidentat pentru a permite aterizarea.

— Ce se întâmplă? strigă Ferdi.

Pilotul se întoarse către el foarte încordat.

— Nu mai înțeleg nimic: pompele funcționează, robinetele sunt deschise, presiunea carburantului este normală, dar motoarele parcă sunt înecate. Voi încerca să aterizez. Puneți-vă centurile.

Nu-și pierduse sângele rece. După ce coborî flapsurile la maxim pentru a încetini viteza aparatului, coborî trenul de aterizare. Astfel, încetini până la o viteză de zece noduri, viteza normală de aterizare. Doar că, acolo jos, nu se afla nicio pistă asfaltată. Pe măsură ce se apropiau, se distingeau asperitățile solului, mărăcinișurile, bolovanii. Cea mai mică piatră ar fi fost de ajuns pentru a pierde trenul de aterizare. În plus. Aveau rezervorul plin! Riscau să se prăjească precum găinile. Piet Herzog se întoarse, foarte calm:

— Voi încerca să ies primul din avion, spuse el. Dacă nu sunt conștient, nu încercați să mă scoateți voi. Sunt mult prea greu.

Adăugă câteva cuvinte în africană pentru Ferdi. Pilotul vorbea de zor cu turnul de control, semnalând poziția în care se aflau. Vocea din Gaborone se auzi:

— Papa tango. Recepționat, urgență, recepționat.

Asta le dădea o speranță. Malko aruncă o privire la

altimetru: 300 de metri. Se distingeau acum toate detaliile solului. Pilotul închise microfonul. Viră ușor, căutând un colț ceva mai plat. Erau mărăcini peste tot. O gazelă se sperie și o luă la fugă.

150 de metri. Avionul fu scuturat de un curent de aer cald.

— Centurile, strângeți centurile! strigă Helda.

Pământul se apropia cu o viteză înspăimântătoare. Malko se chirci, protejându-și fața. Simți cum avionul își ridică botul, văzu în dreapta un tufiș care trecea cu o viteză infernală și apoi avu un șoc violent. Avionul tocmai atinsese solul. Merse câțiva metri și Malko își spuse că totul trecuse cu bine. Brusc, pământul dispăru. Ca lansat de o catapultă, micul Comanche fu aruncat în aer. Pilotul scoase un țipăt. Malko zări prin parbriz craca unui spin.

Crac! Avionul căzuse la pământ cu un zgomot de ruptură. Izbucni o jerbă de scântei și cu trenul de aterizare rupt, avionul aluneca pe sol, dezintegrându-se treptat. O elice se rostogolea înaintea avionului. Malko își simțea stomacul în călcâie. Se îndreptau direct către o stâncă. Cu peste o sută de kilometri la oră.

Șocul frontal fu înspăimântător. Malko avu impresia că fusese despicat în două cu o frânghie de oțel, își pierdu cunoștința și leșină.

*

* *

— Malko! Malko!

Malko deschise ochii, zări chipul îngrijorat al lui Ferdi, acoperit de sânge și aplecat asupra sa. Fusese întins pe pământ și abdomenul îl durea foarte tare. Îi trebuiră mai multe secunde ca să realizeze ce se întâmplase. Întoarse capul, își trecu mâna peste față și o văzu plină de sânge. Încercă, să se ridice, dar nu reuși. Ferdi continua să-l scuture.

Se ridică în sfârșit și privi în jurul lui. Avionul se dezintegrase pur și simplu. Fuzelajul rupt în trei, era împrăștiat pe câteva sute de metri. Un motor și o aripă, întregi, se găseau ceva mai departe. În aparență, nu

explodase nimic, altfel, ar fi fost morți cu toții…

— Cum te simți? întrebă Ferdi.

— Cred că bine, spuse Malko. Unde sunt ceilalți?

— Helda a murit pe loc. Piet are fracturi peste tot, dar trăiește. Ei sunt cei care au resimțit cel mai mult șocul…

Brusc, Malko își dădu seama de căldura și seceta care-i înconjura. Reuși să se ridice în totalitate și zări un corp prins în rămășițele cabinei. Săraca femeie murise în mijlocul deșertului, după ce avusese atâtea alte aventuri… Piet era întins ceva mai departe, palid, cu fața acoperită de sudoare. Părea să sufere foarte mult, dar se uită totuși cu calm la Malko:

— Vezi că am scăpat…

Se putea spune și așa… Ferdi era cel mai puțin atins. Încă câțiva centimetri și ar fi fost striviți.

— Unde ne aflăm? întrebă Malko.

— În apropiere de Molepolole, explică Ferdi. Helda a reușit să comunice poziția. Există un drum asfaltat: probabil că vor veni să ne salveze. L-au anunțat cu siguranță și pe adjunctul lui Piet.

Malko își palpă rănile. Aparent, nu avea decât contuzii. Gâtul iritat de căldura îl ardea din nou. Privi în jur și nu zări nimic ce ar fi putut aduce cu o șosea: erau tufișuri peste tot.

— Ce accident stupid! mormăi Ferdi.

În acest timp, Gudrun Tindorf și Joe Grodno se întâlneau nestingheriți.

Trei negri zdrențăroși apărură de nicăieri. Veneau către ei. Ferdi vorbi cu ei în africană. Unul dintre ei se întoarse în fugă.

— Merge să caute apă, explică el.

Ceilalți doi începură să degajeze corpul pilotului dintre rămășițe. Malko cuprins de amețeală, trebui să se așeze. Soarele ardea într-un mod infernal! Nici-un colțișor de umbră. O turmă de manguste trecu liniștită nu departe de acolo. Rămășițele avionului erau deja integrate în peisaj. Malko se târî până la Piet Herzog, își puse cămașa pe cap, și căzu într-o amorțeală binefăcătoare, tulburată doar de

gemetele de durere ale colonelului bărbos.

Accidentul era de neînțeles. Niciodată nu vor rămâne în pană, în același timp, ambele motoare ale unui avion. Ce se întâmplase?

Malko revăzu chipul lui Lyle, simțind că ceva nu se potrivea în povestea acestuia.

Ferdi discuta cu negrii. Terminaseră de scos corpul neînsuflețit al Heldei și îl întinseseră pe pământ. Unul dintre ei rămăsese de pază pentru a îndepărta roiurile de muște care îi dădeau târcoale. Nu se mai auzea decât zgomotul insectelor. Liniștea deșertului. Brusc, Malko auzi un zumzăit în depărtare. Se ridică.

Un Range Rover sosea cu toată viteza, slalomând printre mărăcini și ridicând în urmă nori uriași de praf. Opri în apropierea rămășițelor avionului. Coborî un bărbat care veni către Ferdi. Îmbrăcat elegant, cu un sacou bej, părul negru tuns foarte scurt, cu o privire rece. După ce ajunse la Ferdi, se îndreptară împreună spre Malko.

— Maiorul Carl van Haag. Spuse Ferdi. Adjunctul lui Piet.

— N-ați fost rănit serios? întrebă ofițerul.

— Nu cred, spuse Malko. Dar, prietenul tău este mai rău.

Un doctor și un infirmier, coborâți din Rover, se ocupau deja de Piet Herzog. Medicul tocmai examinase corpul pilotului și reveni cu chipul foarte încordat.

— Are vertebrele cervicale sfărâmate. Săraca femeie!

Aruncă o privire asupra rămășițelor aparatului și spuse:

— Ați avut mare noroc.

Asta era și părerea lui Malko. Maiorul vorbea în șoaptă cu Piet Herzog, în timp ce acestuia din urmă i se administra un calmant. Căldura era sufocantă. Malko bău pe nerăsuflate berea care i se întinsese. Nu mai știa dacă bâzâitul insectelor îl asurzea, sau dacă asta se petrecea în capul lui… Din nou amețeli. Ferdi spuse:

— Ne vom întoarce la Gaborone. Ne vom întoarce să luăm și corpul pilotului, pentru că nu avem destul loc.

Maiorul se apropie cu un aer îngrijorat și întrebă la rândul său:

— Nu aveți nicio idee referitoare la accident?

Ferdi scuturǎ capul:

— Nu înțeleg… Era un pilot foarte bun, avionul tocmai ieșise din revizia generală, nu a fost nicio bombă la bord. Ceea ce este surprinzător este că cele două motoare s-au oprit în același timp.

— Este într-adevăr ghinion, aprobă von Haag.

Începuseră să instaleze cortul în partea din spate a mașinii, deși colonelul Herzog se simțea în continuare rău. Malko se apropie de o bucată a avionului. O aripă și un motor. Ceva îl intriga. De ce avionul nu luase foc? Atunci când își pierduse trenul de aterizare, existaseră o mulțime de scântei, fără ca avionul să ia foc. Se aplecă asupra capotei motorului și o ridică. Totul părea a fi în regulă. Își îndreptă atunci atenția asupra unuia dintre rezervoarele încorporate în aripi. Bușonul nu era strivit și reuși să-l deșurubeze. Pe pământ, ceva mai departe, se găsea cuva carburatorului. O introduse prin deschizătura rezervorului și scoase puțin combustibil, pe care îl mirosi.

Era exact ceea ce gândea.

Ceilalți se urcaseră deja în Range-Rover și maiorul van Haag îi făcea semne nerăbdător. Malko reveni la vehicul având în mână cuva carburatorului.

— Ai cumva o brichetă? îl întrebă pe van Haag.

— O brichetă?

— Da. Vreau să verific ceva.

Ofițerul sud-african îi întinse o brichetă Zippo. Malko o aprinse și apropie flacăra de carburant. Nu se întâmplă nimic și o îndepărtă fără a se aprinde carburantul din cuvă. Reîncercă. După care își ridică ochii scânteietori către sud-africanul care îl urmărea.

— Acum știu de ce avionul nostru s-a prăbușit, anunță el.

— De ce?

Malko îi întinse cuva.

— Încearcă să miroși asta. Nu este benzină pentru motoare cu pistoane, ci pentru cele cu reacție. Cherosen, care nu se aprinde. Utilizat numai pentru avioanele cu

reacție. Probabil avionul a mai avut benzină pe conducte; după ce aceasta s-a epuizat, motoarele s-au umplut cu cherosen și s-au calat.

Maiorul se înroși de furie:

— Cine este prostul care…

— Cel care a făcut plinul, spuse Malko. Dar chiar crezi că a fost o greșeală?

Ofițerul nu răspunse, având ochii fixați asupra rămășițelor avionului. Întoarse capul către Malko.

— Urcați repede, suntem în întârziere.

Malko urcă în mașină care demară imediat. Înghesuit în spate, împreună cu infirmierul și doctorul, Ferdi îl susținea pe Piet Herzog, foarte palid, care își mușca buzele ca să nu urle. Și pe Malko îl dureau contuziile, dar asta nu-l împiedica să gândească limpede. Era convins că nu fusese o greșeală, ci un act criminal. Totul fusese mult prea ușor de când veniseră la Gaborone…

Strategia fusese oricum foarte bine gândită. Vinovații ar fi putut oricând pleda pentru o greșeală: nu exista nicio dovadă. Și dacă sabotajul ar fi reușit, probabil că nu s-ar fi știut niciodată nimic…

Tuși, din cauza prafului deșertului care intra prin toate colțurile mașinii, care oricum mergea cu prelata coborâtă.

*
* *

Rover-ul opri în parcarea aeroportului și trei bărbați coborâră. Se opriseră treizeci de secunde la spital pentru a-l lăsa pe Piet Herzog. Maiorul van Haag se îndreptă direct către birourile aeroportului.

— Unde este mecanicul care se ocupă de Comanche? întrebă el.

Negrul de serviciu îi aruncă o privire adormită.

— Pe la hangar. De ce?

— A făcut plinul cu cherosen, în loc de benzină.

— Ei, dar asta nu e bine deloc! spuse angajatul.

Cei trei bărbați ieșiseră deja. Era o sută de metri până la hangarul de întreținere. O jumătate de duzină de negri se

mișcau molateci. Maiorul îi interpelă în limba lor și brusc, își schimbă expresia. Se întoarse către ceilalți.

— Ticălosul tocmai a plecat, anunță el. Pretinde că e bolnav. A plecat de aproximativ o oră! De când a aflat că avionul s-a prăbușit.

— Cel puțin știm la ce să ne așteptăm, remarcă Malko.

Maiorul continua să discute în tswana. Își notă o adresă.

— Să mergem la el acasă, spuse el. S-ar putea să-l mai prindem.

O nouă cursă către Nyerere Drive.

O intersecție prăfuită. Barăci vechi din lemn, de pe verandele cărora câțiva negri îi priveau curioși. Mecanicul locuia în sudul orașului. Un negru uriaș îi întâmpină. Din nou tswana maiorului făcu minuni. Din păcate, ajunseseră prea târziu.

— Ticălosul a trecut pe aici, explică el. A spus familiei că este obligat să plece pentru o vreme în satul natal. Va pleca cu autobuzul până la Mahalapye. Știu de unde pleacă autobuzul și cred că există o șansă să-l mai prindem.

O nouă cursă către Quenn's Road, centrul orașului. Unul dintre cele două drumuri paralele care înconjurau Mall-ul, stradă pietonală care aduna practic toate magazinele din Gaborone. În fața unui șir de clădiri moderne, erau parcate autobuzele, gata de plecare în toate direcțiile. Pe fiecare dintre ele scria în față destinația. Câteva erau deja pline ochi, altele se umpleau încet cu oameni de tot felul. Începând cu copii și terminând-cu negustori ambulanți. Trei albi priveau cu atenție pancartele, examinând, de altfel, fiecare autobuz. Mafikeng. Molepolole. Kanye, Mochudi. Mahalapye!

Cel din urmă era practic gol, înconjurat de o grămadă de oameni. Malko se opri, descurajat de această mulțime, în care toți negrii păreau identici. Se simțea incapabil de a-l recunoaște pe mecanic! Bineînțeles că îl văzuse dimineață la decolare, dar nu-i dăduse nici cea mai mică atenție… Malko privi în interiorul autobuzului. Nu era decât un bărbat foarte bătrân, și câteva femei cu cârduri de copii. Datorită

comenzilor repetate ale șoferului, se formase cât de cât un rând ordonat. Începuseră să urce încet, în timp ce Malko îi privea cu atenție pe fiecare.

Ferdi și maiorul van Haag făceau același lucru pe partea cealaltă.

Pe la mijlocul cozii zăriră dintr-odată un bărbat care încerca să se strecoare în față. Blocat de o femeie care ducea doi copii în spate, reintră în rând bombănind. Malko se apropie de el își îl examină cu atenție. Era îmbrăcat la fel ca ceilalți, cu cămașă și pantaloni. Strecurându-se în rând, Malko se așeză cu grijă exact în fața lui. Privirea negrului o întâlni pe a sa și brusc, cel din spate fu îmbrâncit și africanul începu să alerge ca un nebun pe Quenns' Road!

Ăsta era! Ignorase faptul că urmăritorii nu-l puteau recunoaște cu adevărat.

— Iată-l, strigă Malko.

Ferdi și maiorul van Haag îl zăriseră deja pe fugar și începuseră să-l urmărească, sub privirile intrigate ale mulțimii de gură-cască, pentru că nu în fiecare zi se putea vedea trei albi urmărind un negru în această țară. S-ar fi putut crede că timpurile mai vechi se întorseseră de-a binelea... Acum, în Africa se întâmpla mai degrabă contrariul...

Printre două clădiri fugarul intră în Mall. Strada pietonală era înțesată de lume și el se fofila, busculând oamenii și alergând în zigzag. Cei trei albi nu prea îndrăzneau să strige de teamă să nu agite mulțimea de negri.

Ferdi bombăni:

— O să ne scape printre degete!

Negrul înconjurase hotelul President și dispăruse pe Botswana Road, strada paralelă cu cea pietonală. Îl zăriră gesticulând cu scopul de a opri un taxi. Se aruncă într-unul care oprise și mașina porni imediat. Range Rover-ul se găsea la o sută de metri mai jos.

— Du-te și adu mașina! strigă Malko către maior. Eu mă uit pe unde o iau.

Urmări cu privirea taxiul care cobora pe Botswana Road.

Opri la semafor și apoi o luă la dreapta. După secunde interminabile apăru în sfârșit și Rover-ul. Malko se urcă repede.

— Au luat-o pe acolo, indică el.

Era Khama Crescent, stradă semicirculară care alături de Francistown Road, înconjurau orașul la est. Trecând de semafor, Rover-ul se înscrise pe stradă. Aceasta urma linia căii ferate și deșertul începea chiar pe partea cealaltă. La dreapta nu exista nici-o bifurcație înainte de Nyerere Drive. Maiorul depăși un camion plini cu negri și Ferdi strigă:

— Iată-l!

Taxiul rula impasibil pe dreapta. Se apropiară pentru a verifica dacă mecanicul mai era înăuntru, apoi maiorul van Haag lăsă câteva mașini să se intercaleze între ei.

— Unde merge? întrebă Malko.

— Cu siguranță nu prea departe. Taxiurile costă foarte scump. Este pur și simplu înnebunit și va coborî cu siguranță atunci când va gândi că l-am pierdut. Poate avem norocul să descoperim pentru cine lucrează…

Taxiul depăși intersecția cu Nyerere Drive, mergând în continuare către nord. Nu mai erau decât câteva case, tufișuri și câteva barăci. Era periferia.

Malko se întoarse și încruntă sprâncenele.

— Privește înapoi, spuse el.

O mașină bej îi urmărea. O Toyota Accord, cu geamuri negre. Mergea cu exact aceeași viteză cu ei. Șoferul acceleră brusc și îi depăși claxonând. Era imposibil de văzut în interior, dar maiorul van Haag remarcă:

— Aha! Popovii! Au număr de corp diplomatic.

Mașina dispăruse înaintea lor, după ce depășise și taxiul.

— Sunt mulți? întrebă Malko.

— O grămadă! zise Ferdi. O sută șaizeci la o populație de 800.000 de locuitori. Cea mai mare proporție din lume. Aici este principalul lor punct de observație din Africa de Sud. Înainte, era la Maputo. Nimeni nu știe ce fac pentru că nu ies și nu vorbesc decât rusa… Dar sunt acolo, închiși în ambasada lor.

— Ăștia au ieșit oricum, remarcă Malko.

— Trebuie că merg la vânătoare.

Acum tufișurile se întindeau de ambele părți ale șoselei. În depărtare se vedea la o intersecție o stație de benzină. Între ei și taxi nu se mai afla decât camionul plin cu negri. Cel din urmă semnaliză și se îndreptă către benzinărie.

— Asta e! O să-l prindem! exultă Ferdi.

Maiorul intră la rândul său pe banda care ducea către stația-service goală. Chiar în momentul în care ajunseră, negrul pe care îl urmăreau coborî din taxi.

Îi zărise și el. Scoase un strigăt, se întoarse și începu să alerge dezordonat, traversând mai întâi strada, revenind, alergând în zigzag, asemenea unui robot nebun. Puțin lipsi ca remorca unei mașini să-l transforme într-un morman de carne.

Ferdi își scoase pistolul.

— Dumnezeule, strigă el, tâmpitul ăsta o să fie lovit de vreo mașină!

Dar nu se întâmplă nimic. Se opri brusc, întoarse capul și, dintr-odată, se îndreptă spre peretele ce mărginea stația de benzină. Ferdi ridică arma și o lăsă imediat la loc. De la distanța asta nu era prea sigur că poate să-l rănească din prima pe fugar și mort nu le-ar fi fost de nici-un folos. Porniră toți trei în urmărirea lui. Ferdi ajunse primul la colțul peretelui, urmat la mică distanță de Malko. Se opriră, paralizați de uimire. Ascunsă până atunci în spatele zidului, Toyota sovieticilor se găsea la cincizeci de metri de ei, și fugarul se îndrepta spre ea, alergând cât îl țineau picioarele.

Ferdi scoase un răcnet turbat și o luă din nou la fugă. Cu pistolul în mână și strigând ceva în tswana, lucru care avu darul să întețească fuga negrului. Mai avea cam douăzeci de metri până la mașină, când portiera din spate a mașinii se deschise și se ivi un bărbat în cămașă, având în mână un pistol cu țeava lungă. Malko îl văzu ținându-și încheietura cu mâna stângă și țintind.

Se auziră două serii imperceptibile de focuri de armă. Negrul mai continuă să alerge câteva momente, apoi întinse

mâinile înainte și se rostogoli la pământ. Bărbatul apucă portiera mașinii, lăsă arma în jos și mai trase încă două focuri în direcția, trupului aflat deja la pământ. Gloanțele traversară corpul, încă scuturat de mișcări spasmodice.

După aceea totul se petrecu foarte repede. Rusul tocmai își punea pistolul în toc, când îl zări pe Ferdi cu pistolul în mână. Fusese antrenat să reacționeze în astfel de situații: întrerupându-și gestul, ținti instinctiv către omul care se îndrepta rapid către el.

Ferdi îl zări. Și el fusese antrenat. Fără a se gândi, se așeză pe vine, întinse brațul, prinse rusul în linia de foc a pistolului și apăsă pe trăgaci. Zgomotul Browning-ului lui Ferdi fu infinit mai puternică decât cea a pistolului cu țeava lungă. Rusul se clătină, apoi o mână îl trase în spate, în interiorul autovehiculului. I se mai văzură picioarele pentru câteva momente, înainte ca ușa să se închidă.

Toyota țâșni înainte și Malko trebui să facă un salt într-o parte pentru a nu fi strivit de mașină. În scârțâitul pneurilor, mașina traversă intersecția, efectuă o întoarcere completă și dispăru în direcția Gaborone.

*

* *

Ferdi se aplecase asupra corpului mecanicului. Îl atinseseră trei dintre gloanțele trase de rus. Unul în cap, celelalte în piept. Murise din cauza loviturilor, și o baltă de sânge începea să se formeze sub el. Maiorul van Haag îl trase înapoi pe Ferdi:

— Repede, hai să mergem!

Ca prin minune, focurile de armă nu atinseseră pe nimeni altcineva.

Cei trei bărbați porniră abia după ce Ferdi îl percheziționase sumar pe negru, luându-i toate actele.

Rover-ul demară în trombă în direcția Gaborone. Maiorul izbucni:

— Ești nebuni, strigă către Ferdi. Ai tras asupra unui rus. Îți dai seama ce consecințe…

Ferdi părea preocupat și furios.

— Ei și? făcu el. Trebuia să trag pe deasupra? Crezi că se va plânge cuiva?

Maiorul van Haag scutură din cap.

— Dacă vreodată îi va găsi pe botswanezi, putem deschide o măcelărie aici.

Era vizibil că sarcinile administrative pe care le îndeplinea nu îl pregătiseră pentru astfel de situații.

Se albise de furie. Malko interveni în această discuție care putea să se termine rău.

— Mai interesant de știut, remarcă el, ar fi ce căutau rușii aici.

— Voiau să-l omoare pe tip, evident, murmură Ferdi. Există o stație de autobuz în fața benzinăriei. El ar fi coborât acolo.

— Deci, erau la curent cu atentatul organizat contra noastră…

Liniște. Intraseră din nou pe Khama Crescent pentru a ajunge pe Mooka Close, o alee liniștită mărginită de bungalow-uri, unde se găsea și vila maiorului van Haag. Acesta mersese la telefon în timp ce Ferdi și Malko se trântiseră în fotoliile de pe verandă. Malko avea impresia că trecuse printr-o mașină de stors, atât de dureroși îi erau mușchii.

— Mă întreb dacă ideea de a înlocui benzina cu cherosen nu vine din partea oamenilor ANC, remarcă el. Este ideea unui alb. Mă gândesc la Joe Grodno. Pare să supravegheze toate operațiunile de destabilizare îndreptate împotriva noastră…

— M-ar mira. KGB-ul se amestecă rar într-o operațiune a partenerilor africani. Mai ales în țările astea…

— Nu prea îi spuneau povești despre Moscova negrului ăla. E clar că se găseau acolo ca să-l lichideze. Dacă nu am fi avut șansa să-l urmărim, ar fi fost omorât în liniște și s-ar fi găsit doar cadavrul, fără să se știe nimic de autorii crimei. După părerea mea, probabil că au primit un semnal de alarmă din partea organizatorilor operațiunii, care și-au dat seama că mecanicul ar fi o pistă care să ne ducă departe…

Ferdi avu un aer sceptic:

— Imposibil! Nu ar fi putut comunica într-un timp atât de scurt cu Zambia.

— Deci, ordinul a venit de aici, concluzionă Malko. Ne-au manipulat încă de la sosirea noastră aici. Prin intermediul lui Lyle. L-ați subestimat. El este cel care ne-a manipulat.

— E posibil! recunoscu sud-africanul. E cel mai șiret negru pe care l-am întâlnit vreodată!

— Și Johanna? întrebă deodată Malko. Trebuie să o prevenim.

În nebunia din ultimele ore, uitaseră complet de femeie.

Maiorul li se alătură și Ferdi îi luă locul la telefon. Nu răspundea nimeni în camera de la Gaborone Sun. Încercă la piscină, la restaurant. Tot fără succes. Închise îngrijorat.

— Nu e acolo. E ciudat pentru că i-am spus să nu se miște din hotel.

— Să mergem acolo, spuse Malko.

Cinci minute mai târziu se aflau la Gaborone Sun. Cheia Johannei se afla la recepție. O luară și merseră în camera ei. O lampă era răsturnată, lucruri împrăștiate peste tot. Se vedea că fusese scotocită rapid… Le verificară și pe ale lor. Aceeași poveste. Valize deschise cu cuțitul și toate celelalte… Ferdi se albise de îngrijorare.

— Ticăloșii, nu au…

Se năpustiră la recepție. Nimeni nu o văzuse pe Johanna. După ce verificară tot hotelul, trebuiră să accepte evidența: Johanna fusese răpită.

Se întoarseră în cameră.

— Nu au putut să o tragă cu forța pe o sută de metri de culoar, remarcă Malko. Trebuie să existe o altă explicație.

Privirea i se fixă pe pervazul ferestrei și înțelese. Încercă să o deschidă și totul se lumină. O slăbiseră, și astfel au putut să o deschidă fără probleme din exterior. Ieși. Partea asta de parcare dădea către deșert, și din direcția deșertului nu venea niciodată nimeni. Dacă fusese luată cu forța, pe acolo…

Plecară din nou. O nouă anchetă. Cu ajutorul banilor

aflară că un camion al unei spălătorii, staționase o oră în parcare. Asta se întâmplase dimineață, foarte devreme…

— Trebuie anunțat la Pretoria 1, spuse Ferdi. E foarte grav ce se întâmplă.

O nouă cursă la vilă. Maiorul van Haag îi primi neschimbat.

— Am un informator în poliție, spuse el. Rușii tocmai au internat un membru al ambasadei care avea un glonț în plămân.

Ferdi se schimbă la față. Celălalt continuă:

— Au declarat poliției că este vorba de un accident survenit în timpul unor exerciții…

— Gata! Nu trebuie să ne mai fie frică! spuse Malko. Sunt lucruri mai serioase. E bine că prietenii noștri ruși sunt discreți, dar asta nu dovedește decât că sunt băgați până în gât în povestea asta și că nu au chef să-și bage alții nasul în afacerile lor. Totul a fost conceput pentru a ne elimina pe toți. În dimineața asta. Prezența noastră la Gaborone reprezintă deci un pericol pentru ei. Înainte de toate, trebuie să o găsim pe Johanna.

— Cum? întrebă Ferdi.

— Rușii sunt cu siguranță la curent, dar m-ar mira să se ascundă în ambasadă, spuse Malko. Se vede că prietenii lor de la ANC au aici o infrastructură deosebită, și mai ales, au numeroși complici. Ne va lua foarte mult timp să le descoperim urmele…

Maiorul van Haag fuma o țigară cu fruntea brăzdată de riduri.

Malko revăzu fața extaziată a Johannei atunci când făceau dragoste în camera lui de la Holliday Inn, la Pretoria. Acum ea era în pericol de moarte. Trebuia să o salveze repede.

— Am o idee ca să o recuperăm, spuse el.

— Ce idee? întrebă Ferdi.

— Ne trebuie o monedă de schimb, spuse Malko. Și repede, pentru că tare mi-e frică că or s-o omoare.

— Ce monedă de schimb? Cineva de la ANC? Joe Grodno?

— Nu știm unde se găsește. Din contră există doar o

persoană în această poveste pe care am putea-o atinge în situația dată.

— Cine?

— Rusul care a fost rănit și care se află la spital, spuse Malko. Pe el trebuie să-l luăm și să-l schimbăm cu Johanna.

Capitolul X

O insectă uriașă se învârtea în jurul florilor de pe verandă, scoțând un bâzâit ascuțit, singurul zgomot care deranjă liniștea timp de mai multe secunde. Maiorul van Haag părea împietrit de groază.

— Sunteți nebuni! spuse el în cele din urmă. Un diplomat? Știți la ce vă expuneți?

— Ai mai văzut diplomați utilizând pistoale cu amortizor? contră Malko. Știi foarte bine că avem de-a face cu un agent KGB. Rușii nu vor să se răspândească vestea. Nu vor vrea să lase unul de-al lor în mâinile noastre. Așa cum îi controlează pe cei care au răpit-o pe Johanna…

Ferdi se ridică și își turnă un pahar de whisky.

— E o idee bună, spuse cu vocea sa calmă și lenește. Cu condiția să nu spunem nimic despre asta la Pretoria. Nu vor fi niciodată de acord. Le vom spune după.

— Nu pot participa la un asemenea proiect, spuse maiorul van Haag. E imposibil. Sunt metode teroriste.

Ferdi stinse țigara în scrumieră, roșu de furie:

— Nici chiar dacă ne denunți?

Maiorul nu răspunse. Încăpățânat, fața sa deja severă devenise deja ca de piatră. Ferdi merse către el și se opri la câțiva centimetri, exact în momentul în care Malko se gândea că o să-l lovească.

— Și Johanna? spuse Ferdi. Ai poftă să o găsim sugrumată? Eu am lucrat sub comanda tatălui său. Deci, nu contează ce trebuie să fac pentru a o salva. Chiar dacă pentru asta va trebui să-mi pierd gradele.

Brusc, maiorul van Haag se așează, alb ca o rufă.

— Ferdi, eu sunt responsabil aici. Botswanezii sunt foarte susceptibili. O asemenea istorie poate crea un scandal fără precedent și poate să denigreze imaginea țării noastre într-un mod iremediabil. Totuși înțeleg că ai sentimente. Vă las să o faceți… Dar unde îl duceți?

— De cealaltă parte a frontierei, anunță Ferdi. La prietenii mei din poliție.

Maiorul van Haag scutură din cap:

— Ești nebun!

— Poate, spuse Ferdi. Dar cel puțin voi putea să mă privesc în oglindă.

*

* *

Joe Grodno își scoase ochelarii și îi șterse cu un gest distrat. Asta îl ajuta să reflecteze. În hangarul de la Phuku Close domnea o temperatură de solar datorită acoperișului din tablă ondulată care amplifica razele soarelui. Lituanianul nu mai era tânăr și avea probleme cardiace. Căldura îl incomoda enorm. Regreta din greu vila sa confortabilă din Lusaka. Timp de mai multe ore fusese la un prag de dezastru. Ceea ce se întâmplase, justifica încrederea sa limitată în partenerii săi de la ANC.

Umblase prin Africa timp de o jumătate de secol și îi cunoștea pe negri. Pentru ei, un secret era ceva care nu era spus decât unei persoane o dată… Dacă adversarii ar fi știut de prezența sa la Gaborone, ar fi întors fiecare piatră din oraș pentru a-l găsi. Poliția din Botswana, deși nu îi era ostilă, nu ar fi intervenit pentru el: patruzeci și cinci la sută din alimentele din Botswana veneau din Africa de Sud. Puternicii vecini din sud arătaseră deja că nu prea aveau scrupule atunci când securitatea lor era în joc. Puteau foarte ușor să trimită trupe de comando, să înconjoare orașul și să-l caute. Numai ideea de a-l spânzura le dădea puteri.

Bătu la ușa hangarului și cei doi negri, în ținută de junglă, care erau însărcinați cu protecția lituanianului, înarmați până-n dinți și încărcați cu cartușiere, se arătară imediat.

Lăsară să intre un metis de talie medie care făcu o reverență în fața lui Joe Grodno.

— Colonele, spuse el (îi dădea lituanianului gradul pe care îl avea în KGB). Totul va fi bine. Mecanicul a putut fi neutralizat. Prietenii noștri au un rănit pe care l-au dus la spital.

Joe Grodno rămase cu ochelarii în aer:

— Ce spui tu acolo Lyle? Un rănit? Cine l-a rănit?

Lyle lăsă în privirea și mărturisi:

— Ceilalți Colonele. Îl urmăriseră și au tras asupra prietenilor noștri. Dar asta-i tot.

— Asta-i tot!

Joe Grodno se sufoca efectiv de furie. Nu numai că trebuise să se folosească de toată influența sa pentru a-l convinge pe rezidentul KGB la Gaborone să intervină brutal într-o problemă care nu-l privea direct, dar, în plus, rușii fuseseră surprinși de sud-africani… Viktor Gorbatchev, rezidentul, probabil că făcea acum crize de isterie. Și asta pe drept cuvânt.

— Când mă gândesc, explodă lituanianul, că ar fi trebuit omorât de oamenii tăi și că nu au vrut pentru că erau din același trib și din același sat!

Lyle tăcu, cu capul între umeri.

Totuși, Lyle era unul dintre cei mai buni oameni. Fusese antrenat în URSS, prin grija departamentului 3 al GRU. Grodno îl utilizase sistematic pe metis în operațiunile mai delicate, unde negrii erau reduși la nivel de executanți.

Evident, avuseseră ghinion. Ideea de a înlocui benzina cu cherosen fusese a lui Joe Grodno și fusese corect realizată. Trebuise să se întâmple un miracol pentru ca adversarii săi să scape. Apoi, mecanicul-sabotor, membru al ANC, cunoștea ascunzătoarea lui Joe, Cartierul General secret al ANC la Gaborone. Interogat de sud-africani, probabil că le-ar fi spus unde se află. Deci trebuia lichidat. Pentru prima dată, la cererea sa presantă, oamenii KGB-ului acționaseră repede, fără a ține cont de Moscova. Din fericire, pentru că altfel mecanicul ar fi avut timp să ajungă la Lusaka pe jos. Doar că totul ieșise ca naiba.

Șuieratul unui tren care trecea în lungul Francistown Road ajunse până în hangar. Expresul de Victoria Falls. Era tentant să se urce în el și să se întoarcă în siguranță. Dar Joe Grodno era imobilizat la Gaborone unde venise să o caute pe Gudrun Tindorf, pentru a o scoate din țară prin Zambia. Îi

aducea și numele oamenilor pe care îi învățase să lucreze cu explozibil și care îi vor urma. Odată ce o va recupera, Joe Grodno va trece de partea cealaltă parte a frontierei oamenii și materialele pe care le adusese cu el cu scopul de a face joncțiunea cu teroriștii formați de Gudrun Tindorf.

Promisese o campanie de teroare. Dacă nu-și ținea promisiunea, și-ar fi pierdut toată credibilitatea. În plus, pretextul era eliberarea celor doi lideri anti-apartheid, ceea ce îi însufleța pe negrii din Africa de Sud.

Lyle rămăsese în picioare înaintea lituanianului, lăsându-și greutatea de pe un picior pe altul.

— Ce mai vrei?

— Femeia. Colonele, ce facem cu femeia?

Din nou Joe Grodno simți că furia îl sufocă.

— Trebuia neapărat să o prinzi…

— Dar ne-a surprins, Colonele, pledă metisul, era foarte puternică…

— Era nevoie să mergi să scotocești camerele alea?…

Lyle lăsă capul în jos. Crezuse că va da lovitura dacă o va prinde pe Johanna.

Furios, Joe Grodno privi forma lungită pe pământ în cealaltă parte a hangarului. Legată, cu o țesătură neagră pe față, mută și oarbă. O răpire inutilă și periculoasă. Sud-africanii probabil că erau foarte furioși… Ceea ce era mai important era faptul că Lyle o adusese acolo fără a o lega la ochi. Deci, ea ar fi putut să recunoască locul. Lituanianul nu uita că ea făcea parte din Serviciile speciale Sud-africane și ce însemna de fapt prinderea ei.

Din nou, Joe Grodno se încruntă, pradă unei amețeli. Viața sa era dură, în special de când soția sa murise într-o explozie. Câteodată se întreba cum mai rezistă. De mai multă vreme visul său era să viziteze din nou castelul din Neuschwanstein, în Bavaria, construit de Ludovic al II-lea, regele nebun. O va face chiar dacă asta va însemna să moară.

Se uită din nou la corpul întins și în câteva secunde decizia sa fu luată. Nu avea dreptul de a-și pune misiunea în

pericol.

— Lyle, pentru că tu ai greșit, tot tu trebuie să îndrepți greșeala.

— Da, Colonele, spuse metisul.

— Știi cum?

Metisul ezită puțin.

— Da, Colonele. Pot să o fac aici?

Joe Grodno îl fixă dezgustat. Cu siguranță nu ar fi putut niciodată să acționeze asemeni africanilor.

— Trebuie să pară că este opera unui vagabond, explică el cu răbdare. Trebuie să o duci pe terenul de golf chiar în seara asta. Ca și cum ar fi ieșit să se plimbe și ar fi fost atacată…

— Da, Colonele, aprobă Lyle, cu ochii strălucind bucurie.

*

* *

Malko parcă Rover-ul în fața intrării de serviciu al spitalului Princess Marina. Era cel al maiorului van Haag, pe care, împreună cu Malko, reușiseră să-l convingă să li-l împrumute… Îi înlăturaseră numerele de înmatriculare, pentru a nu face posibilă identificarea. Range Rover ca acesta existau foarte multe în Gaborone. Totodată, van Haag le arătase o cale discretă de trecere a frontierei, pe unde era puțin probabil să se întâlnească cu botswanezii care îi vor urmări. Era ora 23 și străzile din Gaborone erau goale. Ferdi se afla deja în interiorul spitalului. Malko mergea pe jos pe o alee întunecată. La un moment dat, un psst discret îi atrase atenția. Ferdi ieși dintr-un tufiș și i se alătură.

— Totul este în regulă, spuse sud-africanul. Rusul se găsește în camera 234 la etajul 2. Am bombă cu gaz ca să-l putem neutraliza. Să mergem!

Ajunseră în sectorul chirurgie. Holul era gol și o luară pe scări după ce se îmbrăcară cu câte o bluză albă. Dacă s-ar fi întâlnit cu infirmierele i-ar fi luat probabil drept medici străini de spital. Nu văzură pe nimeni. La etajul doi holul era luminat foarte puternic. Un bâzâit se auzea printr-o ușă deschisă. Infirmiera de gardă era urcată pe masă…

Camera 234 se afla la cinci uși distanță. Ajunseră acolo și împinseră ușile batante. Camera era scufundată în întuneric. Malko aprinse lumina: patul era gol.

— La naiba! înjură Ferdi.

— Probabil informațiile nu au fost adevărate, spuse Malko încet. Să mergem.

Sud-africanul continua să se uite fix la patul gol, ca și cum numai voința sa ar fi fost de ajuns să-l aducă acolo pe rus. Malko îl trase afară. În momentul în care ieșeau auziră pași pe culoar. Nu avură timp să se ascundă. O infirmieră neagră îi văzu și îi întrebă cu o voce puternică dar nu bănuitoare.

— Căutați ceva?

— Da. Am venit să vedem un prieten, spuse Malko. Pacientul de la camera 234. Nu mai este aici?

Infirmiera îi privi ciudat înainte de a le răspunde:

— Cum, nu știați că…

— A fost mutat? întrebă Ferdi.

Femeia scutură din cap și își făcu repede semnul crucii.

— Dumnezeu l-a chemat la El, la sfârșitul după-amiezii. Se află la morgă. A murit din cauza unei hemoragii interne.

Cei doi bărbați rămaseră înmărmuriți pentru câteva clipe, apoi Malko dădu semnalul de plecare. Fără un cuvânt se urcară în mașină și se întoarseră la vila maiorului van Haag.

Acesta se afla pe verandă și fuma. Auzind mașina, sări în picioare ca și cum îl mușcase un scorpion și traversă grădina în grabă. Vestea despre moartea rusului îl împietri de groază.

— Doamne Dumnezeule! Vor fi nebuni de furie, murmură el. Cum ați vrea să reacționeze altfel?

— În orice caz nu mai avem monedă de schimb, spuse Malko.

Rămaseră tăcuți câteva clipe, apoi van Haag le întoarse spatele intrând în casă.

— O să cer instrucțiuni la Pretoria, spuse cu o voce rece.

Ferdi și Malko schimbară o privire. Birocrații nu puteau face nimic referitor la ceea ce se întâmpla în Botswana. Ei erau cei care trebuiau să o recupereze pe Johanna. Și asta

cât mai era încă timp.

*

* *

Lyle intrase pe Notwane Road. O alee ducea direct către deșert. Își parcase mașina în spate de tot, sub un salcâm. Scoase afară trupul Johannei. Legăturile o împiedicau să se miște, dar se agita continuu. O luă în spate fără niciun efort. De-a lungul anilor cărase saci de făină și, în ciuda taliei mici, era extrem de robust. Picioarele i se afundară în iarbă, în timp ce continua să înainteze în liniște. Noaptea era foarte senină și o lumină slabă începea să se ridice dinspre frontieră, anunțând apropierea zorilor. Mai avea cel puțin o oră până la ziuă. Observă un boschet în apropierea camerei cu numărul 14, lângă o porțiune acoperită cu iarbă.

Acolo o lăsă jos pe Johanna, care abia mai sufla. Era foarte calm, gândindu-se la tot ceea ce suportase în timpul diferitelor perioade petrecute în închisoare, când polițiștii îl bătuseră și îl umiliseră. Odată la o demonstrație îl făcuseră să zboare. Un sergent sadic adusese un metis de vreo doi metri, închis pentru o încăierare, și îi propusese un târg. Dacă îl sodomiza în mijlocul secției de poliție, era liber… Celălalt nu ezitase nici-un moment. Lyle mai simțea încă arsura de atunci și auzea râsetele polițiștilor albi… Scoase cuțitul și, metodic, începu să taie hainele prizonierei. Asta îi luă mai multe minute și, puțin câte puțin, corpul alb începu să se vadă. Lyle, minuțios, înlătură ultimele fâșii de material înfășurate în jurul abdomenului și-i scoase sutienul, descoperindu-i pieptul. Tremura de fiecare dată când degetele atingeau pielea femeii, pentru că nu mai atinsese niciodată o albă goală. Indiene da, dar nu albe adevărate. O întoarse pe Johanna pe spate și îi privi chipul. Era palidă. Avea nasul cârn și în ochi i se citea o frică inumană de moarte. Se chirci în poziția fătului, în căutarea unei protecții iluzorii. Lyle o contempla, cu sentimentele amestecate. Încet, începu să-și plimbe mâinile sale aspre pe pielea ei. Peste tot. Forțând-o să se întindă puțin câte puțin. Ea încercă să scape.

Lyle o ajunse, răbdător, fără brutalitate. Corpurile li se atinseră și el începu să tremure. Pantalonii era gata să se rupă sub presiunea sexului său. Își simțea sângele pulsând în tâmple. Cuprins de o poftă necontrolată, smulse brusc banda adezivă care nu-i permitea femeii să vorbească. Aceasta scutură capul, cu obrajii brăzdați de frică, de nerecunoscut și îi șopti cu o voce subțire:

— Ce vrei?

Lyle nu îi răspunse, preocupat de fantasmele sale. O simțea în totalitate la dispoziția lui, dar chiar și așa îi era frică să o dezlege. Alese o modalitate de mijloc. Dintr-o lovitură de pumnal, îi tăie legăturile de la glezne. Imediat, ea începu să se agite ca o anghilă, încercând să se ridice în picioare. Lyle trebui să se urce pe ea. Forțând-o să se rămână imobilă la sol, cu fața la pământ. Contactul cu fesele femeii îl înnebuni. Își aruncă pumnalul în iarbă și se dezbrăcă rapid. Când victima sa simți căldura membrului său lipit de ea, scoase un mormăit de nemulțumire și se întoarse din profil, aruncându-i cu o voce în același timp rugătoare și amenințătoare:

— Știi cine sunt? Fac parte din armata sud-africană! Tu…

Fraza i se transformă în strigăt sfâșietor. Lyle tocmai o violase, afundându-se în ea cu toată puterea. Se opri, cu inima spărgându-i pieptul, regretând acum că îi înlăturase călușul…

— Dacă țipi, te omor.

Pentru a da mai multă crezare amenințării, luă pumnalul și o înțepă ușor pe Johanna. Ea gemu, dar nu mai spuse nimic când el reîncepu să se miște înăuntrul ei. Johanna nu se mai apăra. Chiar și atunci când o făcu să suporte ceea ce îndurase el din partea metisului uriaș, ea se mulțumi să tresară, cu fața în iarbă, în timp ce Lyle exploda înăuntrul ei…

Metisul mai rămase încă puțin imobil, profitând până la capăt de momentele plăcute de care avusese parte, apoi se uită la ceas. Trecuseră deja douăzeci de minute! Lumina de la est începea să lumineze golful. Se ridică, apoi își așeză

îmbrăcămintea. Johanna se rostogoli pe o parte, apoi se ridică în genunchi, cu chipul îndreptat către el.

— Gata! Acum lasă-mă! spuse ea fără a ridica vocea. Pleacă! Pleacă!

Nu înțelesese încă. Mașinal, Lyle întinse mâna și îi mângâie sânul gol. Cântărindu-l precum pe un fruct la piață. Johanna, luându-și elan, îl lovi în plină față. Strigându-i:

— Ticălosule!

Instinctiv, Lyle o pălmui. Atât de puternic, încât ea căzu la pământ și începu să geamă precum un câine bătut. O luă în brațe și ea îl mușcă. Îi dădu o lovitură de picior în coaste și imediat apăru o urmă roșie. De această dată, Johanna înțelese. Se târî, se ridică în picioare și încercă să fugă. Lyle o prinse și începu să o lovească. Sălbatic, metodic, așa cum fusese el bătut în închisoare. Înjura singur, o insulta, insulta toți albii de pe pământ. Johanna, care era ceva mai solidă, se zbătea și reuși chiar să-l lovească cu piciorul.

În acel moment, Lyle parcă înnebuni! O împinse. Johanna căzu și el își împreună degetele în jurul gâtului ei, înfundându-i fața în iarba tunsă scurt a gazonului. Tânăra femeie lupta furioasă, ridicându-și puternic șoldurile, dezechilibrându-l pe Lyle.

Se comporta asemenea unui cal care nu-și suporta călărețul. Lyle apăsa din ce în ce mai tare, înfigându-i fața în pământ, lăsând-o apoi o vreme să respire, căutând să-și prelungească mai mult plăcerea sadică. Ea reuși să scoată un strigăt răgușit și foarte puternic și lui i se făcu frică. De această dată, degetele lui găsiră laringele și se încrucișară în spatele lui. Loviturile de picior și zbaterea șoldurilor erau din ce în ce mai slabă, iar în cele din urmă încetară.

Lyle slăbi strângerea degetelor: nu se întâmplă nimic. Se ridică. Johanna zăcea pe burtă, cu mâinile încă legate la spate și cu picioarele depărtate. Lyle își șterse fruntea și bătăile inimii i se mai potoliră. În cele din urmă, fusese destul de ușor. Se aplecă și cu ajutorul pumnalului tăie legăturile de la mâini. Mâinile căzură pe lângă corp. Adună cu grijă toate sforile, le mototoli și le băgă în buzunar. Lăsă

hainele tăiate acolo. Se depărtă și abandonă scena. Era perfect. O turistă surprinsă de un sadic, care o violase și apoi o omorâse.

Își luă mașina liniștit. Când ajunse la intersecția Nyerere Drive cu Notwane Road, soarele răsărea, făcând să strălucească domul aurit al moscheii. Lyle se simțea liniștit. Se gândea cu plăcere la sud-africanul care îi permisese să facă toate aceste lucruri bune. Cu siguranță, albii erau tare proști.

*

* *

— Ticălosul de Lyle! bombăni Ferdi. Îl voi strânge de gât.

Colonelul sud-african parcă îmbătrânise cu zece ani: avea cearcăne mari în jurul ochilor căprui, umerii lăsați și bărbia retrasă. Malko încerca să uite imaginea cadavrului lui Johanna. Poliția din Botswana îi anunțase cu două ore mai devreme. După ce merseseră să recunoască corpul, se închiseseră în camera de hotel, meditând asupra gândurile negre care nu le dădeau pace.

— Chiar crezi că a fost Lyle? întrebă Malko.

— Sunt sigur de asta. Am fost un imbecil. Și sunt sigur de asemenea că Joe Grodno se află la Gaborone. Se pregătesc pentru ceva important.

— Și eu cred, spuse Malko, intervenția rușilor o dovedește. Dar ce putem face noi acum?

— Rămân aici până când voi avea capul nenorocitului. Van Haag este de acord. Acum încearcă să obțină informații despre ANC, cu ajutorul prietenilor săi din poliție.

— Cred că le stăm în cale, spuse Malko, deci, vor încerca altceva împotriva noastră…

Ferdi ridică privirea la el:

— Numai de ai spune adevărul! Trebuie să le-o plătim de data asta. Merg să-l văd pe van Haag. Ne întâlnim aici.

*

* *

Joe Grodno ieși din Mercedesul cu geamuri fumurii, oprit în curtea ambasadei sovietice. Nu-i prea plăcea să-și asume

asemenea riscuri, dar vizita sa de condoleanțe era indispensabilă. Moartea căpitanului Oustinov, strălucitor ofițer al KGB, angaja și responsabilitatea sa.

Rezidentul KGB, Viktor Gorbatchev, îl aștepta la intrare. Cei doi bărbați pătrunseră într-un birou cu aer condiționat, unde trona portretul lui Tchernenko, apoi se îmbrățișară. Băură puțin ceai fierbinte, împreună cu câțiva biscuiți. Rezidentul era un colonel tânăr care auzise mult vorbindu-se de Joe Grodno, respectat pentru munca sa laborioasă. Totuși, raportul pe care tocmai îl trimisese la Moscova, ar fi putut să-i frâneze ascensiunea. Grodno vorbi primul.

— Tovarășe colonei, spuse el, sunt dezolat de moartea camaradului nostru Gregory Oustinov. Este o întâmplare îngrozitoare și îmi asum toată responsabilitatea.

Rezidentul făcu un gest liniștitor.

— Tovarășe, suntem în război. Tovarășul căpitan Oustinov a murit ca erou al Uniunii Sovietice. Va fi îngropat în țară cu toate onorurile cuvenite sacrificiului său.

Băură din nou puțin ceai.

— Cum merge treaba? întrebă rusul.

— O așteptăm pe Gudrun Tindorf și pe cei care trebuie să plece cu explozibilul, explică Joe Grodno. Sunt în întârziere. Rețeaua noastră a fost atinsă de Serviciile sud-africane și *eșecul ultimei* noastre operațiuni a făcut să fie foarte periculoasă trecerea frontierei. Este o situație stresantă pe care mă simt obligat să v-o expun. Îmi este imposibil să mă mișc de aici până când nu sosește Gudrun Tindorf.

— Văd, făcu rusul. Apropo de asta: oamenii dumneavoastră sunt cei care s-au ocupat de femeia sud-africană…

— Da.

Rezidentul scutură din cap, mestecă un biscuit și întrebă:

— Era necesar să fie… atât de brutali?

Joe Grodno se aștepta la această întrebare. Rușilor nu le prea plăcea violența gratuită. Mai ales într-o problemă în care erau implicați direct.

— Camarade, explică liniștit lituanianul, suntem în Africa

și nu putem controla tot timpul ce fac negrii. Răpirea aia a fost o greșeală. Nici nu se punea problema să o eliberăm, având în vedere tot ce știa.

— Ați fi putut să o puneți sub pază o vreme și să o eliberați după ce operațiunea s-a fi terminat, obiectă cu blândețe rezidentul.

— Ne-am fi asumat un risc foarte mare. Sud-africanii i-ar fi supus pe botswanezi la o presiune foarte mare pentru a o recupera. Și ei ar fi putut să ne forțeze pe noi să o eliberăm. În fața acestei ultime alternative, am preferat să o folosim pentru a le tăia cheful agenților de a mai rămâne aici.

— Sper că ați judecat corect, spuse în cele din urmă rusul. Și că nu se va întâmpla exact invers.

Joe Grodno își scoase ochelarii cu un gest familiar și îi lăsă să cadă:

— În acest caz, vom apela la alte mijloace. Prezența acestor oameni aici reprezintă un mare pericol.

— Fiți atenți la botswanezi, sublinie rusul. Sunt foarte nervoși. Deja, mi-au pus mai multe întrebări referitoare la tovarășul Oustinov. Bănuiesc ceva. Nu o să vă mai pot ajuta dacă va mai apare un caz asemănător…

Avea în buzunar un telex de la Moscova în care era tras la răspundere pentru că participase la asasinarea mecanicului-sabotor. Joe Grodno avea și el gradul de colonel în KGB și nu ar fi apelat la ajutor pentru nimic în lume. Fusese vorba de protecția unei operațiuni de destabilizare, al cărui beneficiar pe termen lung, ar fi fost și Uniunea Sovietică. Datorită traiului în clandestinitate, bătrânul lituanian nu-și mai dădea seama de multe lucruri. Prea mulți diplomați ruși fuseseră expulzați peste tot în lume. Și în Botswana trebuiau păstrate aparențele.

Cei doi bărbați mai discutară o vreme despre unele probleme tehnice. Rezidentul reiteră invitația la Moscova, la care Joe Grodno nu avusese timp să se gândească, apoi se despărțiră, sărutându-se pe gură.

La urcarea în mașină, Joe Grodno era puțin trist. Rușii îl abandonaseră într-un moment crucial. Acum nu mai

depindea decât de el asigurarea securității proprii. Și nu avea niciun fel de încredere în botswanezi. Sud-africanii aveau cu siguranță informatori în poliție. Dacă descopereau complotul… adio cu bătrânul Joe Grodno.

Își agită brațul în direcția lui Viktor Gorbatchev care își lua la revedere de la el. Imediat ce mașina ieși pe poartă, rezidentul se duse repede în biroul său cu scopul de a trimite un telex la Moscova. Joe Grodno era cu siguranță un element important, dar setea sa de răzbunare contra sud-africanilor, îl putea face să greșească.

*

* *

Ferdi îl regăsise pe Malko la bar și înainte de a i se adresa, ceru un whisky J&B. Zgomotul era încă foarte puternic datorită muzicii și discuțiilor.

— Carl nu a putut să afle nimic, spuse Ferdi dezamăgit, începe să mi se scârbească de țara asta de rahat… Carl ni se va alătura în curând. Am impresia că legăturile sale botswaneze îl cam duc cu zăhărelul.

Malko, căruia îi era foame, avu mult de lucru până reuși să-l smulgă de la bar și să-l ducă la restaurant. Fusese la fel de șocat de moartea oribilă a Johannei, dar încerca să rămână lucid. Tocmai mâncau în momentul în care maiorul van Haag își făcu apariția, la fel de sever, vizibil perturbat. Li se alătură. Mâncase deja.

— Am primit un telefon ciudat, anunță el.

— De la cine?

— De la rezidentul Viktor Gorbatchev, pe care deja îl întâlnisem. Voia să-mi prezinte condoleanțele sale cu privire la moartea Johannei. Cu insistență, ca și cum ar fi vrut să mă convingă că nu are nimic de-a face cu asta.

— Probabil este adevărat, spuse Malko. Chiar dacă el știe cine a făcut-o. Nu-i prea place genul ăsta de acțiune. Și totuși, de data asta, sunt amestecați până-n gât…

— Dacă am putea să le-o plătim ticăloșilor, oftă Ferdi.

— Lasă visele, spuse Malko

Carl van Haag părea pierdut în gândurile sale. Lăsă

tăcerea deoparte pentru a spune:

— Am obținut o informație prin intermediul unui înalt funcționar din poliție care este în slujba mea: Joe Grodno era la Gaborone…

— Când? răcni Ferdi.

— Nu mi-a spus… Din contră m-a lăsat să înțeleg că guvernul din Botswana nu ar vedea cu ochi buni o acțiune violentă contra lui.

Ferdi se sufoca de furie:

— Deci, îl și protejează. Dacă îl găsesc, îmi voi descărca încărcătorul pistolului în el.

La fel de rece, maiorul îi aruncă o privire reprobatoare:

— Vreau tot atât de mult ca și tine să răzbun moartea Johannei și să opresc ceea ce se pune la cale, spuse el. Mă întreb, dacă informațiile mele sunt corecte, de ce Joe Grodno își asumă riscul de a rămâne aici.

— Așteaptă ceva, spuse Ferdi.

— Sau pe cineva, sublinie Malko. Cineva ca Gudrun Tindorf.

*

* *

Joe Grodno îi dădea indicații lui Lyle, cu vocea puțin răgușită, vorbind foarte rar, pentru ca metisul să reușească să înțeleagă bine ce i se spunea. Acesta din urmă dovedise cu Johanna că nu se dădea în lături de la nimic. Ceea ce făcuse era puțin prea periculos, dar mai ales era foarte util.

— Ai înțeles? întrebă lituanianul.

— Da, spuse Lyle. Am înțeles.

— Fii atent.

Lyle care acționa mânat de ură, era un element foarte prețios. Și Grodno era sigur că-și va îndeplini bine misiunea. Ceea ce îl îngrijora era faptul că nu avea nicio veste de la Gudrun Tindorf. Și faptul că tocmai își consuma ultimele atuuri. Nu putea să părăsească Gaborone, fără să o ia cu el pe nemțoaică și informațiile prețioase pe care aceasta le deținea. Ea era cheia campaniei sale de teroare.

Capitolul XI

De ceva vreme Ferdi se cufundase într-o liniște abătută, uitându-se chiorâș la paharul de coniac. Rumoarea din barul plin până la refuz, răsuna dureros în urechile lui Malko, mort de oboseală. Incidentul din Pretoria, prăbușirea avionului și emoțiile care urmaseră, sfârșiseră prin a-l da gata. După două pahare de votcă nu mai avea decât o dorință: să se culce și să nu se mai gândească la nimic. Poate că maiorul van Haag va aduce a doua zi informații proaspete care le-ar fi permis să acționeze, dar pentru moment, nimic nu-i mai putea tenta. Ridică privirea și-i surprinse privirea insistentă a unei curve încă libere, care era așezată la bar.

— Mergem la culcare Ferdi? întrebă Malko.

Sud-africanul scuturâ din cap, agățat de coniacul său precum un naufragiat de colacul de salvare.

— Mai rămân puțin. Nu mi-e somn.

Malko nu insistă. Îl simțea pe celălalt bulversat de moartea Johannei. Ca și el, de altfel, dar Ferdi suportase mi puțin bine șocul. Îl bătu prietenește pe umăr și ieși din bar, urmat la distanță de trei sau patru curve. Culoarul lung și verzui îi făcea greață.

Înainte de a se culca, puse pe podea lângă pat, un pistol Browning pe care i-l dăduse van Haag. Îi introduse un glonț pe țeavă. Nu se știe niciodată. Imaginea Johanna îi plutea în fața ochilor, obsedantă. Era oribil! Înmormântarea va avea loc a doua zi la Pretoria. Își aducea aminte de bucuria sa atunci când Ferdi îl anunțase că ea îi va însoți la Gaborone.

Gaborone, orășelul dichisit și cu clădiri joase, aflat în plin deșert, se dovedise a fi un cuib de vipere! Grodno, Lyle, rușii din KGB nu riscau mare lucru, dată fiind neutralitatea țării. Brusc i se duse gândul la misterioasa Wanda. Era ultima pistă care rămăsese neexplorată. Dacă exista… Își promise în gând că o să-i spună a doua zi maiorului van Haag. Poate va afla ceva despre ea de la poliția botswaneză. Cu această

idee în minte căzu într-un somn profund.

*

* *

Joe Grodno nu reușea să doarmă. Nu avea nevoie de mult somn. Patru-cinci ore pe noapte. În special de la moartea soției sale. Apucă albumul foto care era deschis la o fotografie a castelului din Neuschwanstein. Buchetul de turnuri medievale pe fondul munților, îl fascina. Asculta liniștea. Doi oameni înarmați îl păzeau, și ca măsură suplimentară de protecție, pusese o grenadă la ușă, ca pe o capcană. Un pistol încărcat se afla în apropiere. Știa prea bine că toate aceste precauții nu ar fi servit la nimic dacă adversarii săi ar fi atacat în forță. Ar fi omorât unul sau doi, dar atât. Își jură în gând că va merge să viziteze castelul său favorit după îndeplinirea acestei misiuni. Se simțea sufocat la Gaborone, într-o situație pe care nu putea să o controleze. Ceea ce îl forța să-și asume din ce în ce mai multe riscuri. Și Gudrun Tindorf nu-i dădea nicio veste! Își scoase ochelarii și închise ochii, încercând să doarmă.

*

* *

Ferdi era deja la al treilea de coniac atunci când o văzu apropiindu-se. Ea îi surâse și el îi întoarse surâsul. Avea nevoie de puțină căldură, și apoi alcoolul îl făcuse să gândească altfel. La Pretoria, nici măcar nu ar fi remarcat-o: un alb nu ar fi privit niciodată așa o fată de culoare. Dar aici, era cu totul altceva. Privirea îi coborî asupra sânilor superbi ai fetei, care se ghiceau prin cămașă. Ascuțiți ca niște obuze. Limba și glasul îi deveniseră seci. Se auzi întrebând:

— Vrei să bei ceva?

Spre surprinderea sa, fata scutură din cap:

— Nu mulțumesc, e prea multă lume aici.

Inexplicabil, Ferdi se simțea frustrat pe măsură ce fata, prinsă în înghesuială, se apropia din ce în ce mai mult de el. Simți un sân strivindu-se de brațul său. Stomacul se lipi de coapsa ei și parcă simți o descărcare electrică. Ea iradia o senzualitate animalică, așa cum nu mai simțise niciodată.

Tot ceea ce refulase în anii trecuți, se descărca acum în stomac. S-ar fi suit pe cea mai apropiată masă pentru a o poseda. Auzi ca prin vis:

— Dacă vrei, putem bea un pahar în altă parte. E o discotecă în apropiere.

— Atunci, să mergem, spuse Ferdi, renunțând la coniac.

Un grup gălăgios care trecea pe lângă ei, îi împiedică să-și continue conversația. Unul dintre bărbați luă fata în brațe, își apropie gura de urechea ei și îi șopti o obscenitate, având privirea îndreptată asupra sânilor. Ferdi simți dintr-odată poftă de moarte. Nervos, văzu o mână alunecând de-a lungul coapsei, mângâind coapsa cambrată, după care bărbatul se îndepărtă cu un râs răgușit.

Fata îi adresă lui Ferdi un surâs ca o scuză, care îl topi definitiv. Trebuia să uite fața plină de pământ a Johannei și pe cea zdrobită a Heldei, pilotul.

Cu această femeie superbă alături, trebuia să-și golească creierul.

— Nu am mașină, spuse ea.

— Am eu, replică Ferdi.

— Unde?

— În parcare, în partea dreaptă.

Conversația le era întreruptă într-una de oamenii care intrau și ieșeau din bar.

— Plec eu înainte, spuse fata. Prefer să nu ne vadă nimeni împreună. Te voi aștepta jos.

Se îndepărtă imediat, strecurându-se printre alte fete. Ferdi rămase prostit în fața paharului de coniac. Era sigur că fata era gata să facă dragoste cu el. Dar ezita puțin din cauza fidelității pentru soția sa. Își spuse că va merge doar pentru a bea un pahar împreună și poate pentru a dansa puțin pentru a-i simți corpul... Întinse barmanului o bancnotă și ieși. Se apropie de un automat de jocuri și începu să joace.

Cling-cling-cling.

Căzu o mulțime de monede. De data aceasta nu-l mai interesau. Le lăsă acolo și se îndreptă spre ieșire. Apoi

merse de-a lungul hotelului. Aerul rece îl trezi puțin și încercă să se întoarcă, dar viziunea sânilor somptuoși îi împiedică. Nu voi bea decât un pahar, își repetă.

Dădu colțul clădirii, departe de animația de la intrare. Parcarea era întunecată și goală. Ajunse la mașină fără a vedea pe nimeni. Se auzi un zgomot de pași și femeia apăru înaintea lui, rezemându-se de caroseria mașinii.

— Ce drăguț că ai venit! spuse ea.

— Mergem? întrebă Ferdi oarecum brusc.

— Bineînțeles.

Ea nu se mișcă, aplecată pe portieră, cu bazinul lăsat în spate, cu picioarele puțin depărtate, provocatoare până la sublim. Fără a-și da seama, se trezi lipit de ea. Gura sa se lăsă în jos și simți două buze calde și dulci lipindu-se de ale sale.

Ferdi încercă atunci senzația cea mai voluptoasă din viața sa. Partea de jos a stomacului era parcursă de crampe delicioase și crezu că va ejacula pe loc. Atât de puternic îl excita fata. Nu văzu și nu auzi umbra care se apropia în liniște. Ultimul lucru pe care îl simți fu un șoc violent în ceafă, după care căzu leșinat.

Fata se îndepărtă cu pași mari, fără a se uita în urmă. Un al doilea bărbat tocmai ieșise din întuneric. Era uriaș. Înarmat cu un ciomag. Îl lovea cu toată puterea pe Ferdi, care încerca în zadar să-și apere fața cu mâinile.

Cei doi criminali se înverșunară și mai tare. Fără un cuvânt, lovind pe mutește, loveau sistematic în același loc: craniul. Curând, ciomagul și firul de plumb nu mai făcură decât un zgomot moale. Ferdi avea craniul zdrobit și nu după multă vreme muri.

Cei doi bărbați se ridicară, îl buzunăriră, luară pistolul și dispărură alergând către terenul de golf vecin cu grădina de la Gaborone Sun.

*

* *

Era gălăgie în exteriorul camerei și Malko se trezi. Razele soarelui pătrundeau în cameră. Își privi ceasul: era șapte și

zece! Cum zgomotul continua, se ridică și traversă camera către ușa de la balcon care dădea în parcare. Văzu un grup de negri discutând. Probabil pălăvrăgeau. În clipa în care voia să lase perdeaua să cadă, unul dintre vorbăreți se mișcă, lăsând să se vadă picioarele unui bărbat întins la pământ.

Piciorul era încălțat cu un pantof de piele maro. Ca aceia ai lui Ferdi.

Dintr-o săritură, Malko ajunse afară, trecând prin balcon. Se apropie de corp și regretă că ieșise atât de repede. Ferdi nu mai putea fi recunoscut decât după haine. Cămașa nu mai era decât un material mustind de sânge și chipul era un amestec de oase sparte și piele smulsă. Tot așa arăta și mâna dreaptă cu care probabil că voise să se apere; era crăpată și se vedea măduva albă a osului.

Malko intră în cameră și se repezi la telefon. Carl van Haag mai era încă acasă.

— L-au omorât pe Ferdi!, anunță Malko. Vino repede!

Ieși din nou și se amestecă în mulțime. Mai mulți polițiști încercau să facă puțină ordine. Cineva aduse un cearșaf și acoperi corpul. Malko privea picioarele care ieșeau de sub cearșaf. Cum a putut Ferdi să intre într-o asemenea capcană?

Nu găsise încă răspuns la întrebare când maiorul van Haag coborî din mașină. Fu recunoscut imediat de polițiștii însărcinați cu ancheta. Ceafa lui Ferdi nu mai era decât o masă de vertebre zdrobite unde sângele se amesteca cu lichidul cefalorahidian. Tulburat, Carl van Haag se apropie de Malko.

— Ce s-a întâmplat? Nu ai fost cu el?

— Ba da, spuse Malko, dar am mers primul la culcare.

Probabil. Ferdi a mai rămas să bea ceva la bar. Dar apoi?

— Crezi că a plecat cu una din fete? întrebă maiorul.

— Nu cred, părea foarte îndrăgostit de soția sa. Totuși, ieri seară era foarte tulburat din cauza morții Johannei… Ar fi putut să se lase atras într-o capcană.

— Crima asta nu va rămâne nepedepsită, pot să-ți promit

asta… spuse van Haag. Ferdi era un coleg extraordinar, un…

Se opri, cu vocea strangulată, întoarse capul și începu să spună, ceva mai puțin ferm:

— Vino la mine la vilă către amiază. Trebuie să trimit un mesaj la Pretoria.

O ambulanță tocmai ridica corpul lui Ferdi. Malko merse la bar și își luă o votcă.

Veniseră trei la Gaborone. Și acum el era singurul supraviețuitor. Nebun de furie, realiză cât îi manipulaseră adversarii. Ferdi se înșelase complet asupra lui Lyle, care nu era deloc metisul dobitoc, așa cum îl credea el. Ferdi era mort, Johanna de asemenea, și Lyle era pierdut ca și Gudrun Tindorf. De fiecare dată când se părea că vor ajunge la țintă, aceasta dispărea. Adversarii întăreau toate pistele care le apăreau în cale.

Acum. Ce ar putea să facă el singur?

Înainte de toate îi trebuia un vehicul. Luă un taxi până la biroul local de la aeroport al unei firme de închiriat mașini. În cinci minute își luă un Ford Sierra bleu, identic cu cel din Pretoria, și la fel de nou. Apoi o luă spre vila maiorului van Haag.

*

* *

Carl van Haag îi ieși înainte, cu trăsăturile răvășite. Își strânseră mâna îndelung și ofițerul sud-african spuse:

— Tocmai am venit de la Biroul Omucideri. Nu au nicio informație. Conform anchetei pe care au efectuat-o, Ferdi a ieșit singur din bar, în jurul orei două. Mai mulți martori l-au văzut.

Masa era așezată pe verandă. Carl van Haag se reculese ceva mai mult timp decât de obicei înainte de a se așeza.

— Și Wanda? întrebă Malko. Nu avem nicio urmă.

— Niciuna, mărturisi sud-africanul. Am vorbit cu locotenentul însărcinat cu asta. Cunoaște toate curvele de la Gaborone Sun. Nici-una dintre ele nu se numește Wanda.

— Trimite un telex la Pretoria, ceru Malko. Să fie interogată din nou cea care ne-a pus pe această pistă.

— Imediat, răspunse Carl van Haag. Se rezolvă imediat.

Când reveni, mâncară fără poftă o friptură și băură o cafea.

— Și ascunzătoarea lui Joe Grodno? întrebă Malko.

— Nimic nou.

— Nu aveți nicio informație referitoare la Gudrun Tindorf?

— Nici-una.

— După părerea mea, spuse Malko, aici trebuie căutată. Asta ar explica prezența lui Grodno. A venit să o scoată din țară, să o ducă în Zambia sau cine știe unde.

Carl van Haag își privi ceasul:

— Merg să văd dacă au primit telexul, revin imediat.

Ieși de la masă, lăsându-l pe Malko gânditor, contemplând mașinal buchetele de flori. Moartea lui Ferdi fusese planificată de când plecase de la Gaborone Sun. Intuiția îi spunea că misterioasa Wanda era acolo cu un scop… Trecu în revistă tot ceea ce se întâmplase de la sosirea lor acolo și ajunse la o concluzie năucitoare. Bazată, bineînțeles pe supoziții. Carl van Haag reapăru:

— Gata. Ne vor răspunde deseară.

— Cât așteptăm am o idee, spuse Malko. Cred că știu cine este responsabil de moartea lui Ferdi.

Capitolul XII

— O cunoști! făcu Carl van Haag. Dar de ce nu ai spus la poliție?

— Nu este decât o ipoteză, explică liniștit Malko. Există la Gaborone Sun o fată pentru care Ferdi avea o anumită slăbiciune. Dacă el a urmat pe cineva, atunci ea e aceea.

— Este ce? Trebuie să o arestăm imediat!

— E Wanda.

— Wanda? Dar credeam că nu am identificat-o.

— E adevărat, dar am unele bănuieli. Dacă o arestăm, va nega totul. Nu avem nici-o dovadă. Prefer să încerc să o conving în alt mod.

— Spune-mi numele ei.

— Louisa. Fata de la cazinou. O metisă splendidă.

— Nu face precum Ferdi, spuse cu tristețe ofițerul sud-african. Vezi unde l-a dus…

Malko era decis să învingă reticența însoțitorului său.

— Du-mă la Gaborone Sun. Dacă vin vești din Pretoria, ține-mă la curent. Dacă nu, voi încerca ceva. Dacă mi se întâmplă același lucru ca lui Ferdi, vei ști cel puțin despre ce e vorba… Și dacă am dreptate, avem o șansă să ajungem până la Joe Grodno și Gudrun Tindorf.

Malko voia să aibă dreptate și în același timp știa că va avea de înfruntat alte nenorociri. Cea care îl atrăsese pe Ferdi în capcana morții, era periculoasă ca o cobră. Ea însăși putea să intre la îndoială.

*

* *

O mulțime de oameni se înghesuia în jurul automatelor de jocuri. Malko își croi drum către balustrada care domina sala de joc propriu-zisă și se rezemă de ea. Toate mesele de ruletă și de black-jack erau în funcțiune. O căută din priviri pe cea care îl interesa și o descoperi între ultimele două mese de ruletă, supraveghind jocul. La fel de sculpturală,

datorită unei bustiere prinsă cu șireturi la spate, care îi expunea sânii de culoarea cafelei cu lapte ca pe un platou. Și avea și fusta neagră regulamentară de unde ieșeau niște picioare splendide... Era Louisa. Toți bărbații căutau să se apropie de ea și ea le surâdea câteodată, mândră și trufașă.

Intră în mijlocul jucătorilor și se îndreptă către o masă mai animată, nu departe de locul unde se oprea fata. Apoi așteptă ascuns în spatele unui uriaș. Ocazia se ivi câteva minute mai târziu. Fata era ocupată cu schimbul a două crupiere. Fără să se arate, Malko strigă:

— Wanda!

Cu coada ochiului, o văzu întorcând brusc capul, apoi luându-și din nou o atitudine indiferentă. În hărmălaia de acolo, era imposibil să știe cine o chemase. Malko așteptă să se îndepărteze și plecă la rândul său în cameră.

Carl van Haag probabil că adormise pe telefon, pentru că ridică instantaneu.

— Am avut dreptate, spuse Malko. Este cea la care mă gândeam.

— Bravo, zise van Haag. Pentru că am primit de curând răspunsul de la Pretoria. Shona a dispărut. Ce vrei să faci?

Malko îi explică. Era de preferat să acționeze singur.

Apoi se lungi în pat. După ce își pusese ceasul să sune la ora unu și jumătate. Dar nu se folosi de el, pentru că nu putu să închidă ochii. Puțin înainte de ora unu, își luă pistolul, îl băgă la centură sub cămașă, puse un încărcător de rezervă în buzunar și deschise ușa balconului care dădea spre parcare.

Era goală. Malko trase perdelele pentru ca nimeni să nu poată verifica dacă se află în cameră sau nu. Plecă pe jos, traversând parcarea. Traversă strada, parcurse câteva sute de metri, traversă din nou și reintră în parcarea de la Gaborone Sun, pentru a-și lua mașina închiriată în aceeași dimineață. Parcă în fața intrării și se instală. Nimeni nu-l văzuse ieșind din motel.

Nu-i mai rămânea decât să aștepte.

Cu geamurile deschise, supraveghea intrarea. O briză

proaspătă l-ar fi putut face să creadă că se află în Europa. Era două fără zece și poate că aștepta degeaba. Fata putea foarte bine să plece însoțită și în cazul ăsta planul său nu ar fi funcționat.

*

* *

Grupuri de fete ieșeau continuu din hotel. Curve. În sfârșit. O văzu apărând și pe cea pe care o aștepta. Ceasul său arăta ora două și jumătate. Fata era singură. Urcă într-un taxi care se îndreptă către ieșire. Malko o luă pe același drum fără să aprindă farurile. Văzu taxiul virând la stânga pe Nyerere Drive, îl lăsă să ia puțin avans și se angajă la rândul său pe șosea, aprinzând de această dată farurile. Trecură de două străzi, și la a treia, taxiul întoarse pe Kaunda Road. Apoi, imediat la dreapta, pe o străduță prost luminată. Merse cam cincizeci de metri și se opri. Malko care stinsese din nou farurile făcu la fel. Opri la ceva distanță în spatele taxiului, coborî și alergă înspre taxi. Acesta tocmai întorcea. Malko zări fata îndreptându-se către o casă. Ajunse în spatele ei chiar când închidea ușa. O strigă ușor:

— Wanda!

Fata se întoarse brusc. Malko ridică brațul și lanterna pe care o ținea în mâna stângă învălui fața metisei într-o lumină puternică. Ea părea paralizată… Atunci înaintă către ea.

— Cine sunteți dumneavoastră? Ce se întâmplă? întrebă ea cu vocea schimbată de frică.

Malko își lumină scurt fața și mâna în care ținea pistolul.

— Nu sunt decât eu, spuse el.

Imediat, îndreptă fascicolul de lumină către ea.

Timp de mai multe secunde, metisa rămase nemișcată. Apoi, își reveni. Ușor și în mod natural, își duse mâna către poșetă și întrebă cu o voce mirată:

— Ce faceți aici? Și la ce folosește pistolul acela?

Malko se apropie și mai mult. Cu arma îndreptată asupra tinerei femei.

— Nu face pe proasta, Wanda, spuse el. Nu sunt Ferdi.

Mai întâi aruncă poșeta la pământ.

Pentru că ea nu se mișca, Malko întinse mâna care ținea lanterna și îi aruncă poșeta.

— Dă-te înapoi!

Ea îl ascultă. Malko se aplecă și răsturnă poșeta. Din ea căzu cu un zgomot sec, un revolver. Îl ridică și îl puse în buzunar. Apoi cu pistolul îi arătă ușa în care se găsea un set de chei.

— Intră! Cred că avem multe de vorbit. E cineva înăuntru?

— Nu, spuse ea cu o voce gâtuită… Dar…

— Intră!

O împinse ușor și îl ascultă în cele din urmă, aprinzând o lumină mică. Imediat ce intră, el închise ușa. Ținând sub observație intrarea și cele două-uși care se vedeau de acolo.

— Du-te și deschide ușile, ordonă el.

— Ești nebun!

Își înfruntară privirile câteva momente și ea sfârși prin a ceda. Malko se simți și mai trist. Louisa era superbă, feminină, senzuală. Cum a putut să se amestece în moartea sălbatică a lui Ferdi?

— Aprinde lumina, spuse el după ce ea deschise ușile.

Ea se supuse. Cele două camere erau goale. O cameră și o cameră mobilată sărăcăcios. Singurul lux: un televizor cuplat la un vechi magnetofon AKAI și un teanc de casete. Malko închise ușa lăsând cheia în broască și o făcu pe femeie să intre în cameră. Ea se așeză pe pat, el rămase în picioare. Wanda își aprinse o țigară și îl fixă pe Malko cu ochii săi mari și migdalați.

— Ce vrei?

— Mai întâi, spuse el, mi-ai spus că te cheamă Louisa. Ai răspuns când te-am strigat Wanda. Alaltăseară, te-am întrebat dacă știi pe cineva cu numele ăsta și ai răspuns că nu.

— Este un nume pe care l-am folosit, dar pe care prefer să-l uit, răspunse ea. Tot tu m-ai strigat astfel, ceva mai devreme, în sala de jocuri?

— Da, spuse Malko.

Luă arma pe care o găsise în poșeta ei, ținând-o de țeavă.

— La ce îți folosește asta?

Wanda surâse trist.

— Dacă ai fi o femeie drăguță și te-ai plimba noaptea prin Gaborone, nu ai pune o asemenea întrebare. Prietenii tăi sud-africani se arată câteodată a fi foarte insistenți. În special când sunt băuți. Săptămâna trecută m-au așteptat la ora cinci dimineața în parcare, ca să mă violeze. Dacă nu aveam revolverul… Dar, de ce îmi pui toate întrebările astea?

Malko băgă revolverul la loc în buzunar. Louisa-Wanda părea a fi foarte dificilă.

— Lasă asta, spuse el. Prietenului meu Ferdi, i-a plăcut tare mult de tine. Când l-am lăsat la bar, te găseai la cazinou. După părerea mea, ești singura femeie pe care ar fi urmat-o.

Ea se uită fix la el, cu o privire mirată.

— Poliția a interogat pe toată lumea. Prietenul tău a plecat singur. Toți clienții hotelului nu vorbesc decât de moartea lui. Și de ce aș fi vrut să-l omor pe prietenul tău, era foarte simpatic.

Nu părea prea emoționată.

— Pentru că ești în legătură cu oameni care îi voiau pielea.

— Cine?

— Cei care te cunosc sub numele de Wanda.

Ea scutură din cap, cu ochii triști cuprinși brusc de tristețe.

— Wanda… sunt surprinsă că știi numele ăsta.

— De ce?

— Este un nume pe care nu l-am mai utilizat de o anumită vreme. Cum ai auzit de el?

— Mi l-a dat cineva la Johannesburg, spuse el, spunându-mi că ești o damă de companie.

— Este perfect adevărat, spuse ea calmă. Am fost prostituată. Vrei să-mi auzi povestea vieții?

— Dă-i drumu’, spuse Malko.

— Știi cine este tatăl meu?

— Nu.

— Un pastor al Bisericii Reformate Olandeze. Unul dintre ticăloșii care predică faptul că Dumnezeu îi iubește pe albi și că nu se cade să se amestece cu negrii. Ei bine el s-a amestecat cu o Basuto. O slujnică, bucătăreasa… Era mama. Când s-a observat că e însărcinată, a dat-o afară pe ușă. Pe vremea aceea, apartheid-ul era încă foarte strict. Atunci mama a mers să trăiască pe unul dintre platourile care înconjoară Capetown-ul, într-o pondokkie…

— Ce înseamnă asta?

Ea trase un fum din țigară, înainte de a răspunde:

— E un fel de colibă din tablă ondulată și scânduri, totul legat cu sârmă. Acolo am crescut. E foarte cald acolo, și uscat. Nu există apă, în schimb sunt mărăcini până în fața ușii. În iunie și iulie, plouă continuu și apa intră peste tot, desfăcând tavanul și pereții. Când stătea ploaia, mergeam să le căutăm și să le punem la loc. Vara era și mai rău. Acoperită cu tablă ondulată, singura noastră cameră era ca un cuptor. Mama a murit mușcată de un șarpe, când eu aveam cincisprezece ani. Au înmormântat-o într-o gaură săpată în nisip, cu bucăți de fier presărate pe deasupra, ca să nu vină câinii să o mănânce. Am fost crescută de o familie dintr-o casă vecină. Un tip care făcea lichior din mentă și alcool metilic. În prima seară m-a pus pe o saltea de paie și m-a violat în timp ce soția sa dormea. Nu am îndrăznit să spun nimic, ca să nu mă dea afară. Asta a durat doi ani, după care am plecat la Capetown.

— Acolo, am întâlnit un sfrijit negru care mi-a spus că pot câștiga bani la Johannesburg, unde sunt mulți străini cărora le place să îmbrățișeze negrese sau metise. Am ajuns aproape de Soweto, într-o căsuță. Mai era acolo încă o fată, care fuma dagga toată ziua, și era pe jumătate idioată.

Bărbații veneau cu mașina, ne sărutau și plecau. Mi s-a spus să-mi zic Wanda. În fiecare săptămână, îmi dădea câte o bancnotă de cincizeci, pe care o ascundeam. Într-o zi, au venit polițiștii și a trebuit să mă culc cu ei ca să scap. Tot

atunci m-am îmbolnăvit. Și apoi, un tip care-mi fusese client, mi-a vorbit de Gaborone. Am luat trenul și am coborât aici. Mă gândeam că o să fiu curvă, apoi am putut să mă apuc de ceea ce se cheamă pit-girl. Sunt doi ani de atunci. Într-o zi, când voi avea destui bani, mă voi întoarce la Basutoland și voi începe o afacere.

Gata, e de-ajuns?

Stinse țigara în scrumieră. Malko era derutat. Istoria ei părea adevărată… De altfel, vocea sa dulce la început, se schimbase, încărcându-se de ură… Ea se uită la expresia lui și îi aruncă:

— Te-am dezgustat, nu? O curvă de culoare…

— Cunoști pe cineva pe nume Greta? Greta Manstein?

Ea încruntă sprâncenele.

— Greta… da, da. Am întâlnit-o aici. Și ea avea probleme. Voia să se facă prostituată, i-am explicat că nu are nicio șansă. Albii care vin aici, vor negrese. E mai excitant pentru ei și mai ieftin. Atunci, i-am dat telefonul unei fete cu care lucram la Johannesburg, spunându-i să se ducă acolo și să pronunțe numele Wanda. Să spună că vine din partea mea. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea, de ce mă întrebi asta?

Malko nu mai știa ce să creadă. Totul era perfect plauzibil.

— Femeia asta este o teroristă periculoasă.

— A, da? Nu prea părea. Ce a făcut?

— A făcut să sară în aer o mașină capcană, în centrul Pretoriei, omorând zeci de persoane.

— Albi?

— Și albi, și negri…

Ea scutură din cap.

— Este un animal, n-ar fi trebuit să omoare decât albi…

Malko o privi: părea chiar sinceră.

— Urăști toți albii, nu-i așa?

— Nu pe toți, doar pe cei de aici care sunt atât de sălbatici și de răi. Am întâlnit unii foarte buni. Voiau chiar să mă ia de nevastă. Pe mine, curva basuto. Pe tine nu te urăsc. Ai un aer foarte gentil.

— Mulțumesc, spuse Malko.

Pistolul îi atârna în mână și se simți brusc foarte obosit. Instinctul îi spunea că Wanda îi spusese adevărul. Dar poate nu tot adevărul. Pentru că intuiția îi spunea că Ferdi nu ar fi plecat decât după ea. Se observară câteva momente, apoi fata întrebă:

— Tot nu mă crezi?

— Nu ai nicio idee de ceea ce i s-a întâmplat prietenului meu? întrebă Malko, ignorând ceea ce spusese ea.

Ea scutură din cap.

— Nu. Am vorbit cu el la bar, băuse mult și am mers să mă culc. Ca și în seara asta. Este o muncă grea și nu-mi place să pierd timpul prin hotel, unde toți bărbații încearcă să mă agațe.

— Totuși, ai acceptat să bei un pahar cu noi…

— Nu e același lucru. Voi… mi-ați plăcut. Erați diferiți de palavragii bețivi care își fac veacul la Gaborone Sun. Vezi tu, am ceva noroc, în ciudă a tot ceea ce mi s-a întâmplat, nu sunt dezgustată de toți bărbații.

Ea căscă brusc:

— Scuză-mă. Sunt obosită. Mai vrei să mă interoghezi?

— Vreau să știu cine l-a omorât pe Ferdi, insistă Malko.

— Nu eu, repetă Wanda.

Își înfruntară privirile timp de mai multe clipe. Într-o liniște absolută, un câine lătra în depărtare.

Wanda se ridică dintr-odată. Liniștită, începu să-și desfacă nasturii cămășii, făcând să apară, puțin câte puțin, sutienul negru.

— Ce faci? întrebă Malko.

Ea îi adresă un surâs puțin ironic.

— Nu vezi? Mă dezbrac. Am avut o zi lungă.

Fusta îi căzu la pământ, dezvăluind slipul și portjartierul, ambele roșii.

— Sunt o sălbatică, spuse ea pe un ton vesel. Îmi plac culorile vii.

În loc să continue, ea se așeză pe pat, apoi cu un gest provocator, întinse piciorul stâng înainte scoțându-și ciorapul. Îl puse jos și spuse pe un ton blând:

— Dacă tot vrei să rămâi aici, vino-ncoace. Încă îmi mai placi, în ciuda tuturor întrebărilor pe care mi le-ai pus.

Malko nu răspunse. Atunci, Wanda se ridică și se apropie. Atunci când îi simți sânii și abdomenul apăsate de el, nu se putu abține să aibă o emoție puternică. Wanda își puse mâinile pe talie și începu să se onduleze încet, până ce Malko nu mai putu să-și ascundă dorința.

Metisa luă atunci pistolul de țeavă și îl puse pe comoda din spatele lui Malko. Apoi degetele i se strecurară sub cămașa lui și îi zgârie ușor pieptul, cu abilitate. Ochii mari căprui erau adânciți în ai lui.

— O să-ți placă asta, spuse ea încet. Sunt curva cea mai bună din Gaborone, atunci când vreau.

Acum mâinile se jucau cu mameloanele, trimițându-i mici impulsuri electrice în coloana vertebrală. În același timp, bazinul continua să se frece încet de sexul său în erecție. Ea îi aruncă o privire tulburată.

— Îți plac curvele. Lasă-mă să fiu a ta.

Se lăsă să alunece de-a lungul corpului lui, până ajunse în genunchi. Îi deschise fermoarul și-i scoase membrul pe care începu să-l mângâie mai întâi cu mâna. Apoi cu gura. Se întrerupse pentru a-i spune ironic:

— Îmi place să satisfac un bărbat stând în genunchi. Probabil din cauza atavismului tatălui meu.

Era foarte inteligentă și îl manipula. Sau era inocentă și ar fi putut să-i devină aliată… Îi simțea gura mișcându-se din ce în ce mai repede, îi simțea degetele mișcându-se, invadând cele mai secrete locuri. Era într-adevăr cea mai bună. Explodă dintr-odată și ea îl ținu în gură până termină cu totul. Apoi se ridică și zâmbi:

— Gata! Măcar n-ai venit degeaba. Eu mă duc să mă culc. Dacă vrei să mai rămâi…

Într-o clipită. Wanda se dezbrăcă. Avea un corp de vis, cu un piept înfloritor, o talie de viespe și fese cambrate care parcă îl chemau.

— Vrei să mă ajuți? întrebă el.

— La ce?

— Să-i găsesc pe cei care l-au omorât pe Ferdi.

Ea scutură din cap.

— Nu asta e meseria mea. Încearcă la poliție.

— Tu cunoști pe toată lumea la Gaborone Sun. E mult mai ușor pentru tine.

Ea își înnodă mâinile pe ceafa lui.

— Prietenul tău îmi era simpatic. O să încerc. Ne revedem mâine seară aici, la aceeași oră.

— Bine.

Nu mai avea poftă să rămână. Totuși atunci când ea îl îmbrățișă pentru a-i ura noapte bună, îi fu greu să se despartă. Ajunse în străduța întunecoasă. Era perplex. Dacă Wanda era cea care crezuse el, nu putea să nu încerce să-i întindă o capcană. Dacă nu, ar fi putut fi o aliată de încredere.

Încă o dată avea de-a face cu ruleta rusească.

Capitolul XIII

Carl van Haag traversă peluza care înconjura piscina, cu chipul întunecat, și se așeză pe un scaun lângă Malko, care-și lua micul dejun sub un soare năucitor.

— Deci, ce s-a întâmplat cu acea pit-girl? întrebă îngrijorat sud-africanul.

— Nu ceea ce speram, spuse Malko.

Îi povesti pe scurt ceea ce aflase, trecând pudic peste episodul sexual. Carl van Haag făcea nervos cocoloașe din pâine.

— Ea e!, mormăi el, cu siguranță. Nu cred că există o coincidență ca asta.

— Ok, spuse Malko. Ce vrei să fac? Să o denunț la poliție? Nu ne-ar servi la nimic. Noi vrem să punem mâna pe Joe Grodno și Gudrun Tindorf. Și toate acțiunile în forță ne sunt interzise…

— Este un lucru pe care îl pot face, spuse Carl van Haag. Prin informatorii mei din poliție, pot verifica dacă fata are sau nu legături cu ANC. Vom ști astfel dacă merită să ne oprim asupra ei.

— Atunci, fă asta repede, spuse Malko, pentru că trebuie să o revăd diseară. Este singura noastră pistă.

Sud-africanul era deja în picioare.

— Voi vedea, spuse el. Și te mai rog ceva: lasă riscurile.

Malko își termină micul dejun și se întoarse în cameră. Bosumflat. Neputința îl rodea. Dacă nu punea mâna pe echipa lui Joe Grodno, alte bombe ar fi explodat în Africa de Sud, semănând panică și moarte. Ori, adversarii săi dispuneau de neutralitatea binevenită a Botswanei și de ajutorul activ al KGB-ului…

Puțin mai târziu se întoarse la piscină amestecându-se cu rarii turiști care se înroșiseră precum creveții. O tânără de un alb strălucitor se lungi alături de el și se cufundă în lectura unei broșuri de voiaj. O roșcată splendidă, cu

picioare lungi și subțiri. Malko își văzu spatele înroșindu-se din ce în ce mai tare și nu se putu abține să-i propună ceva de băut. Începură să discute și descoperi că ea lucra la administrația hotelului de trei săptămâni și se plictisea de moarte.

— Oamenii care vin aici nu se gândesc decât la curve negre, spuse ea cu amărăciune. Deci, fac yoga așteptând să plec în vacanță.

— Unde?

— La Kabrousse în Casamance, anul trecut am fost în Eldorador. O plajă imensă, și marea... Era foarte frumos. Viață, baruri somptuoase, sărbători. Erau toate distracțiile, mai puțin inconvenientele.

Malko își spuse că ar fi însoțit-o și el. Era superbă. Pe deasupra umerilor săi, el citi deviza pentru Eldorador: „Totul este propus, nimic nu este impus”. Ea se întoarse și privirile li se întâlniră:

— Și dumneavoastră? În vacanță?

— Câteva zile.

Dacă ar fi fost mai puțin ocupat, i-ar fi dat cu plăcere o idee mai bună despre ce se întâmpla la Gaborone Sun.

Atât timp cât ambianța de sexualitate domnea în hotel, apropierea era mult mai ușoară. Se mulțumi să-i rețină prenumele, Carol, și să-i ofere un Perrier.

Niciun fel de veste de la Carl van Haag. Și orele treceau. Încercă să dea de el, dar nu era acasă, noaptea cădea fără a aduce nimic nou. Malko nu avea poftă de mâncare și rămase în cameră. În sfârșit, telefonul sună.

— Carl, spuse maiorul. Scuză-mă, dar nu am obținut informația decât acum.

— Deci?

— Conform poliției de aici, ea este OK. Nu duce niciun fel de politică.

— Bine, spuse Malko. În acest caz voi încerca să o atrag de partea noastră. Dacă nu, nu-mi mai rămâne decât să mă întorc la Pretoria. Despre Gudrun, tot nici-o veste?

— Nimic, recunoscu, van Haag cu amărăciune.

După incidentul din Pretoria, pe Gudrun Tindorf parcă o înghițise pământul.

Malko închise perplex. Dacă Wanda nu avea nimic de-a face cu adversarii lor, atunci erau pe o pistă moartă. Totuși răspunsul botswanezilor nu îl mulțumea. Luă o carte, pentru că mai avea destule ore înainte.

*

* *

Ora 10.30. Fiecare minut parcă ținea câte o oră. Malko se gândea la Ferdi. Nu-i venea să creadă că era mort. I se părea că mai aude încă vocea sa domoală și puțin stângace.

Dintotdeauna, în meseria sa, era aplecat către o anumită etică ce depășea adesea imperativele misiunilor pe care le îndeplinea. Care astăzi îl obliga să-i răzbune pe cei care muriseră în luptă. Camarazi de arme, chiar dacă nu erau întotdeauna de acord. Ferdi nu era un înger, dar măcar luptau contra aceluiași inamic. Și Malko ar fi putut fi atras în parcare și masacrat… Nu-i mai rămânea decât să aștepte ora două, pentru a merge să o întâlnească pe Wanda sperând că îi va aduce ceva nou.

*

* *

Liniștea era stăpână pe străduța întunecată. Tulburată uneori de lătrăturile câinilor, sau de câte o mașină. Malko contempla cerul superb, cu miliarde de stele, când auzi un vehicul apropiindu-se. Își parcase Fordul puțin mai departe, păstrându-și pistolul la el. Era un taxi; la fel ca în ajun.

Wanda coborî și privi în jurul ei. Atunci când văzu silueta lui Malko ieșind din umbră, ea merse direct către el:

— Bună seara! Îmi pare bine că ai putut să vii.

— Ai aflat ceva?

Ea surâse enigmatic:

— Vino!

O urmă în casă. Aprinse lumina și intrară în cameră. Privirea alunecă pe Malko și îi zări tocul pistolului sub cămașă.

— Tot îți mai este frică de mine? întrebă ea zâmbind.

— Nu neapărat de tine. Ai aflat ceva?

— Da.

— Ce?

— Prietenul tău a fost victima unor violențe gratuite; îl văzuseră câștigând mulți bani la joc și voiau să-l jefuiască.

— Cine ți-a spus asta?

— Ce mai contează…

— Îi putem găsi pe cei care au făcut asta?

— Poate. Nu știu.

— Nu mai ai nimic de adăugat?

Ea scutură din cap:

— Nu.

Se uitară unul la altul câteva momente, apoi Wanda zâmbi și se apropie de Malko.

— Ți-am promis, voi încerca. Dar acum, trebuie să ne gândim la altceva.

Cu un gest domol își trecu degetele prin părul lui blond, având fața la câțiva centimetri de a lui.

— Ai niște ochi ciudați, spuse ea. Parcă ar fi aur lichid. Sunt tare frumoși.

— Mulțumesc, spuse Malko.

Ar fi preferat o informație. Wanda se îndepărtă și puse un disc: UB 40, ritmat, senzual, încântător. Ea începu să se onduleze aproape pe loc, apropiindu-se puțin câte puțin de el. Până ce buzele li se atinseră.

— Nu ai fost mulțumit de curva ta, murmură ea. Nu mai ai poftă de mine. Ce vrei? Gura mea? Stomacul meu? Fesele mele?

Vocea sa controlată era tot atât de senzuală ca și muzica. Îl îmbrățișă îndelung, apoi ea introduse mâna între ei, scoase pistolul cu două degete și îl aruncă pe fotoliu.

Malko se trezi pe pat, lipit de ea, fără a ști măcar cum a ajuns acolo. Ca și în ajun, îi îndepărtase cămașa și îi zgâria pieptul cu o dexteritate diabolică. El o mângâie, băgându-și mâna pe sub marginea dresului, jucându-se cu sexul ei. Ea se zbătu pentru a scăpa de fusta de pe ea și îl trase deasupra.

— Jos, jos, murmura ea. Afundă-te în mine.

Se oferea pe deplin și el profită și o penetră dintr-o singură mișcare. Se simțea de parcă fusese înghițit în totalitate. Coapsele i se ridicau, tresălta într-una și gâfâia. Când îi cuprinse un sân în palmă, ea gemu și îl mușcă. Era minunată, lascivă, alunecoasă, se mișca fără întrerupere. Ea era cea care îl implora pe Malko să ejaculeze mai repede.

El strigă și rămaseră trăsniți. În ciuda plăcerii care îl încerca, Malko resimțea o indispoziție ciudată. Prea multe lucruri nu se lipeau în povestea asta. Nu înceta să se uite în ochii femeii. Și pasiunea asta bruscă pentru el, i se părea puțin bizară, artificială. Și totuși, ea părea atât de îndrăgostită, de deschisă…

Wanda întinse mâna către poșetă pentru a-și scoate țigările, dar o lovi involuntar cu cotul și ea căzu. Conținutul i se răspândi pe covor. Malko zări un tub galben pe care scria Hyalomiel (o cremă foarte unsuroasă). Poate că nu ar fi dat atenție, dacă acesta nu ar fi fost primul lucru pe care ea îl puse înapoi în poșetă. În clipa aceea, el știu cu certitudine cine îl atrăsese pe Ferdi către moarte. Se ridică, dintr-odată foarte rece față de ea.

Wanda îi aruncă o privire ciudată.

— Nu-ți place să faci dragoste cu mine? Ai obosit deja?

— Da, spuse Malko.

Inima îi bătea cu 120 de pulsații pe minut. Nu mai avea decât o singură fixație. Să iasă teafăr din casa asta. Făcu un pas către fotoliu unde se găsea pistolul lui.

Wanda, care se afla mai aproape, ajunse cu o fracțiune de secundă înaintea lui. Apucă arma de țeavă și o aruncă pe pat. Apoi, ducând două degete la gură, fluieră puternic. Gura sa frumoasă era acum deformată de un rictus de ură care o urâțea.

— Voi ticăloșii de albi, sunteți toți la fel de nemernici! spuse ea cu ură.

Malko auzi un zgomot în exterior și o cheie se întoarse în broasca ușii de la intrare. Wanda se uita la el cu mâinile în șolduri. Era superbă.

— Te-ai ars! spuse ea. Toți prietenii mei sunt aici. Vor să te măcelărească cu cuțitele și să te arunce la câini. Așa cum se face la voi…

Ușa se deschise brusc. Malko avu timp să vadă chipul unui negru și o mitralieră. Cu toată forța o închise la loc și o blocă cu un scaun. Wanda se aruncă în spatele lui.

— Nu-ți folosește la nimic. Vei crăpa la fel ca și prietenul tău.

Auzi zgomote afară și o voce întrebă ceva de dincolo de ușă. Wanda strigă ceva. Imediat, ușa începu să tremure din toate încheieturile. Malko nu ezită. Cu o lovitură violentă o lovi pe Wanda în gât. Ea căzu pe pat. Atunci, Malko se aruncă pe burtă, recuperându-și arma. După ce simți tocul pistolului în palmă, bătăile inimii i se mai calmară puțin. Wanda era gata să se ridice. Dintr-o săritură, fu deasupra ei, își înnodă brațul în jurul gâtului și afundă țeava pistolului dedesubtul urechii.

— Spune-le că dacă intră te omor.

Ea se întoarse către el cu fața schimonosită de ură:

— Imbecilule! Dacă trebuie, voi muri.

Totuși, ea le strigă ceva celor de dincolo de ușă și tumultul încetă. Ținând-o pe Wanda înaintea lui, Malko deschise fereastra ce dădea în grădina întunecată. Ținând strâns femeia, sări pervazul, amenințând în continuare capul Wandei cu pistolul.

Căzură în grădină. Ghicea siluete în jurul lui, dar nimeni nu se mișca. Târând-o pe Wanda după el, traversă grădina, ieși, pe o stradă, pe care o urmă până la locul unde se găsea mașina lui. Wanda nu mai zicea nimic, dar Malko îi simțea toți mușchii încordați. Fordul se găsea la zece metri de el. Îi făcu și pe aceștia, în continuare lipit de ea, urmărit de mai multe umbre amenințătoare. Wanda îi aruncă cu o voce vibrând de ură:

— Te vor și îi voi ajuta. Îți voi smulge eu însumi ouăle.

Malko nu răspunse. Era în sfârșit sinceră… Din fericire lăsase cheile la oglindă. Deschise portiera și o împinse în mașină cu pistolul ațintit în continuare asupra ei. Acum

străduța forfotea de bărbați. Trecu la volan, luă cheile cu mâna stângă și le puse în contact. Planul său era simplu. Să treacă frontiera la zece minute de aici și apoi să o dea pe Wanda pe mâna poliției sud-africane. După care putea să respire și el puțin.

Brusc, Wanda sări la gâtul lui! Ca o fiară sălbatică. Îi simți dinții afundându-se în gâtul lui, căutând carotida. O liniști cu un pumn și ea se prăbuși pe podea cu un țipăt. Băgă în viteza întâi și Fordul țâșni înainte. O jerbă de scântei țâșni înaintea lui și jumătate din parbriz deveni brusc opac. Avansă pe orbește, lovi un stâlp și viră la stânga, apoi la dreapta și regăsi bulevardul. Acceleră.

Un kilometru mai departe își dădu seama: mergea în direcție greșită; granița era în spatele lui. Întoarse pe Nyerere Drive, goală la această oră, și plecă mai departe. Câteva minute mai târziu trecea prin față hotelului.

Două mașini țâșniră brusc din spatele hotelului. Prietenii Wandei se gândiseră probabil că se va refugia acolo. Erau două Land-Roveruri care îl ajunseră imediat. Din fericire Sierra era mult mai rapidă. Ajungând la a doua intersecție, Malko avea deja mai multe sute de metri avans. Pneurile scrâșneau și, din cauza parbrizului practic opac, aproape că ieși de pe drum. Atunci, dintr-un pumn sparse ceea ce mai rămăsese din geam. Un vânt violent se făcu simțit în mașină.

Wanda gemu. Malko_ acceleră, cu un ochi la ea și altul la drum, din fericire drept. În oglinda retrovizoare zări farurile urmăritorilor, departe în urmă, și pentru prima dată de când ghicise șmecheria Wandei, se destinse puțin. În sfârșit, pusese mâna pe unul. În direcția în care mergea, cu toată viteza va ajunge la frontieră în șapte sau opt minute. Evită de puțin un măgar rătăcit, trecu pe lângă un motel cu luminile stinse, apoi ultimele construcții lăsară loc tufișurilor. Se întoarse: urmăritorii nu se apropiau. Îi înțeleseseră cu siguranță planul, dar nu prea aveau ce face.

În acel moment se aprinse o lumină roșie la bord. Malko avu impresia că primește o lovitură în plin. Era cea care indica temperatura motorului. Acul termometrului se găsea

în dreapta, pe roșu. Radiatorul probabil că fusese atins de tirul care fusese tras asupra lui. Patru secunde mai târziu, indicatorul de ulei se aprinse la rândul lui! Apoi simți o ușoară slăbire a accelerației: motorul era gata să-l lase! Farurile luminară un panou care anunța:

Oprire un kilometru mai sus. Vamă.

Aproape ajunsese. Aruncă o privire în retrovizoare. Urmăritorii se apropiau. Apăsă accelerația, dar de această dată fără niciun rezultat. Un zgomot ciudat se auzi de sub capotă și un fum alb începu să iasă, infiltrându-se înăuntru din cauza parbrizului absent. Înjura de unul singur, agățat de volan ca de un colac de salvare, zărind în depărtare luminile frontierei. Dar din păcate, la ora aceasta târzie, nu mai era nimeni pe șosea.

Dintr-odată, nu mai simți nimic dedesubt! Motorul se oprise. Scoase din viteză, pierdu și mai mult din viteză, încercând cu disperare să rămână pe șosea. Degeaba, demarorul nu mai cupla! Puse cheia de contact în poziția „D” – fără niciun rezultat. Toate luminile roșii erau aprinse, formând înaintea sa un cerc sinistru. Fordul mergea doar din inerție. Se întoarse: celelalte două mașini se apropiau cu toată viteza. În câteva momente îl vor prinde.

Se auzi un clac sec: portiera din dreapta se deschisese. O formă alunecă în afară. Înainte ca el să poată interveni.

Wanda!

Furat de problemele mecanice, neglijase supravegherea sa. În oglinda retrovizoare o văzu ridicându-se și alergând către Land-Roveruri. Viră la stânga și Fordul se opri. Dintr-o lovitură de umăr, deschise portiera și sări la pământ. Celelalte două mașini nu mai erau decât la cincizeci de metri. O luă la fugă printre tufișuri, rugându-se pentru un miracol. Adversarii săi puteau să-l măcelărească liniștiți în spațiul ăsta deschis, fără cel mai mic loc unde să se ascundă.

Capitolul XIV

Malko alerga prin tufișuri. Se întoarse: luna lumina panglica întunecată a șoselei, unde abia putea distinge cele două mașini oprite Simți o durere arzătoare în față. Nu văzuse ramura unui spin care îl zgâriase. Duse mâna la rană și simți sângele. Ceva mai sus și i-ar fi scos ochiul. Plămânii începură să-i ardă. Încetini, ascuțindu-și auzul. Încercând să asculte zgomotele din spatele lui. Până acum nu trăseseră după el. Frontiera se găsea la mai puțin de un kilometru, dar postul de poliție sud-african era prea departe pentru a putea ajunge înaintea urmăritorilor săi.

Înțelese că nu mai avea decât o singură soluție. Să dea alarma. Evident. În acel moment ar fi fost și descoperit de urmăritorii săi. Dar, oricum, asta era singura lui șansă.

Un mărăcine uriaș îi tăie calea. Se aruncă la umbra tulpinii, lăsându-și inima să-și mai calmeze o clipă bătăile. Apoi, ridică brațul și apăsă pe trăgaciul pistolului. O dată, de două ori. De trei ori. În direcția adversarilor… În liniștea nopții, detunăturile fură asurzitoare. Nimeni nu ripostă. Nu căzuseră în capcană… Malko, ascuns în spatele mărăcinelui, aștepta o reacție de la graniță. Nimic. Scrutând întunericul, i se păru că vede la o sută de metri de el, o siluetă care se deplasa în fugă, în direcția sa. Urmăritorii săi îl reperaseră și încercau să-i taie calea de refugiu dinspre frontieră!

Dintr-o săritură, porni direct către luminile postului de frontieră. Sângele îi curgea pe față. Luna și cerul senin nu prea îi ușurau misiunea.

Se auzi o rafală care îl surprinse. Instinctiv, se aruncă la pământ. Focul venea dintr-un punct situat între el și frontieră… Le reușise manevra de încercuire. Își ridică puțin capul, încercând să-și vadă adversarii. Degeaba. Puteau fi ascunși în spatele unui mărăcine sau putea să fie lungiți la pământ ca și el. Diferența era că el trebuia să se miște. Încet, începu să se târască. Din partea sud-africanilor tot nu

se simțea nicio reacție.

Porni în patru labe, cu prudența unui indian, oprindu-se la fiecare zece metri… Mergea din mărăcine în mărăcine.. Trebui să plece atunci când ghici înaintea lui o formă care se deplasa încet: era un bărbat gata să se târască, având în mâna dreaptă un pistol-mitralieră… Celălalt îl văzu și el. Malko apăsă pe trăgaci cu o fracțiune de secundă înaintea adversarului. Rafala de PM porni către cer. Bărbatul căzu la pământ.

Malko auzi un strigăt în dreapta lui, apoi pași apăsați. Se mișcă înainte și se aruncă lângă cel pe care îl doborâse. După imobilitatea sa. Își dădu seama că era mort. Recuperă pistolul-mitralieră. Găsi un sac plin cu încărcătoare și se îndepărtă târâș. Și bine făcu. O rafală mătură locul pe care tocmai îl părăsise, făcând să sară pietre peste tot. Când Malko vru să se ridice, un glonț îi trecu pe lângă cap. Zări mai mulți bărbați care nici măcar nu se mai ascundeau, fiind ridicați înaintea lui. Tăindu-i calea către frontieră. Trase la rândul său o rafală de acoperire și își reîncepu cursa din mărăcine în mărăcine, paralel cu frontiera.

Pum-pum-pum-pum-pum.

Se opri cu inima cât un purice. O mitralieră grea se găsea chiar înaintea lui. Imediat se auzi și zgomotul clar și mai sacadat al unui pistol-mitralieră.

Ascuns în spatele unui trunchi rugos, asculta. De această dată se auzi clar zgomotul unui motor! Se auziră din nou focuri de armă, apoi doi bărbați trecură în fugă în direcția șoselei, la câteva zeci de metri de el. Treizeci de secunde mai târziu, un vehicul se apropie. Malko îi făcu semn, când o voce seacă se auzi din spatele său:

— Aruncă arma!

Se întoarse, ghici în penumbră un bărbat cu cască de fier care avea o pușcă de asalt.

— Am prins unul! strigă în africană cel care îl ținea sub amenințarea armei.

Malko se ridică, cu mâinile sus. Ar fi fost prea prost dacă ar fi fost doborât chiar de prieteni. Un Range-Rover țâșni,

escortat de mai mulți soldați negri și albi. Fu aprinsă o torță și un soldat exclamă.

— Dumnezeule! E un alb!

— Sunt prieten! spuse Malko în engleză. Lucrez cu maiorul van Haag.

Îl înconjurară. Cu siguranță că sud-africanii nu s-ar fi așteptat să găsească un alb în mijlocul deșertului! Zări țeava neagră a unei mitraliere de 50 mm montată pe Range-Rover. Un ofițer îi spuse să se urce în partea din față a mașinii.

— Ești singur? întrebă el.

— Dă.

— Bine. O să te luăm cu noi.

Range-Roverul demară și se opri câteva momente mai târziu lângă cel pe care îl doborâse Malko. Ofițerul sud-african se aplecă asupra corpului, îl scotoci prin buzunare și apoi urcă la loc.

— ANC, anunță el laconic.

Zece secunde mai târziu mergeau cu toată viteza prin tufișuri, cu farurile stinse. Malko dârdâia, cu sângele curgându-i în continuare pe față. Ofițerul, un tânăr mustăcios îl întrebă:

— Ce făceați acolo?

— Am fost atras într-o capcană, explică Malko. Lucram la Gaborone cu oamenii voștri. Mașina mea a făcut o pană de motor.

— Bine, bine, o să verificăm totul, mormăi ofițerul.

*

* *

Ceștile de ceai se succedau una după alta, una mai fierbinte decât cealaltă. Malko, cu fața brăzdată de plasturi, pansat, încălzit, se simțea de parcă nu ar fi cunoscut un loc mai confortabil decât acest post de poliție cu rastelul de arme, cu telefonul manual și mobilierul administrativ învechit. Locotenentul Vyburg, cel care îl salvase, își mângâia încontinuu mustața mare și blondă, foarte încântat că era amestecat într-o afacere secretă. Verificările nu duraseră mult. Carl van Haag îl identificase pe Malko ca

membru cu drepturi depline a Serviciilor secrete sud-africane… Era pe drum. Venea să îl ia.

Vyburg se apropie de Malko, cu o notiță de serviciu în mână.

— Aveți noroci, spuse el. Din cauza ei am venit că vă căutăm.

Malko o descifră binișor, deși era scrisă în olandeză. Ea semnala treceri clandestine în ambele sensuri ale frontierei. În jurul orașului Gaborone, și mai ales le recomanda polițiștilor să fie mai vigilenți decât de obicei.

— Când am auzit focurile de armă ne-am gândit că e vorba de elemente răufăcătoare care se întâlniseră cu poliția botswaneză. Ceea ce ne-a dat un pretext să mergem să vedem… Dacă nu, era vorba de violarea frontierei și negrii ăștia sunt foarte exigenți în ceea ce privește principiul bunei vecinătăți… Au tras asupra noastră și am hotărât să greblăm un pic terenul pentru a vedea despre ce este vorba.

— Și cel pe care l-am omorât?

— ANC. Uniforma și arma erau noi. Erau cei puțin o duzină. Le-am văzut mașinile plecând înapoi spre Gaborone.

Un Range-Rover de culoarea nisipului opri în fața postului. Maiorul van Haag intră în birou, fu salutat ceremonios de locotenentul sud-african, apoi strânse călduros mâna lui Malko. Cei doi ofițeri discutară apoi foarte animat în africană. În sfârșit, maiorul se întoarse către Malko și spuse sec:

— Gata! Mergem!

Malko se găsea în Range-Roverul ofițerului, care pusese un PM pe banchetă. Trecură frontiera înapoi fără niciun fel de control. Un kilometru mai departe, Malko îi ceru să oprească lângă epava Fordului. Singurul semn tangibil al ambuscadei. O liniște de mormânt se așternuse din nou peste tufișuri.

— Ticăloșii! murmură van Haag. Și-au pregătit bine lovitura.

— Ce facem acum? întrebă Malko. Nu mai avem niciun mijloc de a obține informații.

— De când te-am lăsat la hotel, am trimis un telex la Consiliul Național pentru Securitate, spuse maiorul. Pentru că la Pretoria nu s-a făcut nimic. Și vreau să le spun două vorbe botswanezilor: și-au bătut joc de mine asigurându-mă că această Wanda nu are nimic de-a face cu teroriștii.

— Ei sunt cei care ne vor ajuta să o găsim, spuse Malko. Au tot ce le trebuie. Lyle, Joe Grodno dacă este aici, Wanda. Toți sunt precum peștele în apă aici. Trebuie scotocit la Gaborone, casă cu casă, pentru a-i putea găsi.

Încă o dată ultima pistă se terminase. Și de această dată nu mai aveau nimic. Nici măcar un fir de care să tragă.

Zece minute mai târziu erau la Gaborone Sun.

*

* *

Era ziuă demult atunci când se trezi Malko. Mai precis era ora 11.00. Telefonul suna. Era Carl van Haag.

— Te simți mai bine?

— Da, spuse Malko. Ce noutăți ai?

— Nu prea strălucite.. Contactele mele botswaneze s-au întrecut în scuze și mi-au jurat că nu cunosc structurile clandestine ale ANC.

— Mint.

— Bineînțeles, dar nu pot să le-o dovedesc. Pretoria vrea să mai trimită oameni aici. Sunt foarte sensibili.

— De informații avem nevoie, spuse Malko, nu de o divizie de tancuri!

Intră sub duș, se spălă repede și, înainte de a ieși din cameră, privi îndelung fotografia panoramică ce reprezenta castelul din Liezen. Acolo voia să-l invite pe Ferdi…

Uneori, se întreba dacă va avea vreodată timp să profite într-adevăr de asta. Doar Elko Krisantem, învățătorul său, trăia acolo în permanență împreună cu Ilse, bătrâna bucătăreasă și soția sa – Alexandra. Câteodată, Alexandra îl aștepta acolo și profitau unul de celălalt între două misiuni… Multă vreme Malko chiar crezuse că se va termina totul.

Era doar o amăgeală: castelul era o prăpastie. Întotdeauna era ceva de făcut! Sub soarele arzător, toate păreau atât de

departe! Căldura îl lovi atunci când ieși în grădină, ca într-un film western. Plasturele de pe obraz îi dădea aerul unui vagabond. Se așeză lângă piscină. Pentru moment nu avea nimic de făcut.

Chiar în acel moment îl îngropau pe Ferdi. Malko revăzu ochii mari ca de căprioară ai Wandei. Nici măcar el nu reușise să o prindă. Un bărbat precum Ferdi mersese direct la moarte. Era o criminală, motivată și plină de ură. O fiară sălbatică a cărei frumusețe era periculoasă. Chipul ei transfigurat de furie, atunci când îl mușcase în mașină, îi arătase adevărata natură. Gâtul lui Malko mai purta încă urmele dinților.

*

* *

Ziua trecuse pe nesimțite. Carl van Haag sunase de trei ori. Nu înaintase deloc. Malko voia să mănânce, singur, când auzi o voce în spatele lui:

— Bună seara!

Se întoarse. Era superba roșcată pe care o întâlnise la piscină.

— Bună seara Carol, spuse el.

Ea râse.

— Ți-ai amintit numele meu?

Blugii ei mulați pe coapsele cambrate și tricoul bleu purtat direct pe piele nu prea lăsa nimic ascuns din corpul său. Puțin deșelată, ea îl privea pe Malko cu o privire amuzată.

— Îmi amintesc întotdeauna numele unei femei fermecătoare, spuse el. Nici măcar nu îndrăznesc să te întreb dacă ești liberă pentru cină. Probabil că ai o listă de așteptare de un kilometru lungime…

— Nu am nicio listă de așteptare, ți-am spus deja că aici bărbații preferă negresele… Mă pregăteam să-mi iau un sandwich în cameră.

— Și eu la fel, spuse Malko. În cazul ăsta, îți dau zece minute să te schimbi. Putem cina la clubul de noapte.

Ea se strâmbă.

— Nu aici. Stau aici douăzeci și patru de ore pe zi. Dar

știu eu un loc în apropiere. Vin imediat.

Plecă aproape în fugă pe culoar și Malko se hotărî să meargă să se parfumeze puțin… Chiar avea nevoie să stea puțin de vorbă cu cineva.

Când reveni, Carol îl aștepta pe un fotoliu, și el avu un șoc. Ea se metamorfozase complet: părul roșcat îi era ridicat într-un coc elegant, și înainte de toate, îmbrăcase o rochie încrustată cu strasuri, super-mulată, din imitație de piele de panteră, cu talia strânsă într-o enormă centură neagră. Nu prea discretă, dar năucitoare. Ea ieși prima: centura îi trăgea rochia pe coapse, accentuându-le curbele într-un mod și mai provocator. Pe lângă toate astea, pantofii roșii erau aproape discreți…

— Mergem la Mogambo, spuse ea.

În mașină Malko putu să verifice că se dăduse cu parfum din belșug. Mogambo avea un cadru specific african, cu piei de animale, cu mobile cu picioare asemănătoare celor de elefant, cu lumini filtrate. Carol se așeză cu un suspin de mulțumire.

— Sunt luni de zile de când n-am mai fost într-un loc civilizat! Acest hotel mi-a sărit în ochi.

— O cunoști pe Louisa, întrebă Malko inspirat.

— Da, bineînțeles, din vedere. Nu vorbește cu nimeni, exceptându-l pe șeful sălii de jocuri – Marcello Dente.

Malko își ascunse interesul. Carol îl observa.

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă ea. Parcă aseară ai venit la hotel plin de sânge. Toată lumea vorbește că faci parte dintre sud-africanii răi. E adevărat?

— Pe jumătate, spuse Malko.

Carol ridică din umeri.

— Mie puțin îmi pasă. Nu fac politică. Comandăm vin?

El fu de acord. Se gândea la Marcello. Se pare că norocul îi întindea din nou mâna.

Capitolul XV

Cerul era minunat de strălucitor, cu Crucea Sudului foarte coborâtă la orizont. În emisfera australă constelațiile păreau mai strălucitoare decât în nord.

Malko părăsi parcarea de la Mogambo, obsedat de o idee fixă care oricum îl obsedase și în timpul mesei: Marcello – directorul sălii de jocuri. Era singurul om care l-ar fi putut duce la Wanda. Mai lucra încă două ore, deci Malko avea destul timp. Înaintea lui, Carol cânta veselă. Golise singură două sticle de vin. O ajunse și o luă de mână. Aerul era îmbătător din cauza florilor. Merseră o vreme așa, ținându-se de mână, îndreptându-se către mașina lui: tot un Ford Sierra, de această dată alb.

— E foarte romantic, spuse Carol râzând, parcă am fi doi îndrăgostiți. Nu ne mai lipsește decât un sărut lung ca la cinema…

Malko o întoarse; imediat Carol se lipi de el și îl îmbrățișă, limba ei dansând un balet diabolic. Sânii îi erau striviți și când el îi mângâie, ea tresări ca și cum ar fi primit o încărcătură electrică.

Continuară să se sărute, sprijiniți de mașină, explorându-se reciproc. Carol încercă să se oprească.

— E o nebunie! spuse ea. Poate veni cineva.

Malko îi ridicase rochia și îi mângâia interiorul coapselor, urcând ușor către sex. Începu să o atingă prin dres și o simți cum tremură din tot corpul. Și penisul lui era în erecție maximă. O mângâie încet, apoi se strecură încet pe sub ciorap, ajungând la ceea ce căuta. Carol scoase un fel de oftat scurt, dar nu se eschivă.

Malko continua să o atingă cu mici mângâieri concentrice, crescându-i starea de excitare. Brusc, degetele lui Carol se strânseră împrejurul lui, mângâindu-l într-un ritm rapid, ca și cum l-ar fi îndemnat să facă la fel.

Era prea animalic: întrerupându-se un moment, Malko

găsi elasticul slipului ei și îl trase în jos. Carol protestă moale, dar el nu întâmpină niciun fel de rezistență când trase micul triunghi de nailon, până jos, la glezne. Împiedicată, Carol trebui să ridice un picior și să-l scoată din slip, pentru a nu-și pierde echilibrul. Mica bucățică de nailon rămase agățată de glezna stângă.

Malko nu mai avu altceva de făcut decât să o împingă pe spate, punând-o cu fundul pe capota mașinii. Se aplecă și membrul lui găsi deschizătura fierbinte unde se afundă dintr-o singură lovitură.

Carol cu un mormăit mulțumit, împinse bazinul înainte, blocându-și unul dintre pantofi în bara de protecție, ridicând celălalt picior aproape vertical, într-o poziție acrobatică, oferindu-se în totalitate, larg deschisă. Înțepat de această poziție insolită, Malko se împinse puternic din șale. Foarte repede, Carol începu să tremure, să geamă, cu oftaturi scurte neîntrerupte, care nu încetară decât o dată cu orgasmul. Piciorul îndreptat către cerul înstelat căzu, sprijinindu-se pe spatele lui Malko și tânăra suspină:

— A fost bine, dar nu foarte confortabil…

Se ridicară. În momentul în care ea își ridica slipul, un negru țâșni din întuneric pentru a le deschide ușa mașini. Malko nu mai avu altceva de făcut decât să-i dea o bancnotă. Asta în afara spectacolului.

Carol pufni în râs. De-abia în mașină ea se aplecă asupra lui și încercă să-l aducă într-o stare corespunzătoare. După părerea ei, seara nu se terminase încă. Tocmai își desăvârșise opera când ajunseră la Gaborone Sun. Înainte de a o urma pe Carol, Malko își recuperă discret pistolul ascuns sub scaunul mașinii.

Cum ajunseră în cameră, ea se încolăci în jurul lui și degetele îi găsiră pistolul pus la centură. Îl cântări în mână, cu ochii verzi strălucindu-i și mai tare.

— Deci, ești într-adevăr ceea ce se spune, murmură ea.

Malko nu răspunse, aruncă arma pe pat și o îmbrățișă, mângâind-o prin rochie. Când ajunse la sâni, ea începu să geamă din ce în ce mai tare. El vru să-i dea rochia jos, dar îl

opri:

— Nu, prefer să rămân așa. E mai excitant.

Îl așează pe Malko pe pat și se instală în genunchi înaintea lui, satisfăcându-l cu gura. Un deget se insinua mai departe, într-o mângâiere mai îndrăzneață, sfredelitoare, care îi smulse lui Malko un murmur de plăcere. El continua să-i maseze pieptul, făcând să cadă o ploaie de strasuri, răsucindu-i sfârcurile, înfigându-și degetele în părul moale. Cu gura deschisă, cu ochii înnebuniți, Carol scotea mici gemete de plăcere. Radioul difuza un fel de muzică folclorică africană, foarte senzuală și foarte ritmată.

Cu rochia ridicată pe coapse, Carol îl cuprinse cu picioarele pe Malko și se înfipse în el. Apoi cu brațele întinse deasupra capului, cu mâinile înnodate, începu să-și miște bazinul de la dreapta la stânga, dansând în mădularul care o străpungea continuu, un fel de salsa erotică.

Când simți că Malko este aproape să termine, mișcările deveniră circulare, aproape elicoidale. Până când se lăsă să cadă pe el cu oftatul de-acum obișnuit atunci când simți înăuntrul ei căldura deversată de el. Ca un șarpe cobra care se încolăcește în jurul sursei de căldură…

*

* *

Camera părea a fi scena Cazinoului din Paris, plină de paiete care erau de asemenea încrustate și în pielea lui Carol, cât și în a lui Malko. Până în locurile cele mai neașteptate… Cu limba, femeia curăța membrul lui Malko de cele ce se mai găseau încă acolo. Strecură înăuntrul ei organul obosit al lui Malko și îi spuse:

— Lasă-mă să te rezolv eu.

Culcat pe spate, el o ascultă. Cu ochii închiși, cu bustul foarte drept, cu mâinile puse la spate pe coapse, Carol începu o gimnastică invizibilă și surprinzătoare. Contractându-și ritmic mușchii vaginului în jurul membrului pe care îl făcea astfel s-o penetreze, îi dădea impresia lui Malko că zeci de degete minuscule îl masau și îl revigorau. Pe măsură ce sângele circula prin sexul lui Malko,

mângâierea mușchilor secreți devenea din ce în ce mai lentă, apoi apăsată.

Nici-un fel de oboseală nu putea rezista acestui tam-tam.

— Unde ai învățat asta? întrebă el.

— Yoga, spuse Carol. Și stai că asta nu e tot…

Se ridică, estimând că Malko este îndeajuns de revigorat. Apoi, într-o mișcare surprinzătoare, își întinse picioarele vertical, către plafon. Ușor, le duse în spatele capului. Până la genunchi, care acum atingeau patul. Fesele înălțate astfel, îi ofereau lui Malko tot ceea ce ar fi putut visa un bărbat.

— Acum fă dragoste cu mine, spuse Carol. Cum vrei tu.

Ea nici măcar nu sufla greu în această poziție acrobatică care răscolea încă dorința lui Malko. Mai întâi el o pătrunse normal, deschizând-o încet și profund. Carol gâfâia și fremăta. Se retrase după un anumit timp și încercă orificiul vecin. Carol nu încercă să se retragă. Avu doar o tresărire violentă când se afundă în ea. Malko crezu că a rănit-o și întrebă:

— Vrei să mă opresc?

— Nu, făcu ea cu o voce răgușită. Continuă. Fă-mă cât poți de tare. Îndoaie-mă.

El o ascultă. Cel puțin în privința ultimelor ei comenzi… Era prima dată când avea o femeie în felul ăsta. În poziția sa acrobatică, Carol îi susținea asaltul. Cum el se încinsese, ea începu să țipe de fiecare dată când o pătrundea ceva mai adânc. După ce el ejaculă, membrele lui Carol își luară poziția normală, încet, precum o floare care se deschide.

Malko rămase o vreme în ea, gândindu-se la coapsa somptuoasă a Alexandrei. Când juisa cu adevărat, scotea niște țipete care, după părerea bucătăresei, făcea maioneza să se taie… Carol îndepărtă părul roșu lipit pe față din cauza transpirației.

— Mă bucur că nu ai irosit toate cu o botswaneză, spuse ea. E multă vreme de când nu m-am mai simțit așa. Aici, nu am decât yoga și un magnetofon AKAI ca singure distracții…

Discret, Malko își privi ceasul. Era unu și jumătate.

— Mulțumesc, spuse el. Apropo, știi ceva despre acest

Marcello?

Ea îi aruncă o privire ciudată

— Da. E un ticălos. S-a îmbogățit datorită curvelor mici care-și fac veacul la cazinou. Dacă nu-i acceptă condițiile, le dă afară. Mie mi-a propus câteva week-end-uri agreabile la Game Park, dacă acceptam să mă combine cu unii dintre colegii săi botswanezi…

— Și din punct de vedere politic?

— Nu cred că-l interesează.

Ea se întinse, se ridică și îi zâmbi.

— Cred că voi merge la culcare. A fost extraordinar.

Își strânse rochia și o puse împreună în sac, împreună cu ce mai rămăsese din paiete și slipul de nailon.

— Când vrei, mă găsești la recepție, spuse ea. Vei fi întotdeauna binevenit.

*

* *

Malko intră în sala de jocuri în jur de ora două fără cinci minute. Își luase un pantalon de alpaca și o bluză largă pe sub care își putuse lua fără probleme pistolul. Mai era încă destulă lume în cazinou. Îl reperă pe cel care îl interesa. Se afla în picioare, lângă casă. Era brunet, micuț, tras la față, cu o mustață micuță în stil maltez. Nu o înlocuise nimeni pe Louisa. Trecând pe lângă el, dădu ușor din cap și celălalt îi răspunse cu un surâs comercial.

— Ești norocos în seara asta?

— Merge, spuse Malko. Nu prea rău.

Începură o conversație despre banalități, după care Marcello își privi ceasul, unul enorm montat în aur, și spuse:

— Gata, e timpul să închidem.

— Mai ai timp să bei ceva? îi propuse Malko.

— Bineînțeles, de ce nu?

— Mă găsești la bar.

Directorul avu o grimasă:

— Nu prea îmi place aici. Cunosc un loc ceva mai simpatic, pe Notwane Road. Ne întâlnim în lobby în cinci minute, pentru a merge acolo.

Malko avu mult de furcă cu valurile de curve care îl așteptau pe italian. Acesta din urmă apăru în sfârșit și în câteva cuvinte, scăpă de ele.

— Din fericire m-am pus la punct cu limba lor, spuse el. Fetele de-abia vorbesc engleza.

Îl conduse pe Malko până la mașina sa, un Jaguar uriaș de 4000 centimetri cubi. În momentul în care plecă de pe loc. Malko se întoarse către el:

— Stai puțin, vreau să-ți vorbesc în liniște.

Italianul se întoarse surprins:

— Despre ce?

— Despre prietena ta Louisa. Sau Wanda dacă preferi…

Brusc, ochii italianului deveniră la fel de expresivi ca și țeava unei arme.

— Cine ești? întrebă el sec. Nu vorbesc despre viața mea privată.

— Sunt prieten cu cei doi sud-africani care au fost uciși zilele trecute, spuse Malko. Și angajata ta Louisa a încercat să mă omoare aseară. După care a dispărut. Nu știi nimic despre asta?

Fața deja mică a italianului se micșoră parcă și mai mult.

— Nu, eu… nu chiar… Poliția a venit la mine și mi-a spus că Louisa a fost amestecată într-un atac armat. N-am putut să le spun nimic. De altfel, spuse el pe un ton mai ferm, nu știu nimic.

— Louisa este amanta ta, spuse Malko. Ar trebui să știi astfel de lucruri despre ea.

Marcello se întoarse nervos către Malko.

— Ascultă, nu sunt obligat să ascult toate astea. E…

Se oprise brusc. Netulburat, Malko tocmai scosese pistolul și îl pusese la tâmpla directorului. Degetul ridică piedica exterioară și se auzi un clic foarte distinct în liniștea din mașină.

— Domnule Dente, spuse el. Dacă refuzi să mă ajuți, voi considera că ești complicele Louisei și te voi trata ca atare…

— Ce vrei să spui, bolborosi italianul palid.

— Aș putea să merg la poliție și să le vorbesc despre

meseria ta de pește, spuse Malko. Dar mie nu-mi pasă de asta. Dar dacă nu îmi răspunzi clar și repede la întrebările pe care ți le voi pune, voi apăsa pe trăgaci și îți voi zbura creierii. Ești la câțiva milimetri de eternitate, domnule Dente…

Italianul rămase mut, cu mărul lui Adam jucând în sus și în jos. Zgomotul unei altercații între două curve, la intrarea în hotel, ajunse până la ei. Malko apăsă ceva mai tare țeava pistolului.

— Vorbesc serios, domnule Dente.

Marcello Dente se întoarse spre el cu ochii măriți de groază și întrebă cu o voce nesigură:

— Ce vrei să știi?

— Știai că Louisa era activă din punct de vedere politic?

— Da, spuse celălalt oftând.

— Ai lucrat cu ea?

— Nu. Dar, într-o zi, la începutul relației noastre, a început să dispară serile. Credeam că mă înșală și am urmărit-o. Până în cartierul Bontleng. M-a văzut și ne-am certat. Mi-a mărturisit atunci că mergea să se întâlnească cu negrii care pregăteau revoluția în Africa de Sud. Acolo era Cartierul lor general. După asta, nu i-am mai pus nicio întrebare…

— Ea s-a mai dus acolo?

— Cred că da.

— Ai vorbit cu poliția despre asta?

— Nu.

— Unde crezi că se află acum?

— Nu știu…

— Bine. Să mergem acolo.

Italianul tresări:

— Acum?

— Acum, spuse Malko. Și ai face bine să regăsești locul ăla…

Italianul mai stătu câteva secunde, după care porni motorul. Malko ținea acum pistolul în poală, disimulându-și satisfacția. Poate că era în sfârșit pe drumul cel bun! O luară

pe Nyerere Drive, după care italianul întoarse pe Kaunda Road.

— Cunoști o fată pe nume Greta Manstein? întrebă Malko. O nemțoaică ce a trecut pe aici acum ceva vreme…

— Greta Manstein? Nu e o femeie brunetă, minionă și drăguță? Am văzut-o la hotel cu Louisa. Am crezut că e o clientă.

Părea sincer. O luase la dreapta pe o străduță fără nume, intrând într-un cartier sărăcăcios. Până la o alee de pământ bătut unde Jaguarul începu să se zgâlțâie.

— Acolo este, spuse italianul cu vocea strangulată.

Malko zări la stânga în mijlocul unei grădini, o clădire lungă, cu acoperișul din tablă ondulată. Mai parcurseră câțiva metri și italianul trebui să întoarcă pentru că drumul se termina. Farurile luminară un panou: Pukhu Close.

În momentul în care treceau prin fața clădirii se aprinse un proiector, care prinse mașina în razele sale. Italianul înjură și acceleră brusc, urmărit de fascicolul proiectorului.

Malko se întoarse în momentul în care proiectorul se stingea. Acest incident confirma spusele italianului. Probabil că tocmai găsise ascunzătoarea secretă a asasinilor lui Johanna și Ferdi.

Trebuia să acționeze repede.

— Du-mă înapoi la Gaborone Sun, spuse Malko, și nu mai spune nimănui despre această plimbare.

Italianul nu răspunse, crispat pe volan și alb la față precum un cearșaf.

*

* *

Gudrun Tindorf cu pupilele mărite de groază, cu pistolul în mână, îmbrăcată doar în tricoul în care dormea, supraveghea ușa pe care Wanda ieșise câteva minute mai devreme, ca să aducă vești proaspete. Nemțoaica, care nu dormea, auzise zgomotul mașinii în stradă. Un vehicul, în locul ăsta, la ora asta, era un semnal de alarmă. Venise în seara precedentă din Africa de Sud, după o călătorie de coșmar și având nervii întinși la maxim. De unde se afla,

auzea negrii strigându-se în hangar. Probabil că se trezise și Joe Grodno.

Wanda reapăru. Își pusese blugii și un tricou alb.

— Am recunoscut mașina prietenului meu, spuse ea cu un surâs forțat. Cred că mă caută.

Gudrun Tindorf avu impresia că o mână de gheață îi strânge inima.

— Prietenul tău! Știe de locul ăsta?

Wanda lăsă privirea. Palma nemțoaicei plecă dintr-odată. Aruncând pistolul pe pat, merse către metisă. De această dată, o lovi din nou cu mâna dreaptă, având buzele strânse, ochii înghețați. Continuă, lovind-o alternativ cu ambele mâini, cu toată puterea. Până ce Wanda se lăsă să cadă la pământ, plângând.

— Imbecilo! Nenorocita! striga întruna nemțoaica. Vrei să ne omori?

O lovi cu genunchiul pe Wanda care sughița de plâns, gemând precum un câine pedepsit de stăpân, strângând picioarele lui Gudrun Tindorf.

— Iartă-mă, n-am știut, murmura în continuu.

— Imbecilo! Idioato! repeta nemțoaica.

Puțin câte puțin se calma, recăpătându-și sângele rece.

Încetișor, Wanda se ridică și o îmbrățișă cu fața scăldată în lacrimi.

— Iartă-mă! Iartă-mă!

— Bine, bine! Gata, ajunge, spuse sec Gudrun Tindorf.

Wanda își apropie fața de a ei și murmură:

— Mă mai iubești? Hai spune?

— Da, da, zise Gudrun pe un ton rece, dar ești prea imprudentă.

Wanda o trase către pat, o împinse în el și fără a înceta cu plânsul, își înfundă chipul între coapsele musculoase ale nemțoaicei. Aceasta cu ochii în tavan, nu era deloc sensibilă la eforturile însoțitoarei sale. Creierul i se pusese în mișcare, căutând cel mai bun mijloc de a limita consecințele imprudenței metisei.

Trebuia acționat repede.

Capitolul XVI

Carl van Haag își turna mașinal cafea, ascultând povestirea lui Malko. Veranda mirosea frumos, cerul era senin și era deja o căldură teribilă, deși nu era decât ora șapte dimineața. Sud-africanul lăsă linguriță deoparte și spuse:

— Cred că ai tras lozul câștigător. Trimit imediat un raport la Consiliul Național pentru Securitate (NSC). Trebuie distrus acest cuib de vipere. Faptele sunt destul de grave pentru a justifica o acțiune de comando. Numai că decizia asta trebuie luată la cel mai înalt nivel.

— Ar trebui mai întâi să ne asigurăm că cei pe care îi căutăm, se află acolo, remarcă Malko.

— Trimit imediat doi dintre adjuncții mei acolo, spuse maiorul. Sunt negri și vor trece neobservați. Phuku Close este foarte ușor de supravegheat.

— Cum vrei să acționezi? întrebă Malko.

— Ca și anul trecut în Lesotho. După ce avem confirmarea că ticăloșii sunt acolo. Treizeci de oameni sunt de ajuns, dar trebuie să-i avertizăm pe botswanezi.

Cu un an în urmă, un comando sud-african atacase și distrusese o bază teroristă a ANC din Lesotho.

— Poate că Marcello nu mi-a spus totul, spuse Malko. O să-i fac o vizită, până îți vine răspunsul de la Pretoria. Ne revedem la masă, ca să facem planul de atac.

*

* *

Ajungând la Gaborone Sun, Malko își dădu seama că nu știe unde locuiește italianul! O singură persoană îl putea ajuta: Carol. Recepția era goală. Se întoarse, împinse o ușă și zări părul roșcat. Carol se ridică imediat, îmbrăcată într-o rochie roșie mulată. Îl îmbrățișă pe Malko și puse zăvorul la ușă…

— Sper că ai un motiv bun ca să vii aici, spuse ea cu un

surâs tulburat.

— Vreau să știu unde locuiește Marcello, zise el.

— Ți-ai schimbat preferințele?

Ea înaintă pentru a se asigura de contrar.

— Nu, este foarte important.

— Locuiește undeva în apropiere de Sobuza Road, într-un cartier de ambasade. O vilă galbenă. Are un Jaguar negru…

— Mulțumesc, spuse Malko.

Se pregăti să iasă. Carol îi bară drumul, se așeză în ușă. Cu bazinul în față și cu ochii verzi având o expresie fără echivoc. Cu siguranță ea confunda yoga cu kama-sutra. Cu o încetineală calculată, începu să-și desfacă nasturii din partea de jos a rochiei, dezvăluind un fermecător triunghi de nailon alb.

Fără un cuvânt, o făcu să alunece de-a lungul picioarelor. Apoi se strădui să-l aducă pe Malko în formă. Imediat ce Malko o pătrunse, ea scoase un ah răgușit și unghiile sale i se înfundară în ceafă. Fusese o strângere rapidă și delicioasă. După ce își rearanjă ținuta, Malko închise ușa biroului. Înăuntru Carol se apleca pentru a-și ridica slipul căzut în coșul de hârtii. Afară se făcea cald și bitumul de pe Nyerere Drive părea că se topește sub razele soarelui.

*

* *

Marcello Dente se uita pe Penthouse. Lungit pe marginea piscinei – un lux nemaiîntâlnit la Gaborone – când auzi un zgomot în spatele șezlongului. Câinele începu imediat să latre.

— E cineva? strigă italianul.

Niciun răspuns. Își reluă lectura când văzu o siluetă care tocmai îi escalada zidul.

Bărbatul se lăsă să cadă în grădină. Era un metis mic și îndesat, cu bereta înfundată pe urechi.

— Hei, atenție la câine! strigă Marcello.

Dobermanul se îndrepta deja rapid către intrus, spumegând, cu gura deschisă. Negrul rămase nemișcat. Cu un gest fulgerător smulse un cuțit de la brâu și îl scutură în

față, pe orizontală, exact în momentul în care câinele sosea. Lătratul se transformă în gâlgâit. Se prăbuși, cu labele scuturate de tresăririle agoniei, având capul aproape detașat de corp! Într-o baltă de sânge – Marcello Dente se ridică dintr-o săritură, cu stomacul strâns. Deja alți doi bărbați escaladau zidul la rândul lor. Deschiseră poarta și o femeie intră înăuntru: Wanda având un pantalon mulat și un tricou negru. Directorul alerga spre living, unde se găseau toate armele sale. Nu mai putea aștepta. Primul intrus îi tăiase calea și îl trânti la pământ cu o piedică. Vârful cuțitului se postă pe gâtul lui.

— Lyle, așteaptă! strigă femeia.

Marcello Dente beat de teroare, își simți sfincterele cum se relaxează. Wanda se apropie de el, cu un surâs ironic:

— Marcello, ridică-te!

Cuțitul se îndepărtă și italianul se ridică, încercând în zadar să-și recapete sângele rece. Metisa îi aruncă pe un ton ironic:

— Nu prea ești mulțumit să mă vezi… Și cu toate astea m-ai căutat ieri seară…

— Eu! Nu te-am căutat! zise el cu vocea strangulată.

Îl pălmui cu toată forța.

— Mincinosule! Ticălos alb! Nu era mașina ta, azi noapte pe Phuku Close?

Marcello Dente nu răspunse. Cei trei negri observau scena, muți precum statuile. Italianul privi poarta. Wanda scutură din cap:

— Nu încerca să fugi. Te vor omorî înainte să ieși. Am venit aici ca să vorbim. Hai înăuntru…

Se îndreptă către livingul amenajat foarte modern. Wanda privi împrejur la obiectele de artă, canapelele adânci, puful, masa uriașă de marmură și inevitabilul magnetofon AKAI așezat sub televizor, lângă un teanc de casete porno de contrabandă.

Metisa se apropie de Marcello și îl întrebă pe un ton aproape vesel:

— Spune-ne deci, nu-i așa că pe această masă m-ai

îmbrățișat pentru prima dată?

Italianul nu răspunse, înghițind în sec.

— Întinde-te acolo, ordonă Wanda.

Pentru că nu avea de gând să o asculte, Lyle, cu vârful cuțitului îl forță să se așeze cu fundul pe masă, și apoi îl întinse pe spate. Simțea marmura rece dar, se simțea și mai rece la interior. Reuși să articuleze:

— Vrei să-mi vorbești…

Era acum complet întins pe spate și doi dintre teroriști îl imobilizaseră. Capul îi atârna în afară și trebui să facă un efort pentru a-l ține drept. Vertebrele începeau să-l doară.

— Ce ai căutat la Phuku Close, aseară? întrebă Wanda.

— Te căutam pe tine…

— Mincinosule. Spune-mi adevărul sau te omor.

Marcello Dente își înghiți saliva. Își încrucișă privirea cu femeia și începu să vorbească. Atunci când Wanda fu sigură că i-a spus absolut totul, îi făcu un semn lui Lyle, care scoase din buzunar o sârmă de fier ghintuită, care avea la capete două mânere. Marcello scoase un răcnet și încercă să se ridice, dar imediat vârful cuțitului i se înfipse în abdomen.

Căzu la loc pe spate. Lyle îi lăsă capul pe spate, trăgându-l de păr. Italianul urlă din nou și Wanda spuse ceva în africană. Lyle privi împrejur și văzu o fructieră. Luă o portocală mai mică pe care i-o înfundă în gură cu putere, legând-o cu un prosop pentru a sta fixă.

Ceilalți doi negri se urcaseră pe el, pentru a-l putea imobiliza cu totul. Când sârma îi atinse gâtul, se auzi totuși un grohăit sfâșietor.

Lyle și Wanda începură să tragă din toate puterile. Sângele țâșnea, inundând gâtul și bustul. Puțin câte puțin, ghinturile se afundau în piele. Wanda se aplecă asupra lui Marcello ale cărui spasme se mai potoliseră.

— Nu-i vei mai ajuta niciodată pe ticăloșii de sud-africani!

Se auzi un gâlgâit oribil și ieșiră câteva bule de aer din rană. Sârma tocmai îi secționa laringele. Sângele curgea peste tot. Brusc, un jet sacadat de sânge țâșni drept în sus, stropindu-l pe Lyle. Fusese atinsă una dintre carotide.

Italianul se golea cu jeturi puternice. Mai avu câteva zbateri scurte, un horcăit înspăimântător, după care încetă să mai miște. Firul de fier dispăruse în totalitate în rana oribilă care mergea de la o carotidă la alta.

— Mergem! spuse simplu Wanda.

Își înmuie un deget în sânge și scrise pe marmura mesei cele trei litere ANC.

Înainte de a ieși din cameră, Lyle luă din fructieră un măr și mușcă cu poftă.

Wanda avea un soi de greață de moarte. Era pentru prima dată când omora fizic pe cineva. Ar fi putut să-l execute pe Marcello cu o lovitură de cuțit, dar voia cu tot dinadinsul să inspire teroare. Privi cerul albastru și își spuse că nu era decât un început.

*

* *

De douăzeci de minute Malko rătăcea pe străzile liniștite din cartierul ambasadelor. Fiecare vilă era izolată în mijlocul unei grădini și nu se zărea nici țipenie de om. Trecând prin fața ambasadei Statelor Unite, fusese tentat să întrebe acolo, dar oricum nimeni nu părea să-l cunoască pe Marcello Dente.

În sfârșit, la capătul unei alei cu salcâmi zări Jaguarul în fața unei porți albe. Poarta era întredeschisă. Malko o deschise și intră. Se opri stupefiat. Ceea ce văzu nu era foarte îmbucurător: cadavrul unui câine cu gâtul tăiat. Își scoase pistolul și intră înăuntru. Un zgomot se strecura afară. Erau picături care curgeau cu regularitate și se striveau de marmură. Ca un robinet care curgea. Dar nu era un robinet, ci sângele care curgea din gâtul lui Marcello Dente. Un roi de muște acoperise deja rana și mirosul fad de sânge îi făcea greață. Italianul avea ochii deschiși, și parcă se odihnea pe o masă de morgă. Desfăcu prosopul care îi strângea gura. Era imposibil să-i scoată fructul pentru că dinții mortului erau adânc înfipți în el.

— Ce sălbatici! murmură Malko pentru el însuși.

Wanda și prietenii ei acționaseră în liniște, fiind oarecum

siguri că nu-i va deranja nimeni.

Făcu o inspecție completă a casei, și într-o cameră găsi mai multe fotografii în care Marcello era împreună cu Wanda. Fuseseră făcute pe marginea unei alei mărginită de arbori tropicali, iar în spate se zăreau câteva bungalow-uri. O alta îi reținu atenția. Cuplul era fotografiat în fața unui baobab uriaș, în mijlocul unei savane aride. Luă cele două fotografii. Celelalte documente nu prezentau niciun interes.

Ieși. Mașina parcă se transformase în cuptor. Gaborone nu era decât schița unui oraș adevărat, cu cabanele și vilele împrăștiate prin verdeață, întretăiate de spații mari neconstruite, deșertice. Doar pe străduța pietonală era ceva animație.

Poate că NSC va reacționa repede, își spuse Malko. Pentru că nici adversarii lor nu pierdeau timpul.

*

* *

Viktor Gorbatchev tocmai examina raportul săptămânal de activitate, când secretara îi anunță un telefon urgent. În mod normal, rezidentul nu vorbea cu nimeni, dacă acesta nu se anunța înainte. Dar numele de cod furnizat îl forța să primească acest apel. Ridică cu regret telefonul, simțind că va afla vești proaste. Era pentru prima dată la post în Africa, și îi era deja destul.

— Aici al Doilea Secretar, se prezentă el.

Dat fiind faptul că nu trebuiau decât să vorbească, trebuie că exista un motiv bine întemeiat pentru care corespondentul său încălcase cele mai elementare reguli de securitate. Gorbatchev îl asculta cu atenție, desenând avioane din ce în ce mai contrariat. Apoi spuse:

— Trebuie să trimit un telex la Centru. Voi avea un răspuns mâine.

— Mâine s-ar putea să fiu mort, spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

— Ați fost foarte imprudent, îi reproșă rezidentul. Consecințele sunt deja foarte grave.

— Nu voi discuta despre asta la telefon, spuse sec

interlocutorul. Intrați imediat în contact cu Centrul.

— Este ora patru dimineața acolo, nu voi găsi pe nimeni cu care să pot discuta.

— Atunci acționați acum și veți da raportul după aceea.

— Și asta e imposibil.

Urmară mai multe momente încărcate de amenințări. Dacă Serviciile secrete botswaneze ascultau, probabil că se amuzau foarte tare. În final, interlocutorul lui Gorbatchev spuse rar:

— Bine, tovarășe. Iată ce voi face.

Când începu să-i explice rezidentului, rusul simți că sângele încetează să-i mai circule. Era un incident diplomatic asigurat, cu consecințe incalculabile. Era prins între ciocan și nicovală.

— Ți-ai pierdut simțul rațiunii! protestă el pe un ton nesigur. Suntem de aceeași parte a baricadei.

— Nu s-ar spune, îi replică interlocutorul. Dacă nu veți acționa imediat conform cererii mele, peste câteva ore va fi prea târziu.

— Dar ceea ce-mi propuneți nu poate fi decât ceva temporar!

— Am o soluție și pentru ceea ce va urma. Gata, nu mai discut. Voi închide și faceți cum credeți de cuviință. Dacă într-o oră situația va fi aceeași, voi acționa conform planului pe care l-am expus mai devreme. O zi bună, tovarășe.

Gorbatchev privi receptorul mut ca și cum ar fi putut încă să-i vorbească, apoi închise încet, cu creierul înfierbântat. Interlocutorul său tocmai făcuse ceva incredibil: sfidase KGB-ul. Îi era imposibil să-l lase să-și pună în practică amenințările. Își chemă secretara, care intră imediat. O ucraineancă uriașă, al cărei soț era șeful Serviciului de Securitate al Ambasadei.

— Îți voi dicta un telex pentru Moscova, pe care îl vei transmite cu prioritate maximă. Apoi, îi vei da coordonatele lui Serghei.

*

* *

Carl van Haag își privi ceasul nerăbdător. Era aproape amiază și parcă era în plin deșert. Cea mai mică pală de vânt stârnea un nor de praf gălbui cu un gust acru, care intra peste tot în plămâni și îi provoca o tuse de nestăpânit. Range-Roverul se găsea la intrarea pe Phuku Close, la cincizeci de metri de clădirea descoperită de Malko. Acesta din urmă tocmai îi povestise despre moartea lui Marcello Dente și cei doi bărbați deciseseră să meargă să-i schimbe pe adjuncții sud-africanului care făceau de pază de dimineață.

Malko privea la clădirea joasă unde se găsea poate Joe Grodno. Atacându-i pe sud-africani intrau pe teritoriul sacru al politicii. Botswana nu era o țară dușmană. Se gândea la toate astea când maiorul îl lovi cu cotul. Un Mercedes negru, cu geamuri fumurii, se apropia într-un nor de praf. Trecu prin fața lor și văzură că șoferul era alb. Un steag roșu flutura pe aripa stângă: era drapelul sovietic.

— Dumnezeule, ăștia sunt… exclamă van Haag.

Mercedesul opri înaintea clădirii cu acoperiș de tablă ondulată. Șoferul coborî și îi deschise ușa unui bărbat înalt care intră în grădină. Carl van Haag mormăi:

— E Gorbatchev, rezidentul KGB!

— Are statut diplomatic? întrebă Malko.

— Da. Este al doilea secretar al ambasadei. Ce vrea să facă?

— Cred că îi ridică moralul prietenului nostru Grodno, spuse ironic Malko.

Carl van Haag era alb la față.

— Dar de ce așa în mod ostentativ! Sunt nebuni!

Răspunsul se arătă foarte repede. Rusul intrase în clădire, unde nu rămase decât câteva momente. Malko și Carl van Haag îl văzură ieșind, însoțit de două persoane; un bărbat și o femeie. Se vedeau rău, pentru că erau înconjurați de un veritabil zid uman din negri.

Mercedesul întoarse și parcă în apropierea lor.

Gorbatchev deschise el însuși ușa mașinii. Femeia urcă prima. Malko își reținu o exclamație de surpriză. Semăna

perfect cu Gudrun Tindorf – terorista germană! Cât despre bărbatul care se urca acum, nu încăpea nicio îndoială: era Joe Grodno.

Rezidentul își luă locul în mașină. Aceasta demară imediat și prinse viteză. După alura greoaie, Malko își spuse că era cu siguranță blindată…

Când trecu pe lângă ei, Malko văzu femeia din profil: era cu siguranță Gudrun Tindorf.

Vehiculul dispăru după colțul străzii, cu steagul fluturând ironic în vânt. Carl van Haag și Malko nu reușiră să reacționeze.

Deci, Gudrun Tindorf reapăruse teafără și nevătămată! Nemțoaica ocolise toate barajele sud-africanilor!

— Ne-au dat clasă, spuse Malko plin de amărăciune. Gudrun Tindorf și aliații ei au reacționat repede când le-am descoperit ascunzătoarea.

— Să-i urmărim.

Maiorul părea distrus. Porni mecanic și ieși din Phuku Close. Mercedesul dispăruse. O luară pe Kaunda Road, apoi imediat pe South Ring Road, cea mai scurtă cale de a ajunge la ambasada sovietică.

— Să-i fi condus la aeroport? întrebă van Haag.

— Dacă nu sunt la ambasadă, vom merge să vedem.

În timp ce Roverul intrase printre vilele elegante de pe South Ring Road, Malko își rumega ura. Gudrun Tindorf scăpase de sud-africani, Joe Grodno îi sfida, Wanda dispăruse și asasinii lui Ferdi și ai Johannei erau în continuare liberi.

Era ceea ce se chema un bilanț pozitiv.

Ajunseră în sfârșit la ambasadă și se opriră în fața rondului din față. Nici urmă de Mercedes! Fie se găsea deja în interior, ceea ce era puțin probabil, fie destinația nu fusese ambasada.

— Hai la aeroport, spuse Malko.

Maiorul abia terminase de întors mașina când Mercedesul cu steag roșu se ivi și trecu foarte încet pe lângă ei. Malko aruncă o privire înăuntru. Nu mai erau decât două persoane

înăuntru: rezidentul și Joe Grodno!

Poarta ambasadei se deschise electric și mașina intră. Carl van Haag întoarse capul stupefiat către Malko:

— Unde or fi lăsat-o?

Malko nu mai înțelegea nimic. Ce se întâmplase între momentul în care pierduseră mașina din vedere și cel în care o văzuseră intrând în ambasadă? În niciun caz nu avusese timp să treacă pe la aeroport. Deci, o lăsaseră pe Gudrun Tindorf în altă parte, în oraș.

De ce?

Maiorul lovi violent volanul.

— Trebuie să o regăsim, pentru că ticălosul ăla e dincolo de poartă acum!

— Bună idee, îl aprobă Malko. Dar unde și cum?

Gudrun Tindorf nu plecase la întâmplare. Carl van Haag nu răspunse.

— O să te las la Gaborone Sun, spuse el. Am câteva mesaje de transmis. O să vin ceva mai târziu.

Câteva minute mai târziu, Malko coborî din Range-Rover. Trecea prin fața recepției când un angajat îl strigă:

— E cineva care vrea să vă vorbească la bar.

Malko se îndreptă într-acolo. Era o femeie instalată pe unul din scaunele înalte care fuma o țigară. Întoarse capul și îi adresă un surâs călduros.

Era Gudrun Tindorf.

Capitolul XVII

La început. Malko nu-și putu crede ochilor! Probabil că avea un tupeu extraordinar dacă venise să-l înfrunte la Gaborone Sun. Făcu un pas în față și surâsul i se accentuă. Numai ochii nu râdeau. Femeia ținea o țigară în mâna stângă dar dreapta dispăruse în geanta care era așezată pe bar. Două curve îndobitocite de bere îl priveau cu o privire bovină iar barmanul se găsea de cealaltă parte a barului.

— Avansează, spuse ea, și așază-te.

Era prima dată când o auzea vorbind. Avea o voce blândă și calmă, dar rece. În față avea doi dinți foarte mari, ca de iepure și o gură cărnoasă și foarte roșie. Malko se apropie și rămase în picioare lângă scaunul vecin.

— Ce vrei? Ce faci aici?

— E o surpriză nu? Te-am remarcat imediat.

— De ce nu ai rămas cu prietenii tăi?

Surâse rece.

— Au apărut ceva probleme.

— Și?

— Vreau să-ți fac o propunere, spuse ea.

— Mie?

Ea trase un fum din țigară, fără a înceta să-l fixeze.

— În sfârșit, celor care lucrează cu tine. Prietenii tăi sud-africani…

— De ce nu le faci propunerea direct lor…? Unul dintre ei va veni aici…

Maiorul van Haag tocmai sosise. Dacă o vedea pe Gudrun Tindorf, probabil că ar fi omorât-o pe loc.

— Nu prea mă au la inimă, spuse nemțoaica netulburată. Prefer să te utilizez pe tine ca intermediar.

Era mai mult decât atât.

Barmanul se apropie și Malko își luă o votcă. Avea nevoie.

— Despre ce e vorba?

Ea îl privi drept în ochi.

— Mai întâi să nu cumva să crezi că mă poți prinde. În momentul ăsta am o armă îndreptată asupra ta, și să știi că trag bine. Când voi ieși de aici, să nu mă urmărești. Nu te va duce nicăieri, cel mult într-o lume mai bună. Ești de acord?

— De acord. Mai departe.

— Sunt gata să colaborez cu prietenii tăi.

— De ce? întrebă Malko sufocat.

— Pentru aceleași motive care m-au făcut să lucrez contra lor. Banii. Mulți bani. Știi probabil că nu sunt motivată politic. Sunt o mercenară.

Se simțea mândria în vocea ei.

— În meseria ta, remarcă el, este periculos să-l trădezi pe cel care te-a angajat.

Ea dădu grav din cap:

— Așa este, dar ei sunt cei care m-au trădat. Am fost angajată pentru o sarcină precisă pe care am îndeplinit-o. Munca mea trebuia să ia sfârșit. Ar fi trebuit să plec din Botswana cu o anumită sumă în dolari – banii pentru contract. În loc de asta, au refuzat să mă plătească și mi-au cerut să mă întorc în Africa de Sud. E o nebunie și ei o știu. Din cauza asta am cerut să fiu liberă. Sunt blocată aici. Prietenii tăi mă caută ca să mă omoare. Deci, nu am de ales…

— Și ce ai de vânzare?

Gudrun Tindorf își stinse țigara în scrumieră:

— Pe Joe Grodno, spuse ea. Plus rețeaua de sabotori pe care am format-o în Africa de Sud, explozibilul pe care l-au adus din Zambia și pe care vor să-l introducă în Africa de Sud în câteva ore. Nu crezi că toate astea merită ceva bani?

Malko era înmărmurit de răceala acestei femei responsabilă de moartea a zeci de oameni, gata să se târguiască pentru alte câteva în plus. Cum putea să se privească în oglindă?

— Da, spuse el, dar nu te cred.

— Te înșeli, spuse nemțoaica. Vreau un milion de dolari în bancnote de o sută. Să-mi dai răspunsul mâine dimineață. Te voi suna aici. Acum plec… Să nu mă urmărești…

Coborî de pe scaun și trecu prin fața lui cu mâna afundată în geantă. Apoi ieși repede din hotel, lăsându-l pe Malko consternat. Cât tupeu, cât cinism și mai ales cât sânge rece! Era femeia cea mai periculoasă pe care o întâlnise.

Nu încercă să o urmărească pentru că știa că este o bună trăgătoare și nu ar fi mințit în privința asta. Abia ieși ea că maiorul van Haag își făcu apariția.

— Nu te-ai întâlnit cu o femeie care ieșea? întrebă Malko.

— Nu am fost atent. De ce?

— Era Gudrun Tindorf.

Maiorul arăta de parcă primise o lovitură în moalele capului.

— Și de ce nu ai arestat-o?

— Pentru că mi-ar fi tras un glonț în cap, spuse Malko liniștit. E o criminală. Și-a pregătit din vreme întâlnirea.

— Trebuie să-i întindem o capcană, să o prindem, să o judecăm și să o spânzurăm.

— Știu, spuse Malko. Dar ea vrea să ne vândă tot ceea ce știe despre Joe Grodno, rețeaua teroristă din Africa de Sud și multe altele. Pentru toate aceste informații vrea un milion de dolari.

— Vrea o spânzurătoare, repetă ofițerul.

— Transmite totuși la Pretoria oferta ei, îl sfătui Malko. Nu ne vom mai întâlni cu o altă ocazie asemănătoare. Botswanezii ne-au trădat și Joe Grodno este la adăpostul ambasadei sovietice. Nu văd ce am avea de pierdut.

— Un milion de dolari, spuse sud-africanul. Crezi că NSC-ul ne va da o asemenea sumă?

— Joe Grodno a amenințat că va declanșa o campanie de teroare cu mașini capcană, remarcă Malko. Asta poate costa mult mai mult decât un milion de dolari.

— Ai da un milion de dolari unei femei care… Un știreang îi trebuie nu un milion de dolari…

În principiu, Malko era de acord cu el, dar pentru o spânzurătoare trebuia și cineva care să atârne în ea.

— Nici mie nu-mi place, spuse el. Numai că trebuie să fim ceva mai pragmatici. Putem salva multe vieți și să punem

capăt carierei lui Grodno. Bineînțeles că prin negocieri putem încerca să-i întindem o capcană.

Carl van Haag își bău berea dintr-o singură înghițitură. Era complet derutat. Metodele sale de funcționar nu se mai potriveau cu desfășurarea actuală a evenimentelor. Nu era un om al Informațiilor și se simțea din ce în ce mai pe dinafară în această poveste. După părerea sa, singura metodă viabilă ar fi fost un regiment al Forțelor Speciale care să scotocească tot orașul, casă cu casă, după ce ar fi pregătit înainte câteva spânzurători.

— Bine, spuse el. Mă duc să trimit un telex la Pretoria.

Malko părăsi și el barul. Despre reapariția lui Gudrun Tindorf merita să știe și șeful rezidenței CIA la Gaborone. Până la urmă, misiunea sa o privea numai pe terorista germană.

*

* *

Richard Francis vorbea cursiv ovimbo, zoulou, tswana și încă două-trei dialecte mai puțin cunoscute. Asta era motivul pentru care Compania îl trimisese aici la post. Părea un veșnic student cu părul său lung și ochelari. Un gigant care nu mânca decât mâncare macrobiotică…

— Gudrun Tindorf probabil că se găsește într-una dintre ascunzătorile ANC, spuse el. Au închiriat mai multe vile, răspândite peste tot în oraș.

Malko tocmai îi povestise tot ce știa.

— Nu vă miră amestecul rușilor?

— Nu prea, spuse americanul. Nu e o lună de zile de când i-am spus lui Langley că Popovii se agită ca nebunii pe aici. Multă vreme m-am întrebat cum reușesc pentru că nu-i vezi pe nicăieri și majoritatea ofițerilor KGB nu vorbesc decât rusa. Doar că obiectivul numărul unu este recrutarea tinerilor negri care militează în grupuri precum SWAPO și ANC. Îi trimit în Uniunea Sovietică ca să-i formeze și să-i îndoctrineze. În douăzeci de ani, vor fi cadre de nădejde ale noilor țări ce se vor forma… Evident, totul se face cu cea mai mare discreție.

— Și Joe Grodno?

— Este una dintre curelele de transmisie. Are un avantaj asupra lor: îi cunoaște pe toți conducătorii ANC și pe cei ai partidului comunist sud-african. Referitor la asta a avut loc un incident interesant. Aseară eram la un cocteil și l-am întâlnit pe Gorbatchev, rezidentul KGB. Am rămas surprins pentru că, practic, el nu iese niciodată din ambasadă. Am fost și mai surprins când l-am văzut că vine spre mine.

— Ca să te tamponeze?

— Nici măcar? Mi-a ținut un discurs pacifist despre brutalitatea inutilă a tinerelor mișcări de rezistență, referitor la moartea prietenului nostru Ferdi. Dacă citim printre rânduri, asta înseamnă „noi nu militățm pentru asta și ne pare rău că s-a întâmplat așa”…

— Joe Grodno a găsit totuși adăpost la ei.

— Probabil că le-a forțat mâna cu ceva.

— Puteți să mă ajutați să o găsesc pe Gudrun Tindorf?

— Voi încerca, promise americanul. Depinde unde se ascunde. Totuși, botswanezii știu destul de multe lucruri. Singurul lucru pentru a-i face să vorbească…

— Și Wanda? Și ea se ascunde începând de ieri.

— Și pe ea vor botswanezii să o bage la închisoare. Dar mai ales nu vor să-și facă dușmani. Cum nu prea îi au pe sud-africani la inimă, vor dormi liniștiți chiar dacă știu că de cealaltă parte a frontierei va exploda o bombă. Dar nu le place să fie călcați de marele vecin din sud. Armata botswaneză se mobilizează în cinci-zece minute…

O secretară intră și îi făcu semn rezidentului. Acesta se ridică și zâmbi încurcat.

— Scuzați-mă, tocmai am o întâlnire cu șeful poliției. I-am propus să vină la o vânătoare sălbatică de americani, pentru a se distra. Probabil că a luat invitația la sensul propriu…

Malko ajunse în grădina ambasadei. Nu era cu nimic mai lămurit.

*

* *

Maiorul van Haag aștepta în hol la Gaborone Sun, în fața

agenției de turism. Încruntat, era insensibil la curvele care se înghesuiau în jurul lui, precum mușteleîn jurul unui borcan cu dulceață. Îi ieși în întâmpinare lui Malko.

— Am răspunsul de la Pretoria, spuse el. E negativ.

Malko se aștepta la asta.

— Perfect. A spus că mă va suna mâine.

— Trebuie să-i întindem o capcană. Spune-i că acceptăm și fixează o întâlnire pentru a-i da banii. Acolo o vom încolți…

Malko scutură din cap:

— Nu-ți face iluzii degeaba. Nu e începătoare, dar voi încerca. În așteptarea telefonului să mergem să mâncăm.

— Nu mulțumesc, spuse van Haag, nu mi-e foame și am niște rapoarte de făcut.

Se îndepărtă rapid.

Malko, după ce mâncă un sandwich în cameră, merse imediat la culcare. După noaptea albă din ajun și șocul morții lui Marcello Dente, era epuizat.

Îl trezi soneria telefonului. Era vocea calmă și rece a teroristei germane.

— Deci, întrebă ea.

— Cred că trebuie să vorbim, spuse Malko. Trebuie să ne întâlnim. Când…

Gudrun în întrerupse brutal:

— Crezi că sunt copil? Sunt de acord sau nu, în condițiile puse de mine? Nu am intenția să ne revedem.

— În cazul ăsta, spuse Malko, cred că…

— Prietenii tăi sunt și mai obtuzi decât îi credeam, spuse ea. Le voi mai da totuși o șansă. Ultima. Pentru că am nevoie de bani. Spune-le să urmărească împrejurimile școlii generale din Ranburg. O mașină capcană va exploda acolo. Se va întâmpla astăzi, cu puțin timp înainte de ora 16.30.

Capitolul XVIII

Malko sări din pat ca ars și se îmbrăcă practic pe culoar. Era din nou îngrijorat! Cinci minute mai târziu, ajungea la maiorul van Haag care tocmai își lua micul dejun. Ascultă povestirea lui Malko și spuse:

— Blufează.

— M-ar mira. Trebuie să verificăm.

— Voi trimite imediat un mesaj. Rămâi aici.

Malko se așează și recapitulă în gând evenimentele: Joe Grodno era la adăpost: Gudrun și Wanda se ascundeau undeva în Gaborone, cu siguranță nu ascunzătoarea din Phuku Close. Fără informații precise nu le-ar fi găsit niciodată. Pierdut în gânduri, ațipi.

Maiorul îl trezi ceva mai târziu. Era bulversat.

— În fața școlii indicată de Gudrun Tindorf se află o mașină furată cu treizeci de kilograme de explozibil înăuntru și un ceas reglat la 16.30. Ar fi fost un masacru…

Telefonul sună. Van Haag avu o scurtă conversație în africană și închise.

— Era generalul van Wik, de la NSC. Acceptă propunerea lui Gudrun Tindorf, spuse el cu o voce nesigură.

— În cazul ăsta, spuse Malko, mă voi întoarce la hotel. Mă va suna acolo din nou.

De-abia ajunse în cameră când sună telefonul. Era Gudrun Tindorf. Parcă îl urmărise. Avea vocea perfect calmă, ca și cum ar fi fost vorba de o afacere obișnuită.

— Prietenii tăi și-au schimbat părerea? Era vorba de ultima acțiune pe care am pregătit-o înainte de a pleca de acolo.

— Da, spuse Malko. Te ascult.

I-ar fi plăcut să o strângă de gât, dar pentru moment nu prea avea ocazia. Nemțoaica râse:

— Văd că ești în cea mai bună dispoziție.

— Ești demnă de ură. Abominabilă.

— Ți-ar plăcea să mă omori, nu? Eu nu am nimic cu tine, îmi fac doar meseria. Și meseria mea este moartea.

— Ești un monstru, o întrerupse Malko.

— Poate. Dar acum gata cu filosofia. Iată cum vom proceda. Aveți 16 ore să faceți rost de bani. Un milion de dolari în bancnote de o sută. Imediat ce îi ai, mergi la gară și iei trenul către Lobatse. Este unul la ora 16.40. Rămâi la fereastra compartimentului. Mă vei vedea undeva între Gaborone și Lobatse. Îmi vei arunca banii pe geam.

— Și informațiile?

— Ți le voi comunica ulterior, prin telefon.

Liniște. Era un târg cam scump.

— Și cine îmi garantează că îți vei ține cuvântul? întrebă Malko.

— Nimeni. Vreau să mă răzbun pe imbecilii care cred că pot să mă manipuleze, doar pentru că sunt femeie. Vor învăța să mă cunoască…

— Nu te temi de răzbunarea lor?

— Vor fi morți dacă îți faci bine treaba, spuse ea calmă. Apropo, dacă îți închipui cumva că mă poți urmări cu elicopterul, renunță. Dacă nu dau niciun semn de viață până seara, o altă mașină capcană va exploda undeva în Transvaal într-un loc foarte sensibil. Un spital, o școală, veți vedea…

— Ești monstruoasă…

— Deloc. Sunt prudentă. Cum văd că ne-am pus de acord, nu cred că mai este nimic de spus.

— Și rețeaua de teroriști?

— Informațiile vor veni odată cu explozibilul. La revedere.

*

* *

Prin gara din Gaborone treceau puține trenuri. Totuși, ea era invadată de familii întregi de negri, așezate chiar și pe pământ. Malko și Carl van Haag își făcură drum până la peron. Un șuierat strident anunța expresul cu destinația Lobatse și apoi Zeerust. Vagoane vechi de lemn, trase de o superbă locomotivă cu aburi. O mulțime de negri se îndrepta către vamă. Malko se urcă în singurul vagon de clasa întâi,

decorat cu perdele, plafoniere și banchete moi. Carl van Haag îi întinse valiza metalică în care erau puși banii.

— Noroc?

— Nu risc mare lucru, spuse Malko.

Din ajun cei doi bărbați cunoscuseră umilința. Banii aceștia însemnau de fapt o capitulare fără condiții. După atâția morți, Malko împărtășea amărăciunea maiorului sud-african. Banii fuseseră trimiși cu un avion al NSC și ajunseseră la maiorul van Haag.

Trenul șuieră. Compartimentul lui Malko era gol. În Africa albii nu prea utilizau trenul. Îl privi pe van Haag, rămas nemișcat pe peron, cu mâinile la spate și cu chipul încruntat. Un tremur ușor și trenul plecă. Ultimele case din Gaborone dispărură repede lăsând locul tufișurilor mici și arse de soare. În dreapta linia munților golași se estompa din cauza căldurii. Drumul traversa deșertul în linie dreaptă, cu o singură oprire la Ootse.

Lăsă în jos geamul compartimentului și se aplecă în afară, privind imediat în față un vânt fierbinte. După treizeci de minute de la plecare zări ceva în depărtare. Trenul mergea destul de încet și îi trebui ceva timp pentru a distinge o mașină. Lângă ea stătea cineva în picioare. O femeie. Locomotiva ajunse în dreptul ei și ea începu să agite încet un fular alb.

Era Gudrun Tindorf.

Malko apucă valiza metalică, o ținu câteva momente în echilibru, apoi chiar înaintea femeii o aruncă pe pietriș. O văzu rostogolindu-se prin praf și pe nemțoaică alergând către ea. Silueta se micșoră, până nu mai ajunse decât un punct. Malko se așeză, cuprins de îngrijorare. Își va ține oare promisiunea?

Nu-i mai rămânea decât să-și piardă timpul până la Lobatse unde îl aștepta unul dintre adjuncții maiorului van Haag.

*

* *

Noaptea se lăsase de ceva vreme, când telefonul sună în

camera lui Malko. Maiorul van Haag, așezat într-un fotoliu, frământat de gânduri, privea în gol.

— Bună seara, se auzi vocea lui Gudrun Tindorf. Ți-ai ținut promisiunea, vreau să mi-o țin și eu. Mergi la hotelul President. Am lăsat acolo o scrisoare pe numele tău, dl. Linge. Sunt trecute acolo toate informațiile promise. Folosiți-le bine. Adio.

Închisese. Malko îi repetă imediat mesajul sud-africanului.

— Numai să nu-și fi bătut joc de noi, murmură Carl.

Le luă cinci minute să ajungă la hotelul President. Recepționera căută și scoase un plic mare, alb.

— Acesta este pentru dl. Linge.

Malko îi lăsă un bacșiș și luă plicul care valora un milion de dolari. Înăuntru nu erau decât câteva rânduri nesemnate, bătute la mașină.

„Joe Grodno și oamenii săi se vor întâlni cu cei veniți din sud, în apropierea râului Molopo, la un kilometru sud de satul Werda, de pe teritoriul sud-african. Întâlnirea va avea loc la o fermă abandonată, între Werda și Vorstershoop, mâine seară, imediat după căderea întunericului. Vor aduce explozibilul și lista oamenilor pe care i-am pregătit.”

*

* *

Postul de poliție din Zeerust, situat pe o ridicătură de pământ la ieșirea dinspre nord a orașului, colcăia din cauza unei activități neobișnuite. În curtea interioară, un elicopter Puma, aștepte cu ușile deschise, sosirea celor 16 oameni ai comandoului. În afară de ei, elicopterul urma să-i mai ia pe Malko, pe maiorul van Haag și trei ofițeri ai Serviciilor Speciale. Unul dintre piloți, îmbrăcat în combinezon portocaliu, urcă pe o scară pentru a verifica legăturile elicei. Malko îl privea îngrijorat.

— E ceva în neregulă?

— Nu, spuse pilotul, dar piesele astea ar fi trebuit să fie schimbate de un an și jumătate! Nu le avem din cauza embargoului.

Destul de încurajator.

Maiorul van Haag apăru în ușa biroului și îi făcu un semn lui Malko să vină.

— Un telefon pentru tine. De la Gaborone.

Malko lăsase la Gaborone Sun numărul de la Zeerust, fără a spune despre ce este vorba. În ciuda numeroșilor paraziți care perturbau comunicarea, recunoscu vocea rezidentului CIA la Gaborone. Inima începu să-i bată mai repede.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Am vești pentru tine, îi spuse Richard Francis. Referitoare la Joe Grodno.

— Despre ce e vorba?

— A părăsit ambasada azi dimineață. Am primit informația de la unul dintre corespondenții mei de la aeroport. A plecat cu o cursă charter. Nu am putut încă să verific unde.

— Sunteți sigur?

— Da. Am verificat la aeroport. L-au văzut decolând.

Asta confirma ce aflaseră deja de la Gudrun Tindorf. Cu un avion particular s-ar fi putut duce oriunde.

— N-ați putut vedea planul de zbor?

— Nu încă. Mâine.

— Mâine va fi mai puțin folositor, spuse Malko. Oricum, mulțumesc.

Închise și îi comunică informația maiorului van Haag. Ofițerul sud-african exulta:

— Ticălosul ăsta nici nu știe ce-l așteaptă. Va avea o mare surpriză.

— Crezi că suntem destul de numeroși? întrebă Malko.

Van Haag avu un surâs superior:

— Toți acești tipi sunt super-antrenați. Călițiîn lovituri asemănătoare contra SWAPO, în Namibia. Dar tu, ești gata?

— Bineînțeles, confirmă Malko.

Cei 16 oameni ai comandoului se așezară primii pe cele două banchete de tablă din centrul aparatului. În spate se afla un mortier de 60 mm împreună cu muniția aferentă și o mitralieră MG 34. Cei trei colonei ai serviciilor speciale aveau un stoc impresionant de grenade fumigene.

Malko se așeză pe partea din față a banchetei stângi, chiar

în fața deschiderii rectangulare. Deasupra fiecărei uși era agățat un tun de 20 mm orientabil, cu care se putea mătura solul înainte de aterizare. Ziua se termina. Aveau aproximativ o oră de zbor până la obiectiv.

— Gata, hai să mergem, anunță maiorul van Haag.

Era așezat în fața lui Malko, pe un scaun de tablă, cu pistolul-mitralieră pe genunchi. Era vizibil fericit că mai scapă de sarcinile birocratice.

Șuierând, cu turbinele urlând, Puma vibra din toate încheieturile. Din precauție, pilotul distribuise tuturor vată pentru urechi. Altfel, riscau să li se spargă timpanele… Puma se ridică încet deasupra Zeerustului și o luă spre vest. Imediat ce depășiră ultimele dealuri, coborî și începu să zboare la cincizeci de metri pe deasupra tufișurilor.

Era impresionant! Nu se vedea nici-o ființă vie. Din când în când o pistă nisipoasă tăia tufișurile, zigzagând către infinit. Zgomotul elicei speria animalele. Până departe nu se vedea decât solul nisipos, plat și dezolant. Teroriștii își aleseseră bine locul. Drumurile rare nu erau accesibile decât în anotimpul secetos și cu autoturisme ușoare.

Uneori, găurile de aer îi apropia periculos de mult de sol, care le trimitea gazele de eșapament înapoi în cabină. Parcă erau într-un cuptor.

Noaptea se lăsă dintr-odată. Malko se gândea. Nu se vedea nicio lumină, nicăieri. În fața lor se găsea deșertul Kalahari, unul dintre cele mai rele din lume. Elicopterul continua să înainteze foarte aproape de pământ, săltând câteodată din cauza movilelor care nu putea fi văzute decât de foarte aproape… Oamenii parcă dormeau, concentrându-se în vederea acțiunii. Carl van Haag puse pe genunchi o hartă și o lumină cu lanterna. Îi arătă lui Malko.

— Vom ajunge la Molopo. După ce îl depășim vom zbura pe deasupra Botswanei până întâlnim drumul Khakkea-Werda. O luăm spre sud, pentru a traversa Molopo. Continuând în aceeași direcție, vom găsi ușor ferma pe care o căutăm.

Lumina se stinse. Dedesubtul elicopterului apăru o pată

mai întunecată: și Molopo fusese înghițit de întuneric. Malko admira zborul jos al elicopterului. Cea mai mică greșeală a pilotului i-ar fi zdrobit... Era mai bine să nu se gândească la asta. Malko se ridică: se apropiau. Vântul se mai împrospătase. Câteva minute mai târziu aparatul viră la stânga. Trebuiau să aibă ochi de felină pentru a putea vedea banda șoselei care mergea drept, în direcția nord-sud, printre tufișuri. I se păru că elicopterul coborâse și mai mult. Avea impresia că ar fi putut să atingă cu degetele vârfurile mărăcinilor.

O lumină roșie se aprinse în față, dublată de un claxon. Oamenii își verificară armele. Vocea pilotului se auzi câteva secunde mai târziu, deformată de stația de emisie:

— Contact vizual cu obiectivul.

Era imposibil să coboare mai jos. Elicopterul se înclină ușor pe o parte, căutând un loc unde să aterizeze.

— Se vede un vehicul, anunță aceeași voce.

— Sunt acolo! exultă maiorul van Haag.

Puma era înclinată la treizeci de grade. Malko se aplecă înainte, reținut doar de centura de siguranță. Avu impresia unei căderi în gol. Văzu ceva negru traversând întunericul și apoi, o flacără roșie care venea de la sol.

— Rachetă înainte! strigă pilotul.

Gâtul lui Malko se uscă. Câțiva oameni strigară și o fracțiune de secundă mai târziu o explozie terifiantă deasupra zgudui aparatul. Elicopterul începu să cadă ca un lift defect. Malko își desfăcuse centura în timpul căderii. Instinctiv se aruncă în gol chiar înainte ca elicopterul să atingă pământul. Văzu elicopterul sărind ca o minge, zări câțiva oameni care săreau apoi aparatul se răsturnă pe o parte și căzu la treizeci de metri mai departe. Malko era încă la pământ, amețit, când elicopterul explodă cu un zgomot infernal, aruncând resturi aprinse la mai multe zeci de metri distanță. Suflul arzător îi pârli spatele.

Apoi se lăsară din nou întunericul și liniștea, netulburate decât de incendiu. Niciun strigăt: toți cei care se găseau la bord muriseră pe loc, carbonizați, asfixiați, sfâșiați. Se ridică

în picioare, privi în jurul lui și zări o siluetă care se târa și alergă spre ea. Era Carl van Haag, buimăcit, cu sprâncenele arse, având un aer zăpăcit.

— Ticăloșii! Ticăloșii!

Era tot ceea ce putea spune acum. Malko îl trase lângă un pom. În drum întâlniră un alt ofițer care se clătina pe picioare, cu uniforma sfâșiată. Cei care doborâseră elicopterul nu erau departe și ar fi putut să vină să-i termine… Auziră brusc un vehicul care demară și se îndepărtă. Erau agresorii lor.

— Trebuie să mergem să vedem ce fac colegii noștri! strigă van Haag.

Alergară până la elicopter, care continua să ardă. Găsiră corpul unuia dintre piloți, carbonizat. Era imposibil să se apropie de resturile aparatului: căldura era prea puternică. Cei trei bărbați se lăsară în iarbă, privind aparatul distrus, care continua să ardă.

Se aflau la cel puțin o sută de kilometri de postul de poliție sud-african cel mai apropiat. Din fericire, turnul de control probabil că auzise strigătul disperat al pilotului, chiar înainte de impact. Faptul că nu mai putea să intre în legătură cu ei, probabil că îl alertase.

Van Haag își întoarse chipul ars către Malko și îi spuse:

— Ne-a avut de data asta!

Malko nu răspunse, nebun de furie și de rușine. Se simțea teribil de responsabil de acest masacru inutil. Parcă s-ar fi simțit mai puternici cu mașina lor zburătoare din care nu mai rămăseseră decât câteva fiare contorsionate.

Era deja un miracol că supraviețuiseră toți trei pentru a putea povesti ce se întâmplase. Malko revăzu capul zdrobit al lui Ferdi și cadavrul Johannei. Misiunea aceasta parcă era blestemată. Avuseseră de-a face cu adversari diabolici și fără scrupule.

Apoi rămaseră în liniște, într-o toropeală morbidă, privind resturile care ardeau. Din când în când, vântul le aducea un miros oribil de piele arsă.

*

* *

Nu mai rămăsese decât o lumină roșiatică la locul unde se prăbușise elicopterul, când un Sikorski 160 se ivi din noapte. Aparatul se învârti încet pe deasupra rămășițelor, apoi își aprinse farurile, descoperindu-i pe cei trei bărbați care făceau semne. Elicopterul se așeză lângă ei. Nu erau decât doi bărbați la bord: pilotul și un colonel.

Van Haag povesti succint ce se întâmplase. Nici măcar nu se străduiră să îi urmărească pe autorii ambuscadei: probabil că trecuseră în Botswana, odată treaba făcută. În final, aparatul plecă spre Kuruman, baza cea mai apropiată. Malko și van Haag erau complet fără reacție. Atâta zbatere pentru a se ajunge la un asemenea dezastru… Nimeni nu scoase o vorbă până la aterizare. Numai maiorul avu nevoie de îngrijiri medicale, dar refuză să meargă la spital. Nu avea decât o singură idee: să se întoarcă la locul accidentului pentru a recupera cel puțin corpurile camarazilor morți. Se instală la telefon cu scopul de a organiza o coloană de salvare.

*

* *

Din glorioasa expediție nu mai rămăseseră decât douăzeci de saci verzui din pânză de cort, fiecare dintre ei conținând resturile a ceea ce înainte fusese un bărbat. Pe rând, soldații îi încărcau într-un alt elicopter Puma, căruia îi fuseseră înlăturate banchetele. Sub soarele arzător, rămășițele celuilalt elicopter păreau a fi o sculptură abstractă. Le trebuiseră cinci ore pe șosea pentru a ajunge la Kuruman și nu întâlniseră pe nimeni pe drum. Nici-un semn al ambuscadei, exceptând cutia unei rachete Sam 7… și urmele unui camion care duceau la un vad al râului.

Curând nu mai rămăsese decât carcasa calcinată de pe care fuseseră scoase toate echipamentele militare. Carl van Haag se apropie de Malko. Cu sprâncenele arse și pielea înroșită, parcă era un mutant.

— Plec către Gaborone. Vii?

Malko își lăsase toate lucrurile la Gaborone Sun. Se urcă

în Range-Rover. Câteva minute mai târziu depășiră postul de frontieră și regăsiră drumul prăfuit care șerpuia prin deșert până la Lobatse. De acolo exista o șosea asfaltată până la Gaborone. Toată această regiune, ca de altfel, toată Botswana. Era practic nelocuită, neexistând decât câte o fermă izolată. Pentru asta oamenii ANC se plimbau pe aici ca la ei acasă și datorită faptului că armata botswaneză nu îi putea urmări. Existau foarte puține drumuri, și acelea în bună stare, și teribilul Kalahari.

Cei doi bărbați nu schimbară nicio vorbă pe parcursul celor trei ore cât dură călătoria. În unele momente, drumul era atât de accidentat, încât umerii maiorului și ai lui Malko se loveau puternic. Loviturile le goleau creierele și îi împiedica să gândească. Ceea ce poate era mai bine. Pentru că îi obseda aceeași idee: în timp ce ei erau prinși în ambuscadă, explozibilul destinat campaniei de teroare trecuse granița prin altă parte.

Curând, bombele vor începe din nou să explodeze în Africa de Sud… Zărind primele case din Gaborone Malko simți un nod în gât. Unsprezece zile mai devreme veniseră trei aici. Acum era singur și învins.

Lângă el Carl van Haag oftă adânc:

— Să cinăm împreună deseară. Facem socotelile și cred că vei putea pleca mâine. Eu trebuie să merg în nord să verific infiltrațiile. După care voi cere transferul la Omega. Am chef de luptă. Trebuie să mă răzbun pe ticăloșii ăștia…

Malko îl înțelegea. Maiorul îl lăsă la Gaborone Sun. Îi veni să vomite când revăzu totul.

Van Haag i se alătură o oră mai târziu: sud-africanii mâncau devreme seara… Din fericire, spectacolul nu începuse încă și putură să mănânce liniștiți până la desert. La nota de plată, băgă mâna în buzunar și simți ceva tare: erau cele două fotografii pe care le luase de la Marcello Dente. Le examină. Dintr-odată îi veni o idee.

— Carl, spuse el. Mă întreb dacă nu există cumva o șansă minusculă să regăsim explozibilul.

Capitolul XIX

Maiorul sud-african aruncă o privire plină de milă spre Malko și spuse:

— Nu ți-a ajuns? Nu crezi că am pierdut destui oameni și bani? Orice motiv am avea, Pretoria nu ne va mai da niciun ban pentru acțiunea asta.

— Așteaptă o secundă, îi ceru Malko.

Se ridică și ieși din restaurant. Carol îi aruncă o privire fermecătoare văzându-l intrând în biroul ei.

— Ce surpriză plăcută!

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse Malko. Ai idee unde au fost făcute aceste fotografii?

I le dădu și femeia le examină cu sprâncenele încruntate.

— Ia uite, e Marcello și Wanda. Probabil că sunt făcute la Limpopo. Mergeau adesea acolo. De altfel, în a doua se vede mai clar: este un baobab de 900 de ani care se află într-unul din colțurile terenului. Vrei să mă duci acolo?

— Nu chiar acum, spuse Malko.

Carol zâmbi cu indulgență.

— Oricum, ar fi imposibil: locul este închis pentru că administratorul s-a certat cu angajații. Nu mai sunt acolo decât câțiva negri.

Malko își luă fotografiile și dispăru. Carl van Haag devenise nervos.

— Unde ai fost?

— Am verificat ceva, spuse Malko. Uite la ce mă gândesc. Operațiunea în care am fost atrași a fost o diversiune. Mă gândesc la o posibilitate: locul unde mergeau adesea Marcello Dente și Wanda este închis. Se găsește chiar la frontiera cu Africa de Sud, pe malul râului Limpopo. Este locul ideal pentru trafic; și Wanda îl cunoaște. Poate chiar acolo s-a și ascuns. E suficient să închiriem un avion și să mergem să vedem ce se întâmplă.

— Pot face rost de unul. Dar ne trebuie și o mașină, spuse

van Haag scărpinându-și sprâncenele arse.

— Și nu cunoști pe nimeni? întrebă Malko.

— Ba da. Un vânător profesionist care trăiește acolo. Dar nu pot să-l contactez prin radio decât în ultimul moment.

— Dăm lovitura. Poți găsi un avion?

— Bineînțeles.

— Foarte bine, plecăm mâine dimineață foarte devreme. Cu armament.

— Mi-a rămas destul ca să-i arunc în aer pe ticăloși, spuse sud-africanul cu voce joasă. Numai că mergem pe spatele nostru. Nu voi avea niciodată permisiunea Centrului…

— Nu mergem decât la vânătoare.

*

* *

Pilotul durduliu parcă ieșise dintr-o carte de Kipling cu mustața sa în formă de ghidon de bicicletă. Îi întâmpină cu un zâmbet jovial și o strângere puternică de mână.

— Vom avea un timp superb, spuse el. Oricum văd că aveți cu ce să filmați animalele…

Făcea referire la sacul verde dus în spate de maiorul van Haag. Era inutil să-i spună că înăuntru erau arme suficiente pentru a echipa o trupă de infanterie… Le încărcară în spatele avionului și decolarea se făcu fără probleme în direcția est. Tufișurile se transformau într-un covor uniform și de culoarea oului de rață. Pe ici pe colo erau presărate câteva asperități. Sate foarte puține. La dreapta era linia munților care delimita Transvaalul. Avionul urcă la 2000 de metri și rămase acolo.

— Vă așteaptă cineva? întrebă pilotul. Pentru că pista este departe.

— Când vom fi la treizeci de kilometri de acolo vom apela prin radio pe frecvența de 118,5. Sper că vor fi acolo și vor asculta.

Zborul continuă. Jos, peisajul era ceva mai variat. Apăruseră câteva tufe de verdeață și malurile sinuoase ale râului, strânse între doi pereți de vegetație tropicală. Aparatul coborî, zburând la rasul apei. Câțiva hipopotami

stăteau la soare cu gurile deschise. Apoi pilotul vira și regăsi tufișurile, căutând pista de aterizare.

Carl van Haag decuplă microfonul și își chemă prietenul.

— Roger. Roger, aici van Haag. Mă auzi?

Niciun răspuns.

Pilotul îi arătă lui Malko o excrescență în mijlocul tufișurilor: era baobabul gigant, izolat.

— Pista este la dreapta. Atunci când doriți, voi ateriza…

Numai că Roger nu răspundea. Avionul continua să se învârtă la 150 de metri, trecând de fiecare dată pe deasupra acelorași locuri. Malko ameți se. În plus, un avion care se învârtea în cerc, ar fi sfârșit prin a atrage atenția oricui. Carl van Haag repetă apelul. În cele din urmă prinse câteva pârâituri în radio și se întoarse, nebun de fericire.

— Mă aude! Mă aude!

Mai încercă o dată, dar tot ce putu să recepționeze nu fură decât câteva cuvinte ininteligibile. Puse la loc microfonul și spuse pilotului:

— S-a rezolvat! Sper că a înțeles. În cel mai rău caz vom pleca înapoi.

Avionul vră, coborî trenul de aterizare și ajunse în fața a ceea ce semăna mai degrabă cu un montagne-rouse decât cu o pistă de aterizare. Contactul cu solul fu deosebit de brutal. Aparatul sări de două ori înainte de a începe să ruleze într-un nor de praf roșiatic. Pilotul înjura printre dinți frânând continuu: capătul pistei se apropia rapid. Se opriră cu doar câțiva metri înainte de sfârșit și coborâră cu toții. Aerul era aproape proaspăt și bătea o briză agreabilă. Acum nu le mai rămânea decât să aștepte.

Douăzeci de minute mai târziu văzură ceva tare ciudat: un pick-up cu scaunele supraetajate, fără parbriz, mergând cu toată viteza. Opri foarte aproape de avion și coborî un tânăr în șort și cu bustul gol. Se îndreptă către maior și îl strânse în brațe. Acesta îl luă deoparte și îi explică scopul misiunii lor Aparent, asta nu-i displăcea… Avu o lungă discuție în africană apoi arătă către Range-Rover:

— OK, să mergem. Vom ajunge în două ore.

— Cum vreți, spuse pilotul, cu condiția să plecăm înainte de căderea nopții. Ultima oră de plecare: patru după-amiază. Voi asculta la radio.

Se suiseră deja cu toții în camioneta care demară într-un nor de praf. Abia pierdură avionul din vedere că maiorul începu să distribuie armele și muniția. Roger nu părea prea surprins. Van Haag îi explică lui Malko:

— A fost de-al nostru o perioadă. A plecat, dar este totdeauna gata să ne dea o mână de ajutor.

Camioneta mergea cu o sută la oră prin tufișuri, urmând o pistă invizibilă. Terenul era foarte accidentat cu movile și noroaie și de cealaltă parte a râului o faleză abruptă pe care era ridicată o stație radio. Malko se întreba cum reușea tânărul să găsească drumul prin mulțimea de cărări abia vizibile. Un struț le ieși înainte, îndepărtându-se apoi cu toată viteza, cu un mers caraghios.

— Un mascul, spuse Roger. E negru în totalitate.

Cinci sute de metri mai departe, șoferul opri brusc și fură proiectați unii într-alții. Malko se întrebă care era motivul acestei opriri bruște când Roger întinse mâna către o creastă foarte apropiată de drum

— Priviți! Vin din Ruanda. Acolo mor de foame…

Malko zări o turmă de elefanți, cel puțin douăzeci, care avansa încet spre drum, croindu-și drum printre ramurile spinoase. Aveau priviri placide și impresionante. Roger opri motorul.

— Nu trebuie să-i enervăm, spuse el. Altfel riscăm să rămână în mijlocul drumului și să nu mai avem pe unde să trecem.

Timp de un sfert de oră priviră pachidermele defilând prin fața lor. Asta era adevărata Africă. Plecară din nou și câțiva kilometri mai departe văzură un panou pe care scria: „Limpopo-Lodge -1 Km”.

Vegetația crescu brusc. Arbori impunători, baobabi. Se găsiră apoi la marginea unei peluze în jurul căreia se aflau mici căsuțe cochete, iar în mijloc o piscină. Aceea unde se fotografiase Marcello cu Wanda. Inima lui Malko bătea mai

repede. Îi funcționase bine intuiția? Cei trei bărbați coborâră din mașină cu armele în mâini. Priviră în jur: liniștea era absolută și nu văzură pe nimeni. Nici-un vehicul, locul părea abandonat.

Văzură un șantier în apropierea mai multor construcții de bambus. Un bar gol, o sală de jocuri cu pereții tapițați cu trofee și o esplanadă în fața unui rond de flori cu mai multe mese. Tot nimeni. Castelul Frumoasei din Pădurea Adormită.

Mai avansară încă puțin și brusc van Haag se aplecă pentru a ridica ceva. Malko se apropie: era un cartuș nou de Kalașnikov. Nu prea era genul de obiect pe care să-l găsești într-un așezământ de turism…

— S-ar spune că ai avut dreptate! exclamă van Haag. Dar unde ar putea fi?

Zăriră locuințele personalului. Treizeci de secunde mai târziu, maiorul dădea nas în nas cu un negru cu fruntea joasă, care scoase un strigăt și o luă la fugă… Îl prinseră într-o bucătărie unde se mai aflau câteva femei care fierbeau porumb. Se speriară când văzură cei patru bărbați intrând. Roger care vorbea limba lor le liniști și începu să o interogheze pe una dintre ele, traducându-le și celorlalți pe măsură ce vorbea. Negresa vorbea atât de rar de parcă ar fi fost un robot.

— Da. În urmă cu trei zile au venit aici mai mulți negri înarmați.

— Cine sunt?

Liniște. Apoi negresa preciză:

— Luptătorii pentru Libertate. Au cerut mâncare. Le-am dat ce aveam: ceva carne și bere.

— Unde sunt acum?

Un gest către râu.

— Există un pod pe aici? întrebă Malko.

— Nu, nu există, spuse Roger. Numai un vad.

— Când au plecat?

Niciun răspuns.

— Ieri? Astăzi? insistă Roger.

— Astăzi, cu puțină vreme în urmă.

Roger o luă pe negresă de umeri și o scoase în fața bucătăriei. Ea se lăsă dusă, nepăsătoare.

— Vino să ne arăți drumul.

Roger se întoarse către însoțitorii săi.

— Suntem la douăzeci de kilometri de râu în linie dreaptă, dar sunt zeci de cărări care duc într-acolo. Fără ea nu vom găsi niciodată vadul.

Se suiră în mașină și negresa se instală lângă Roger. Îl îndrumă până la marginea domeniului, printr-o sumedenie de cărări. Malko zări urme proaspete de pneuri. Alertați de avion, oamenii ANC plecaseră către Africa de Sud.

O luară pe un drum care șerpuia prin mijlocul unei vegetații bogate. Carl van Haag nu spunea un cuvânt, clipind întruna din cauza prafului, cu pupilele înroșite. Era concentrat asupra vânătorii. Drumul se termină brusc într-o groapă de nisip. Mașina se opri. Coborâră și începură să tragă, să împingă, încercând să scoată Roverul din capcana naturală în care intrase. Limpopo era încă departe, iar soarele le ardea ochii și chipurile. Lângă mașină, negresa stătea tăcută, detașată de tot și toate, liniștită. La fiecare răspântie întindea mâna pentru a indica direcția corectă. Și nu se înșela niciodată. Cu cât avansau, cu atât vegetația devenea mai deasă. Semn că se apropiau de râu. Dar existau atâtea meandre că aveau impresia că se întorc.

— Mai e mult? întrebă Roger

Negresa făcu un gest vag. Îi era imposibil să aprecieze distanțele. Dintr-odată căzură din nou în nisip. Roțile se înfundară până la jumătate. Camioneta se apleca precum o mare în furtună, lovindu-i unii de alții. Tușeau cu plămânii plini de praf. Ieșiră de acolo în urletele motorului… Și apoi, brusc mașina intră pe un teren atât de plat, de parcă erau într-un vis. Negresa întinse mâna:

— Limpopo!

Ajunseseră, sau erau aproape. Roger băgă în treapta a cincea de viteză. În momentul în care se apropiau de copacii de pe mal, auziră focuri de armă. Dacă nu ar fi fost un ricoșeu care trecu aproape de ei, ar fi putut crede că

gloanțele nu le erau adresate lor… Apoi îi văzură pe atacatori. O jumătate de duzină de negri, în uniforme verzi și cu coifuri metalice ca cele sud-africane, erau aliniați pe aceeași parte a drumului cu armele îndreptate către camioneta care înainta către ei.

Carl van Haag scoase un strigăt sălbatic. PM-ul său țâșni și deschise focul instinctiv, imitat imediat de Malko. Roger accelerase. Trecură în trombă printr-o ploaie de gloanțe. Se auzi un zgomot înfundat de metal, apoi totul încetă. Trecuseră. Ascunși în șanțuri, negri nu mai îndrăzneau să miște.

Cu un ghiont, Roger o ridică pe negresa care se aplecase peste el. De-abia peste câteva secunde își dăduse seama că primise un glonț în cap. Malko puse un încărcător plin în pistolul său mitralieră. Carl van Haag nu mai putea face față de unul singur, multă vreme.

— Mai repede, mai repede! strigă el.

Brusc ajunseră pe malul râului. Drumul se termina la treizeci de metri deasupra apei. Se apleca în câteva viraje strânse, până la un fel de ponton din lemn. În mijlocul apei, zăriră un bac cu un camion mare deasupra, înconjurat de bărbați care începură să tragă imediat. Alți câțiva negri înarmați se găseau pe ponton.

Van Haag scoase un nou strigăt sălbatic.

— Iată-i!

Malko îl recunoscu imediat pe micul metis care îi manipulase atât de bine: Lyle. Asasinul cel mai probabil al lui Ferdi, Johanna și Marcello. Era însoțit de un uriaș. Și el îmbrăcat în uniformă, cu un Kalașnikov în mână și o sabie la brâu. Ridică arma și începu să tragă asupra lor. Imediat maiorul și Malko săriră din mașină și se lăsară să alunece pe panta nisipoasă, urmăriți fiecare de mai multe focuri de armă, care ridicau gheizere de nisip. Niciunul nu se mai gândea la pericol. Camioneta cobora încet, cu motorul urlând. Ultimii trei negri care se mai găseau pe ponton săriră în apă și începură să meargă în picioare către bac. Apa nu era prea adâncă. Mașina se afundă în nisip cu

motorul calat. Roger nu se mișca, aplecat deasupra volanului. Carl van Haag, în picioare la marginea apei trăgea ca în poligon, cu rafale scurte, asupra capetelor care ieșeau din apă. Două dintre ele dispărură și corpurile fură luate de curent.

Mai rămânea Lyle... Din mers își golea și el încărcătorul prin rafale scurte.

Malko și van Haag se adăpostiră în spatele stâncilor. Deodată din camion se ivi o siluetă subțire și cu tenul arămiu: Wanda. Începu și ea să tragă. Malko ascuns în spatele unui buștean, ripostă și femeia trebui să intre în spatele roților camionului pentru a se pune la adăpost. Lyle tocmai își schimba încărcătorul.

— Ultimul, e Lyle, strigă Malko spre maior.

Carl van Haag porni brusc precum un alergător pe suta de metri, aruncându-și PM-ul, se aruncă în apa gălbuie a râului, în urmărirea lui Lyle. Wanda încercă să tragă, dar Malko o neutralizează imediat. Enervat, Lyle nu reușea să-și fixeze încărcătorul. Maiorul nu mai avea decât câțiva metri până la el. Metisul își ridică arma și îl lovi cu toată puterea pe ofițerul sud-african. Acesta încercă să evite să fie lovit în cap, dar tocul pistolului îl lovi în cotul mâinii stângi, despicându-i brațul până la os.

Scoase un țipăt, dar avu puterea să apuce arma cu mâna dreaptă și să tragă spre el. Dezechilibrat, Lyle plonjă înainte și dispăru sub apă. Probabil că nu știa să înoate, pentru că dădu imediat drumul armei în încercarea de a-și recăpăta echilibrul. Maiorul trase arma și se ridică înaintea metisului cu mâna plină de sânge și cu ochii măriți de durere.

Mâna dreaptă apucă gâtul lui Lyle, precum dinții unui buldog și începu să strângă din toate puterile; pe pământ tare, metisul ar fi avut cu siguranță mai multă putere, dar în situația dată, se părea că îi este puțin frică de apă. Se ridică, se clătină și căzu în spate, însoțit de mâna aducătoare de moarte a maiorului.

— Camionul! Camionul! strigă Malko.

Uriașul camion verde ajunsese pe malul celălalt și

începuse să-l urce. Din nou, Wanda trase mai multe rafale, în toate direcțiile. Un murmur de motor și greoaia mașină începu să urce malul opus, încet dar sigur.

Carl van Haag nu prea părea să-i pese de nimic în acele momente! Aplecat înainte, îl ținea pe Lyle sub apă, în mijlocul unei mari învălmășeli.

Sufocat, Lyle se mulțumea să lovească cu mâinile și picioarele, slăbit de apa pe care o înghițise. Carl van Haag îl trăgea către mal, cu degetele strânse în jurul gâtului. Insensibil la loviturile adversarului, Malko îi ieși în întâmpinare și îi imobiliză brațul lui Lyle la spate. Era hidos, cu buzele ridicate, arătându-și dinții mari, cu trăsăturile deformate de teroare și cu ochii jucându-i în cap.

Cei trei bărbați ajunseră pe nisip. Camionul terminase de urcat și dispăruse.

Cu brutalitate, van Haag îl îndepărtă pe Malko:

— Lasă-mă!

Degetele lăsară gâtul lui Lyle și îl apucă de păr. Apoi îl lovi cu genunchiul și începu să-i zdrobească metodic oasele feței cu lovituri bine țintite. Brațul rănit îi atârna pe lângă corp și avea chipul crispat de ură.

Lovea ca o mașină.

Foarte repede, metisul încetă să se mai zbată. Malko își spuse că probabil ajunsese la capătul puterilor. Dintr-odată Lyle se trânti pe nisip. Van Haag i se aruncă în spate îl prinse de urechi și începu să-i afunde capul în nisip, într-un concert de urlete oribile. Dintr-o tresărire, Lyle reuși să se întoarcă și Malko putu vedea amestecul de noroi și sânge care îi acoperea chipul. Era fără îndoială obosit. Carl van Haag se ridică și îl lovi cu piciorul în nas. Apoi începu să-l lovească peste tot, dându-i lovituri de picior oriunde ar fi putut să-i facă rău.

Lyle nu mai mișca de multă vreme. Era imposibil de spus dacă era mort sau încă mai trăia, atât era de lovit.

— Carl, strigă Malko, încetează!

Înțelegea explozia sud-africanului și simțea și el o ură sălbatică împotriva metisului asasin. Doar că el nu se

conducea după ce îi comanda inima. Unde era maiorul puțin emfatic, tot timpul îmbrăcat la patru ace, așa cum îl cunoscuse prima dată? Lustrul nu rezistase șocului ororii. Carl van Haag, cu picioarele depărtate se găsea deasupra lui Lyle. Scoase pistolul său uriaș, îl armă și îndreptă țeava spre fruntea metisului.

— Ține! spuse el. Pentru Ferdi.

Primul glonț făcu să-i explodeze fruntea. Capul se afundă și mai mult în nisip. Carl van Haag continua să tragă, cu țeava la câțiva centimetri de capul însângerat, până își goli tot încărcătorul și culasa rămase înțepenită în poziția deschis. Ceea ce mai rămăsese din capul lui Lyle, ar fi dezgustat până și o pisică sălbatică înfometată... Sud-africanul se ridică cu o grimasă de durere. Malko se întreba cum mai putea să stea în picioare cu rana pe care o avea la mână... Sângele îi curgea de-a lungul pumnului și era palid la față. Ajunseră la mașină.

— Păcat că nu am avut mai mult timp... murmură van Haag.

Se lăsă pe nisip și leșină imediat. Roger horcăia cu mâinile crispate pe piept, având o spumă roșiatică la gură. Muștele începuseră deja să se adune deja pe cadavrul nefericitului negru. Liniștea se lăsa din nou pe Limpopo. Zgomotul alungase crocodilii și hipopotamii.

Malko deschise stația radio și încercă să iasă în eter.

Din fericire, bateriile nu explodaseră din cauza șocului. Malko reînnoi SOS-ul timp de un sfert de oră. În sfârșit, vocea pilotului se auzi foarte slab și îi putu spune în câteva cuvinte ceea ce se întâmplase. Trebuia să meargă să caute ajutor la Messina, orașul sud-african cel mai apropiat și să-i prevină despre prezența camionului cu explozibil.

Mesajul odată transmis, Malko se așeză la rândul lui. Carl van Haag cu ochii privind în gol, contempla cadavrul lui Lyle. Vulturii se arătaseră deja pe cer. Limpopo continua să-și ducă la vale apele sale gălbui și încet-încet, crocodilii și hipopotamii se întorceau.

— Camionul, spuse maiorul, trebuie să prindem camionul.

În timp ce ei stăteau acolo, un camion plin cu explozibil, mergea către Transvaal, ca material pentru campania de teroare. Pe lângă asta, moartea lui Lyle părea o biată răzbunare.

Cum ar fi putut să regăsească uriașul camion verde?

Capitolul XX

Era o agitație extraordinară în postul de poliție de la Messina, orașul cel mai nordic al Republicii Sud-Africane, la câțiva kilometri de Zimbabwe, la marginea autostrăzii nr. 1. Toate telefoanele fuseseră rechiziționate cu scopul de a accelera căutările. La fel și mijloacele radio.

Obiectivul: reperarea cu orice preț a camionului verde al teroriștilor ANC.

Cu brațul într-o eșarfă, îndopat cu calmante, Carl van Haag urmărea operațiunea. Mulțumită descrierii precise a vehiculului, părea că va fi destul de ușor de găsit, numai dacă ocupanții nu îl abandonaseră deja. Erau puțin șosele mari în Transvaal, care mergeau spre sud și un camion ar fi fost și mai ușor reperat pe un drum secundar. De mai bine de o oră, la radio erau transmise continuu semnalmentele, cerându-se populației să semnaleze poliției eventuala sa apariție.

— Numai să nu se fi ascuns în altă parte! remarcă Malko. Dacă au prevăzut un popas, e degeaba. După asta, încărcătura va pleca în toate direcțiile.

Maiorul nu răspunse. După atâtea eșecuri, avuseseră în sfârșit și un mic succes. Totuși mai rămâneau multe de făcut. Două elicoptere înarmate veniseră să-i caute pe malul râului. Unul dintre ele îl dusese pe Roger la spital pentru a i se scoate glonțul din plămân.

În ciuda tuturor rănilor căpătate în ultima săptămână, Malko se simțea bine. Doar gâtul îl mai durea puțin. Așezat lângă maior, asculta diferiții operatori radio care încercau să localizeze camionul. Mai erau două ore până la căderea întunericului și ceasul uriaș al postului de poliție părea că merge din ce în ce mai repede. Din cauza lipsei de efectiv, patrulele se răreau și oricum, noaptea era mai greu de reperat chiar și un camion…

— După părerea mea, spuse van Haag, o vor lua pe R517

care traversează Bophuthaswana și unde pot găsi ascunzători. M-ar mira să meargă pe autostradă.

— E plin de drumuri secundare, remarcă Malko. E imposibil să le supraveghezi pe toate.

Maiorul își reținu o grimasă de durere, ținându-se de brațul zdrobit.

— Dumnezeu este cu noi, spuse el. Nu îi va lăsa pe ticăloși să treacă.

*

* *

Sergentul Pretorius, din poliția rutieră sud-africană, își făcea schimbul, având BMW-ul ascuns undeva pe șoseaua Oestermoed-Thabazimbi. Era circulație puțină. Nu dăduse nici măcar o amendă. De când cu înăsprirea legii circulației, conducătorii auto respectau cu scrupulozitate limitele de viteză.

Pretorius, un uriaș cu mustață și ochi albaștri foarte adânci, căscă și se întinse și mai mult pe banchetă. Închisese radioul pentru a avea puțină liniște.

Nu terminase de căscat când un bolid trecu prin fața ochilor săi. Era un camion verzui, care mergea pe mijlocul străzii cu o viteză pe care Pretorius o estima între 120 și 130 km/h…

Cu un strigăt de groază, se ridică precum un arc și porni imediat. Întoarse la stânga, obligând să frâneze un vehicul care tocmai venea. Camionul deja ieșise din raza vizuală, datorită vitezei foarte mari. Pretorius apăsă până la fund pedala de accelerație a BMW-ului, cu privirea fixată asupra liniei albe a șoselei. Conștiincios, ridică microfonul și, fără a încetini, avertiză postul că urmărește un vehicul. Nu auzi răspunsul din cauza interferențelor și se concentră asupra condusului. Câteva minute mai târziu, apăru spatele camionului. Era jenat de o mașină care mergea mai încet decât el într-o porțiune de drum unde era imposibilă depășirea din cauza curbelor și a circulației din sens opus. Pretorius depăși trei mașini, puse girofarul în funcțiune și așteptă nerăbdător în spatele camionului… În sfârșit, drumul

se degajă și el ajunse în dreptul cabinei camionului.

Un claxon scurt și făcu un gest imperativ.

Zări un negru la volan și o femeie cu tenul mai deschis în dreapta și își spuse cu dezgust că nu avea de-a face decât cu metiși. Cătușele îi produceau mâncărimi. Cu siguranță că ăștia doi nu mai trecuseră demult pe la un hotel. Ridică piciorul de pe accelerație, așteptând ca vehiculul să-i îndeplinească ordinul.

Dar nu numai că autovehiculul nu încetini, dar mai și acceleră. Sergentul Pretorius înjură printre dinți, nevenindu-i să creadă. Cu africanii ăștia se putea aștepta la orice. Acceleră din nou, așteptând o porțiune dreaptă a șoselei, pentru a ajunge în dreptul cabinei.

Ceva se schimbase: geamul din stânga al camionului, cel de pe partea sa, fusese coborât. Trecând în spațiul din spatele conducătorului tânăra metisă îndrepta către el ceva care semăna cu țeava unei arme!

Pretorius fu atât de surprins încât nu reacționă. Nu încercă nici măcar să-și ia pistolul, sau să se ferească încetinind. Acest lucru îl costă viața. Kalașnikovul trase o rafală de la trei metri, care pulverizâ în același timp oglinda laterală a BMW-ului și craniul sergentului Pretorius. Cu un ultim reflex, acesta din urmă viră la dreapta, traversă șoseaua și se prăbuși într-o prăpastie, murind însă înainte de a atinge pământul.

*

* *

— Ești nebună! Ești nebună!

Conducătorul camionului își lovea nervos volanul, cu gura strânsă de groază; Wanda puse Kalașnikovul pe bordul mașinii.

— Ce voiai? Să-l las să ne oprească și să găsească ce avem în spate?

— Probabil că a transmis deja prin stație că ne urmărește! Dar e mort, ticălosul ăsta alb! strigă metisa. Nu va mai denunța pe nimeni și dacă tu conduci suficient de repede, într-o oră vom fi la adăpost…

Nu acționase la întâmplare. Scopul ei era de a ajunge la un loc undeva în munții dintre Kosmos și Rustenburg; îi va ascunde o bună perioadă de timp. Apoi își puteau trimite încărcăturile explozive asupra obiectivelor.

Șoferul încetini. Se apropiau de intrarea într-un orășel. Era inutil să iasă în evidență. În timp ce mergeau pe străduțele liniștitele ale orașului, aveau impresia că fiecare alb cu care se întâlneau, îi privea. Câțiva kilometri mai departe, ajunseră la o intersecție semaforizată unde așteptau o mulțime de vehicule. Trebuiră să aștepte o perioadă pentru a putea trece. Totul li se păru interminabil. După intersecție o șosea urca muntele și, după ce ajungea în vârf, mergea în stânga către proprietatea abandonată unde trebuiau să se ascundă.

Un polițist dirija circulația și Wanda își puse Kalașnikovul pe genunchi. Totuși, nu se întâmplă nimic și plecară fără cea mai mică problemă.

*

* *

Carl van Haag închise telefonul mulțumit:

— Cred că i-am localizat în apropiere de Thabazimbi. Am pus baraje peste tot.

— Trebuie să fie ceva ghinion! spuse Malko.

Treizeci de secunde mai târziu, mergeau cu toată viteza într-un BMW al poliției, cu girofarul și sirena aprinse. Toată poliția din Transvaal era în stare de alertă. În timp ce mașina derapa pe străduțele strâmte, Malko se întreba dacă vor reuși să câștige până la urmă bătălia. În spate, doi polițiști pregătiseră un întreg arsenal din care făceau parte și puști cu lunetă. De 45 de minute mergeau ca nebunii, când maiorul van Haag îi anunță după ce primise un mesaj radio:

— Se pare că i-am încolțit.

Nu mai rămânea decât o oră de lumină... Încă 20 de minute și ajunseră la o intersecție dirijată de patru semafoare unde erau deja oprite mai multe mașini de poliție. Maiorul van Haag merse să afle ce se întâmplă și reveni.

— Au luat-o pe drumul spre Rustenburg, îi anunță el.

Avem oameni și de partea cealaltă a muntelui. Nu mai au cum să ne scape.

Se angajară pe drumul îngust care urca sinuos printre dealurile aride. Această parte a Transvaalului era foarte accidentată. Din timp în timp, câte un panou anunța prezența unei ferme. Mergeau încet și le luă douăzeci de minute până ajunseră la următoarea intersecție. Două mașini de poliție și o jumătate de duzină de ofițeri blocau drumul.

— Ați văzut ceva? întrebă maiorul.

— Nimic.

Erau stupefiați. Camionul verde nu putuse să intre în pământ. Între cele două puncte nu era nici un alt drum. Se întoarseră examinând fiecare potecă, fiecare fundătură. Ajunseră din nou la punctul de plecare. Zăpăciți. Pe acolo nu erau decât ferme ale albilor, care cu siguranță nu-i prea iubea pe cei de la ANC. Se întoarseră pentru a doua oară, verificând sistematic fiecare fermă. Nimeni nu văzuse camionul. Ajunseră în vârf. Acolo, la mică distanță în stânga, zăriră o poartă mare de unde pleca o potecă ce se afunda în munte.

— E o fermă abandonată, spuse unul dintre polițiști.

— Să mergem să vedem, ripostă Malko.

Deschiseră poarta. În apropierea intrării un negru tocmai curăța cartofi, lângă o cabană mizerabilă. Când văzu mașina poliției, se ridică brusc și o șterse.

Polițiștii îl prinseră cu ușurință și îl aduseră în fața maiorului van Haag. Nu vorbea deloc engleza, și numai puțin africana. Ofițerul îl interogă în zoulou, neobținând de la el decât câteva cuvinte monosilabice.

— N-a văzut nimic. A încercat să fugă pentru că îi este frică de poliție.

Malko coborî din BMW și inspectă locurile. Ocoli cabana și reveni la micul grup care îl interoga pe negru.

— Întrebați-l când a văzut ultima oară vehicule pe aici.

Maiorul traduse.

— Acum mai multe luni, răspunse negrul.

— Minte, spuse Malko. Sunt urme proaspete în spatele clădirii.

Dus în fața urmelor de pneuri, negrul începu să tremure, apoi se refugie într-o tăcere de neclintit. Urmele coborau prin iarbă, pe marginea dealului, în opoziție cu drumul. Malko, van Haag și polițistul plecară pe jos. Noaptea se lăsa repede și începea să nu se mai vadă. Mergeau încet, puțin pe orbește pentru că urmele dispăruseră din cauza terenului prea tare.

— Ticăloșii ăștia probabil că au găsit o scurtătură, spuse maiorul.

Mai aveau doar o pajiște de traversat până la colțul unei pădurici răzlețe. Polițistul trecu primul, având carabina pe braț. Nu merse decât zece metri când se auziră mai multe detunături distincte. Căzu în față și se rostogoli la pământ urlând de durere. Carl van Haag și Malko se aruncaseră deja pe burtă.

— Sunt în pădure! spuse Malko.

Se înnopta. Încă zece minute de lumină. Malko voi să se ridice, dar imediat o rafală îl lipi de pământ. Gloanțele făceau pământul să sară în jurul lui.

Maiorul vorbea de zor în stația de emisie-recepție. Ar fi durat ceva până ce alți polițiști li s-ar fi putut alătura. Începură să avanseze încet, centimetru cu centimetru. De fiecare dată, se opreau din cauza tirului care mătura totul în față. Cu siguranță ceilalți nu prea duceau lipsă de muniție… Malko își dădu seama că abia se vedea printre copaci. În același moment se auzi un zgomot de motor în față: camionul plecase.

Plecară și ei în urmărire, de această dată fără a mai fi tras nici-un foc de armă. Distinseră vag silueta unui vehicul care avansa încet, îndepărtându-se de ei. Exista o cărare care probabil că dădea într-o șosea de cealaltă parte a dealului. Drumul era atât de rău încât camionul avansa efectiv la pas. Erau siguri că îl vor prinde. Brusc o siluetă sări din camion. Malko auzi o voce cunoscută care striga:

— Veniți aici, ticăloși albi! Veniți și o să vă omor!

Era Wanda. Continuară să înainteze și imediat o se auzi o rafală de armă. Carl van Haag scoase un strigăt și se prăbuși, zvârcolindu-se de durere. Fusese atins la coapsă. Malko se duse la el.

— Lasă-mă! îi ordonă sud-africanul. Prinde-i!

Se ținea de coasă cu amândouă mâinile și Malko zări un jet de sânge care țâșnea prin pantalon: era artera femurală, îngenunche lângă maior. Violent, acesta îl împinse:

— Tai-o de aici, ți-am spus. E în regulă. Nu-i lăsa să plece.

Se priviră câteva momente, apoi Malko se ridică, numai după ce făcuse un garou din cămașa ofițerului. Camionul abia înaintase câțiva metri. Începu să avanseze, ascunzându-se în spatele copacilor, dar imediat ce se apropia într-adevăr de camion, tirul Kalașnikovului îl împiedica să mai facă vreun pas.

— Vino-ncoace, alb ticălos, îi striga Wanda.

Stătea ascunsă în spatele unui copac uriaș și de acolo ținea sub observație întreaga potecă. Malko făcu încă o tentativă, dar trebui să bată în retragere când un glonț se înfipse în copac, la doar trei centimetri de fruntea lui. Turba. Risca să scape camionul, chiar dacă ar fi prins-o pe Wanda.

Dintr-odată, avu o idee. În loc să încerce să o nimerească pe Wanda, ținti cu grijă spatele camionului și apăsă pe trăgaci. Niciun rezultat. Mai încercă o dată. La fel. Goli tot încărcătorul. Era descurajant. Wanda zări și ea ce încerca să facă. Începu să strige isteric în limba sa, fapt care îl îndemnă să încerce din nou. Puse un încărcător nou, armă și reîncepu să tragă, variind de fiecare dată înălțimea focului. Wanda trase un încărcător întreg în direcția lui și trebui să riposteze. Nu-i mai rămăsese decât un cartuș. Camionul aproape dispăruse pe potecă. Trase ultimul cartuș la noroc…

Explozia îl luă prin surprindere. Avea impresia că o bombă îi explodase chiar în față. Aerul tremura violent. Văzu o jerbă de scântei roșii, după care urmă un nor de fum negru. Toate frunzele arborilor fuseseră scuturate dintr-odată, ca de o tornadă, formând un nor aproape opac. Explozia îl asurzise complet, și imediat rămășițele camionului începură să cadă

în jurul lui.

Camionul sărise în aer! Glonțul lui Malko nimerise unul dintre explozibili, declanșând o explozie fantastică. Protejat de arborele său, scăpase de așchiile mortale și de suflul care urmase exploziei. Se lăsă liniștea, tulburată doar de incendiul camionului și a celor câțiva arbori aprinși de la deflagrație. Malko se duse repede într-acolo, sigur fiind că nu mai găsește pe nimeni în viață. Era o pată neagră uriașă la locul exploziei și pământul mai fumega încă. Începu să o caute pe Wanda și sfârși prin a o găsi nu departe de camion. Sau ce mai rămăsese din ea. Partea din spate, smulsă de forța exploziei, zburase până la ea și o strivise literalmente de arborele în spatele căruia se ascundea.

Ridică panoul, zări chipul zdrobit, de nerecunoscut și vomită.

Îi trebuiră mai multe minute pentru a se pune pe picioare. Acum că totul era rezolvat, oboseala îl paraliza. În depărtare se auziră sirene și claxoane. Ajunseseră prea târziu. Era inutil să-l mai caute pe șofer, care probabil fusese transformat în căldură și lumină. Mirosul acru al exploziei îl făcu să tușească. Plecă, dar numai după ce aruncă o ultimă privire către Wanda. Explozia îl făcuse să uite de van Haag. Se lovi de polițiștii care alergau și îl găsi pe ofițerul sud-african în același loc unde îl lăsase. Din fericire deflagrația nu ajunsese până acolo, pentru că arborii făcuseră o perdea protectoare. Maiorul era nemișcat.

Se aplecă și îl strigă pe nume:

— Carl! Carl!

Niciun răspuns. Îi atinse chipul: era călduț. Îi luă repede pulsul. Nu mai avea. Atunci văzu uriașa pată de sub el. Carl van Haag pierduse tot sângele. Era mort. Malko se ridică, întrebându-se dacă murise înainte sau după explozie. Mulțumit sau nu.

Dar asta era o întrebare la care nimeni nu-i mai putea răspunde.

Capitolul XXI

Era un timp superb la Liezen. Malko în vestă se ocupa să schimbe câteva țigle importate din Ceho-Slovacia, la un preț comparabil cu greutatea lor în aur. Capul lui Elko Krisantem apăru la fereastra care dădea pe acoperiș.

— Alteța Sa Serenisimă este chemată la telefon, îl anunță el.

— Spune-i să sune din nou, nu am terminat încă.

— Este cineva care sună de departe, obiectă turcul. Dintr-un oraș care se cheamă Lambarene…

Lambarene? Malko nu mai fusese în Gabon de foarte multă vreme. Tocmai voia să-l expedieze pe Krisantem când turcul mai spuse:

— Spune că este foarte important. E un american.

Brusc, Malko se lumină. Nu era vorba de Lambarene, ci de Gaborone. Și cel care îl suna era cu siguranță Richard Francis, rezidentul CIA la Gaborone.

Coborî până în bibliotecă și reluă comunicația, foarte proastă de altfel. Era Richard Francis. Americanul îl salută și spuse:

— M-am întâlnit ieri cu omologul rus. Știi despre cine e vorba nu? Viktor Gorbatchev – rezidentul KGB la Gaborone.

— Da, spuse Malko. Și?

— E ciudat, continuă americanul, mi-a vorbit mult de un bărbat pe care îl căutai. Un anume Joe cu niște ochelari cu dioptrii mari.

Joe Grodno. Organizatorul campaniei de teroare din Africa de Sud. Cel care scăpase mulțumită sovieticilor.

— Continuă, spuse Malko.

— Mi-a vorbit de una din maniile sale. Adoră castelul lui Ludovic al doilea de Baviere. Neuschwanstein… De fiecare dată când este în Europa, merge să-l viziteze.

— A, perfect!

Neuschwanstein se găsea la trei sute de kilometri de

Liezen, în apropierea frontierei cu Austria.

— Se pare că trebuie să meargă acolo în acest week-end, adăugă americanul.

— Mulțumesc pentru informație, spuse Malko stupefiat.

— Atunci, noroc.

Închise perplex. De ce sovieticii îl turnau pe Joe Grodno? Sau era doar o nouă capcană? Oricum, unii dintre prietenii lui ar fi fost fericiți să verifice informația.

*

* *

Văzut din satul Neuschwanstein, castelul regelui nebun părea o construcție a lui Walt Disney, detașându-se pe crestele acoperite de pini. Care dominau câmpia Baviere.

Malko își parcă Mercedesul roșu într-una din parcările nenumăratelor case de oaspeți din zonă, și coborî. Venise de-abia de o oră de la München. O mulțime de turiști se înghesuia ca în fiecare week-end pe străduțele sătucului. Plecă pe jos către castel, ținând în mână o geantă. Nu parcursese decât o sută de metri, când un bărbat în geacă albastră se apropie de el și îi șopti:

— Sunt sus, pe pasarelă.

O pasarelă metalică trecea peste castel și peste pârâul care se arunca din înălțimea muntelui într-o gaură adâncă și întunecată. Aici se făceau cele mai frumoase fotografii din Neuschwanstein, având pe fundal câmpia Baviere.

Se ajungea acolo pe un drum șerpuind printre pini, invadat de hoarde de turiști americani și germani care atacau panta abruptă în grupuri compacte. Cei mai bogați închiriau birje antice trase de cai, care pentru suma modică de două mărci te duceau într-un confort contestabil până la platforma de observare. Malko merse pe jos până la punctul de închiriere. Acolo, un alt bărbat, un colonel al Serviciilor Speciale africane, însoțit de o femeie, se apropie de Malko.

— Tocmai a urcat, îl anunță el. De cinci minute.

Mai multe persoane așteptau o trăsură. Malko se strecură în față și mulțumită unui zâmbet urcă în prima trăsură care pleca. Cu geanta pe genunchi, încercă să profite de vederea

superbă: panta abruptă acoperită de brazi, torentul, castelul baroc presărat cu turnuri, inaccesibil, și în depărtare, câteva pete de zăpadă.

Acceptase fără ezitare misiunea. În numele lui Ferdi, al Johannei, al lui Carl și al celorlalți, al tinerilor din comandoul ars în incendiul elicopterului. O acțiune pentru care nu ar fi primit niciun ban. Asta fusese singură condiție pe care o pusese.

Era o operație „ermetică". Langley nu era la curent: Serviciile Speciale Germane nici atât. Spusese „da", în cele din urmă.

Zgomotul copitelor care trăgeau trăsura îl fermecau pe Malko. Depășeau turiști obosiți care se opreau pentru a admira priveliștea splendidă. Cu cât urcau, cu atât se vedeau mai multe turnuri ale castelului pe cerul senin. Privi în dreapta. Pasarela era plină de lume. Puțini aveau curajul să meargă mai departe pe potecile muntelui. Preferau să coboare și să se afunde în casele de oaspeți.

Trăsura încetini. Ajunseseră pe terasa unde caii se întorceau. Malko coborî și se amestecă printre ceilalți turiști. O femeie uriașă cu un chip odios îl împinse și îi aruncă printre dinți:

— Tocmai filmează.

Încă o femeie de-a sud-africanilor. Ei erau cei care pregătiseră totul, luând la puricat toate hotelurile din zonă pentru a identifica obiectivul. Nu vor ști probabil niciodată de ce KGB-ul decisese să se descotorosească de Joe Grodno Nu era suficient de maleabil? Era prea independent? Sau intuiau că nu va mai fi atât de controlabil ca la început? Secretul acestei decizii se găsea în arhiva din piața Dzerjinski, la Moscova.

Malko mai făcu câțiva pași, respirând adânc. Aerul era rece și umed.

Brusc îl zări pe Joe Grodno. Bătrânul lituanian, cu camera la ochi, tocmai își filma castelul. Îi întoarse spatele lui Malko, și nimic nu l-ar fi făcut să se miște de acolo, pentru că locurile erau foarte prețioase. Nimeni nu avea voie decât

câteva minute.

Malko tocmai își observa obiectivul, când o femeie blondă cu ținută de vară pe sub palton, îl luă de braț pe Joe Grodno și se aplecă pentru a-i spune ceva. Malko simți ceva în gât: nimeni nu-i spusese că ținta nu era singură.

Nu avu timp să reacționeze sau să se ascundă. Femeia se întoarse. În ciuda perucii blonde, o recunoscu imediat pe Gudrun Tindorf. Ochii săi albaștri și reci trecură pe deasupra mulțimii și se opriră asupra lui Malko. Citi în ochii ei o vagă perplexitate, urmată de o uluială imensă. De-abia atunci îl fixă cu adevărat și el știu că fusese recunoscut. Totuși nu era nicio umbră de frică în privirea ei. Numai mâna îi alunecă în mod natural către buzunar și rămase acolo. Apoi, cu același calm care o caracteriza, se întoarse către Joe Grodno și îl luă de braț. Probabil că îl strânsese foarte tare, pentru că se întoarse imediat către ea. Malko era prea departe pentru a auzi ce-i spunea. Torentul făcea un zgomot puternic care stingea din față orice conversație. Grodno își puse camera înapoi în etui, părăsi balustrada calm și se pregăti să plece.

Malko știu că acela era momentul. Făcu un pas într-o parte, pentru a ajunge în fața lor. Nu mai era decât la un metru de nemțoaică, în mijlocul mulțimii de turiști. Cu o voce normală, el întrebă:

— Îți amintești de mine, Gudrun?

Chiar și vecinii cei mai apropiați nu ar fi putut auzi. Buzele lui Gudrun Tindorf se strânseră într-o grimasă de ură. Începu să-și scoată mâna din buzunar. Arătătorul lui Malko apăsă atunci pe trăgaciul aproape invizibil care ieșea din mânerul genții sale. Simți reculul proiectilelor care plecau din pistolul-mitralieră de 9 mm, cu amortizor încorporat, care era instalat în interiorul genții. Avea treizeci și două de cartușe. Le trase pe toate, neputând fi sigur de precizia tirului. Joe Grodno se dădu înapoi și se apucă de balustradă ca și cum i s-ar fi făcut rău.

Dimpotrivă, Gudrun Tindorf făcu un pas înainte, horcăind pentru a-și regăsi respirația. Sângele apăru în colțul buzelor și ea căzu în genunchi. Nimeni nu auzise nimic, atât de

eficace era amortizorul. Mulțimea se înghesuia să vadă ce se întâmplase. O femeie scoase un strigăt văzând-o pe nemțoaică culcată pe o parte. Joe Grodno era încă în picioare, agățat de balustradă, cu privirea ascunsă în spatele ochelarilor. Cineva îl remarcă și spuse:

— Dumnezeule, priviți-l pe bătrân! Se simte rău!

Malko simți o mână punându-se pe a sa. Era femeia de mai devreme care îi zâmbea. Lăsă geanta pe care o luă ea, îi întoarse spatele și începu să coboare panta. De-abia acum se vedea că ceva nu este în regulă, dar nimeni nu știa ce să facă. Doi oameni se repeziră spre Joe Grodno și îl ajutară să se întindă pe spate. Unul dintre ei era Malko.

— Îndepărtați-vă, spuse el. Are nevoie de aer.

Disciplinați, turiștii germani îl ascultară. Îi deschise paltonul, căutându-i inima și imediat mâna i se umplu de sânge. Îl percheziționă rapid pe lituanian și găsi ceea ce căuta: un carnețel roșu, pe care îl strecură rapid în căușul palmei. Se ridică și spuse:

— Merg să caut ajutoare, nu-l atingeți!

Nimeni nu-i ținu calea și se îndepărtă cu pași mari. Îi trebuiră doar cinci minute pentru a ajunge la drumul principal din sat. Mercedesul roșu îl aștepta la baza cărării. Urcă și plecă imediat. Așteptă o vreme până să deschidă carnețelul. Erau liste de nume din toată lumea, dar mai ales din Africa de Sud. Îl puse în buzunar, încercând să se gândească la altceva. Avea o poftă nebună de o votcă mare și rece și de o femeie care să știe să facă dragoste. Moartea era întotdeauna un lucru oribil. Admira totuși curajul lui Gudrun Tindorf: până în ultima clipă luase totul asupra ei.

*

* *

Telefonul suna în biblioteca castelului din Liezen. Malko ridică și auzi zgomotul de fond, specific unei comunicații la distanță.

— Vă vorbesc de la Pretoria, spuse o voce neutră. Sunt generalul George.

Era generalul sud-african responsabil de NSC.

— Tocmai l-am arestat pe primul de pe lista dumneavoastră. Un profesor negru, format de Gudrun Tindorf. Se pregătea să ducă o mașină plină cu explozibil în fața ieșirii liceului Mary Mount.

Ceva mai târziu, după ce închise, Malko rămase o bună bucată de vreme adâncit în gânduri. Într-o zi, probabil că el va fi cel care va încasa o rafală de armă, atunci când se va aștepta mai puțin.

Ușa de la bibliotecă se deschise brusc și camera se ilumină. Alexandra, somptuoasă într-o rochie D'Azzaro, care se mula pe ea precum o mănușă erotică, cu un coc impecabil, cu gura cărnoasă se uita la Malko ce rămăsese surprins.

— De ce stai pe gânduri? Nu te simți bine?

Malko se ridică și veni să-i sărute mâna.

— Ba da. Mă simt foarte bine, spuse el. Ești magnifică.